

ΚΥΝΗΓΙ ΜΑΓΙΣΣΩΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ:
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΣΛΑΜΟΦΟΒΙΑ
ΣΕΛ. 22, 23, 24

ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΝΙΚΕΣ
ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΣΕΛ. 28, 29, 30

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΡΑΜΠ ΕΝ ΜΕΣΩ
ΠΡΩΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΟΛΩΣΗΣ
ΣΕΛ. 31

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

25 ΝΟΕΜΒΡΗ:
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ
ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΣΕΛ. 21

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ
ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΤΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΛΙΓΩΝ

17/11
ΠΟΡΕΙΑ
ΠΟΛΥΧΗΝΕΙΟΥ

26/11
ΑΠΕΡΓΙΑ ΑΔΕΔΥ-
ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

Διαρκές κάλεσμα αγώνα

- ΜΑΖΙΚΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΣΕ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ, ΣΧΟΛΕΙΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
- ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ
- ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ — ΜΕΤΡΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΜΩΝ
- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΟΛΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Της σύνταξης...

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ φαινόμενο πιο αποκαλυπτικό για την πραγματική κατάσταση του συστήματος διεθνώς, από το χαρακτήρα που πήρε η προεκλογική αντιπαράθεση και τον τρόπο που κρίθηκε η εκλογή προέδρου στις ΗΠΑ.

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ οικονομία στον κόσμο, στην ισχυρότερη χώρα στον πλανήτη, η κυβερνητική εξουσία κρίθηκε μέσα σε συνθήκες ακραίας πόλωσης και με τρόπους που ελάχιστα απείχαν από το να πάρουν χαρακτηριστικές διαστάσεις. Παρόλο που στο πεδίο της πραγματικής πολιτικής οι αποστάσεις μεταξύ Μπάιντεν και Τραμπ θα αποδειχθούν μικρότερες από ό,τι ισχυρίζεται ο διεθνής Τύπος, η μεν σκληρή ρεπουμπλικανική Δεξιά δε δίστασε να καλέσει την ακροδεξιά να παρέμβει «στο δρόμο», το δε στρατόπεδο που επιθυμούσε την ανατροπή του Τραμπ ενεργοποιήθηκε με τακτικές που ανακαλούν στη μνήμη τις παραδόσεις της «από τα κάτω» δράσης, παλιότερων πολύ πιο ριζοσπαστικών περιόδων του αμερικανικού κινήματος.

ΑΥΤΗ Η ΕΙΚΟΝΑ πόλωσης, όχι κυρίως στις εκλογικές μάχες, αλλά περισσότερο στην πραγματική ζωή, είναι «υπό κατασκευή» σε πολλές γωνίες του πλανήτη.

Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ του Sars-Covid19 εξελίσσεται ως μια ακραία πρόκληση. Αποδεικνύει χειροπιαστά το αδιέξοδο, αλλά και τον βαθιά αντιδραστικό χαρακτήρα της πολιτικής που επικράτησε διεθνώς μετά τον Ρίγκαν και τη Θάτσερ. Και η συνέχειά της θα είναι ακόμα πιο προκλητική: την ώρα που η πανδημία τσακίζει τους φτωχούς στον παγκόσμιο Βορρά και Νότο, την ώρα που στις πιο φτωχές χώρες δοκιμάζεται και η στοιχειώδης αντοχή, ο «εθνικισμός των εμβολίων» και οι ακραίες ταξικές διαφορές που έχουν εγκατασταθεί στην πρόσβαση στα αποτελεσματικά φάρμακα και στην ανθρώπινη περίθαλψη, βάζουν τεράστιες λαϊκές μάζες μπροστά στις επιλογές της ταξικής πάλης και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης που, μέχρι σήμερα, υποστήριζαν μόνο οι μαρξιστικές μειοψηφίες.

ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟ μυστικό ότι το ξέσπασμα της πανδημίας συνδέεται πολύ στενά με την περιβαλλοντική καταστροφή: η αποψίλωση των δασών, οι γιγάντιες αγροτικές κτηνοτροφικές και πτηνοτροφικές φάρμες, η μαζική εγκατάσταση πληθυσμών εκεί που μέχρι χθες κυριαρχούσε η άγρια ζωή, η απειλή της κλιματικής αλλαγής, εγκυμονούν τεράστιες απειλές, είτε με τη μορφή νέων διαδοχικών πανδημιών, είτε με τη μορφή ακραίων καιρικών φαινομένων κ.ο.κ. Ο κυνισμός των κυρίαρχων τάξεων που ήδη οχυρώνονται σε μια αυτόνομη δική τους αυτοπροστασία, αφήνοντας να εννοείται ως ίσως αναπόφευκτη μια δραματική μείωση του πληθυσμού των πληβείων, είναι μια σκληρή προειδοποίηση για τον επείγοντα χαρακτήρα των μεγάλων κοινωνικών αλλαγών.

ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ επιχειρούν να αξιοποιήσουν την πανδημία ως μια ευκαιρία για γενικευμένες αντιμεταρρυθμίσεις με στόχο την αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης των εργατών παντού. Η μείωση των μισθών, η επέκταση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, οι περικοπές των κοινωνικών δαπανών, οι διαρκείς ιδιωτικοποιήσεις, είναι τα συνθήματα που κυριαρχούν στην πολιτική των κυβερνήσεων παντού. Αυτός ο καρκίνος που διαβρώνει τις στοιχειώδεις εργατικές κατακτήσεις του μεγάλου 20ού αιώνα, μετατρέπει τις εργαζόμενες μάζες σε πιο ευάλωτες όχι μόνο απέναντι στην εκμετάλλευση, αλλά και στην καταπίεση. Η στροφή στον πολιτικό αυταρχισμό είναι εμφανής, τόσο στις κυβερνήσεις της σκληρής «νέας Δεξιάς» (τύπου Τραμπ, Μπολσονάρο, Ορμπάν, κλπ), είτε και στις λεγόμενες δημοκρατικές ανάλογές τους (τύπου Μακρόν, Μέρκελ κ.ο.κ.). Ο ξετσιπώτος ρατσισμός και ο αχαλίνωτος σεξισμός έχουν ενισχυθεί ιδιαίτερα, μέσα στις κυβερνητικές πολιτικές και στους διεθνείς

«θεσμούς».

ΜΕΣΑ ΣΕ αυτόν το σκληρό πραγματικό κόσμο οξύνονται διαρκώς οι ιμπεριαλιστικοί, αλλά και οι υπο-ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί. Σε πολλές γωνίες του πλανήτη, αλλά και στη γειτονιά μας στην ανατολική Μεσόγειο, έχουν ανοίξει όλα τα ζητήματα ανακατανομής ισχύος και επιρροής που βρίσκονται πίσω από τις σημαίες της ενίσχυσης των εθνικισμών. Ο Μητσοτάκης την ώρα που καμώνεται ότι οργανώνει την ειρηνική προοπτική του «διαλόγου» με την Τουρκία, προχωρά σε ένα πρωτοφανές πρόγραμμα εξοπλισμών που ξεπερνά σε κόστος τα 10 δισ. ευρώ (κόστος ισόποσο, περίπου με το καθένα από τα 3 μνημόνια που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα από το 2010 και μετά).

ΑΠΕΝΑΝΤΙ σε αυτήν την κατάσταση εμφανίστηκαν πλατιά κοινωνικά κινήματα αντίστασης και μια σειρά από αυθεντικές εργατικές/λαϊκές εξεγέρσεις. Το φαινόμενο μοιάζει να έχει ανακοπεί μπροστά στις ειδικές συνθήκες που εγκατέστησε η πανδημία. Όμως το ρεύμα αυτό δεν πρόκειται να ανακοπεί. Όπως ένα ποτάμι που φτάνει σε σαθρό έδαφος μοιάζει να χάνεται στο υπέδαφος, μόνο για να αναβλύσει ξανά ορμητικότερο κάπου παραπέρα, το ρεύμα της σκληρής πάλης μεγάλων κοινωνικών δυνάμεων θα επανεμφανιστεί και θα είναι καθοριστικός παράγοντας των εξελίξεων. Κανείς δεν πρέπει να υποχωρήσει από αυτήν την εκτίμηση, από αυτήν την πεποίθηση.

ΣΤΙΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ αυτών των κινήματων και εξεγέρσεων, είναι η ανάδειξη συγκεκριμένων αιχμών, μεγάλων αιτημάτων των μαζών που τις ενοποιούν και τους δίνουν τη δυνατότητα να επιβάλουν πολιτικές λύσεις. Θα μπορούσε να προβλέψει κανείς ότι η απαίτηση για ανατροπή του νεοφιλελευθερισμού θα είναι μια «σημαία» της πλατιάς εργατικής και λαϊκής πάλης στην ερχόμενη περίοδο.

ΑΥΤΗ Η ΑΠΑΙΤΗΣΗ, όταν έρχεται από τα κάτω, από τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, δεν έχει τίποτα κοινό με τις «κείνσιανές» αναζητήσεις από τα πάνω (χλωμές και εξαιρετικά διστακτικές άλλωστε...) κάποιων μεταρρυθμιστών που αναζητούν εναλλακτικές για το σύστημα, γνωρίζοντας ότι ο νεοφιλελευθερισμός έχει φτάσει σε αδιέξοδο.

ΣΕ ΑΥΤΗΝ την εφημερίδα έχουμε μάθει να δίνουμε προσοχή σε αυτήν τη διάκριση. Κάθε μεγάλος ξεσηκωμός ξεκινά από συγκεκριμένα αιτήματα των ανθρώπων, κάθε μεγάλο πολιτικό προχώρημα των μαζών ξεκινά μέσα από τις εμπειρίες τους στους συγκεκριμένους αγώνες. Η πάλη ακόμα και για μεταρρυθμιστικά ζητήματα, πάνω στα αυθεντικά αιτήματα των εργατών και των φτωχών, είχε και έχει πάντα μεγάλη σημασία.

ΟΜΩΣ για την πολιτικοποίηση που διαμορφώνεται μέσα στη συγκεκριμένη εποχή, έχει σημασία η συστηματική υποστήριξη μιας συγκεκριμένης κατεύθυνσης: το σύνολο των προβλημάτων που έχει θέσει μπροστά μας η συγκυρία, μπορεί να απαντηθεί μονάχα με τη διεκδίκηση μιας συνολικής αλλαγής, με τη διεκδίκηση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

ΑΛΛΩΣΤΕ η παρούσα νεότερη γενιά αγωνιστών-στριών, έχει ήδη τις εμπειρίες που πείθουν ότι ακόμα και η διεκδίκηση μεταρρυθμιστικών αιτημάτων, στις παρούσες συνθήκες, μπορεί να υπηρετηθεί έντιμα μόνο με επαναστατικές μεθόδους πάλης, μόνο ως ενταγμένη σε μια ευρύτερη στρατηγική βαθιών κοινωνικών αλλαγών, στην κατεύθυνση της σοσιαλιστικής απελευθέρωσης.

ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ όλο και πιο οφθαλμοφανώς αναγκαία. Και η ιστορία δείχνει ότι όποτε αυτό συμβαίνει, η ταξική πάλη παράγει τις δυνάμεις που θα την κάνουν και εφικτή.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

«Δεύτερο κύμα» Covid-19—Τραγική αύξηση κρουσμάτων και θυμάτων

Η καπιταλιστική διαχείριση έφερε το νέο lockdown

Του Σπύρου Αντωνίου

Ο αριθμός των κρουσμάτων και των ασθενών με covid-19 που χρειάζονται νοσηλεία αυξάνεται καθημερινά, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς. Ο απολογισμός των θανάτων είναι εξίσου τραγικός. Κάθε εβδομάδα το ένα αρνητικό ρεκόρ διαδέχεται το άλλο, αποκαλύπτοντας τα αδιέξοδα του νεοφιλελεύθερου μοντέλου διαχείρισης της πανδημίας.

Τα ευρωπαϊκά κράτη καταφεύγουν ξανά σε «lockdown», ώστε να αντιμετωπίσουν το «δεύτερο κύμα» της πανδημίας. Για τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις τους, μπορούμε μόνο να πάμε στη δουλειά και να καταναλώνουμε. Η συνάθροιση, η διεκδίκηση, η ψυχαγωγία, ο πολιτισμός, η άθληση, χρειάζεται να μπουκ σε «καραντίνα».

Τα μέτρα αυτά παρουσιάζονται από τις κυβερνήσεις ως «αναπόφευκτα», εφόσον τους προηγούμενους μήνες δεν φρόντισαν να ενισχύσουν τα δημόσια συστήματα Υγείας των κρατών τους και αρκούσαν σε ευχολόγια ή οργάνωναν επικοινωνιακά σόου αυτοθαυμασμού, όπως ο Μητσοτάκης.

Ελλάδα

Στην Ελλάδα, τα χιλιάδες κρούσματα καθημερινά έχουν οδηγήσει σε «έμφραγμα» τα νοσοκομεία. Οι ΜΕΘ λιγοστεύουν επικίνδυνα και το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό είναι στα όριά του, τη στιγμή που εκτιμάται ότι το 14% των κρουσμάτων θα χρειαστούν νοσηλεία. Η ενίσχυση του ΕΣΥ παραμένει σε επίπεδο διακήρυξης και το πάρτι-αντί της επίταξης-του ιδιωτικού τομέα της Υγείας συνεχίζεται (βλ. διπλανές στήλες).

Την ίδια ώρα, μαζικοί εργασιακοί χώροι συνεχίζουν να λειτουργούν χωρίς ουσιαστικά μέτρα προστασίας των εργαζομένων. Τα περιστατικά υπερμετάδοσης στα εργοστάσια της Β. Ελλάδας, που διαχύθηκαν στις πόλεις, είναι ενδεικτικά της απουσίας ελέγχων και μη συμμόρφωσης των εργοδοτών.

Στα ΜΜΜ οι τραγικές συνθήκες συνωστισμού παραμένουν, μετα-

τρέποντας τα λεωφορεία και τα μέσα σταθερής τροχιάς σε εστίες διάδοσης του ιού. Στα αμαξοστάσια βρίσκονται 270 οχήματα ακινητοποιημένα (150 λεωφορεία και 80 τρόλεϊ) λόγω έλλειψης ανταλλακτικών και τεχνικών. Ούτε η σημερινή, ούτε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, προχώρησαν σε αγορά νέων οχημάτων ή στην πρόσληψη οδηγών και τεχνικών. Από τις ανακοινώσεις του καλοκαιριού για αύξηση δρομολογίων στα ΜΜΜ, μόλις την Παρασκευή 30/10(!) ξεκίνησαν οι διαδικασίες για την πρόσληψη 455 οδηγών/τεχνικών στην ΟΣΥ και 200 στη ΣΤΑΣΥ.

Το ίδιο εγκληματικές είναι και οι κυβερνητικές επιλογές στο ζήτημα των μαζικών τεστ (παραμένουν πανάκριβα, όπως και οι μάσκες) και των απαράδεκτων συνθηκών στα σχολεία. Για τα κέντρα κράτησης μεταναστών, τις φυλακές και τα στρατόπεδα, η κρατική φροντίδα των ευάλωτων ομάδων έχει αντικατασταθεί από τον ολοκληρωτικό εγκλεισμό και τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας.

Είναι εμφανές ότι η κυβέρνηση έχει χάσει τον έλεγχο της πανδημίας και προσπαθεί με το προληπτικό «λουκέτο» να περιορίσει την πολιτική φθορά που αναπόφευκτα προκαλεί η δραματική αύξηση των θανάτων και η έντονη πίεση στο ΕΣΥ. Τα αντιφατικά μέτρα που άλλαζαν μέρα με τη μέρα, ο στιγματισμός της «ανεύθυνης» νεολαίας (που κολλάει στις πλατείες και όχι στα τρόλεϊ και τα γραφεία), όχι μόνο φούντωσαν τις διάφορες ανορθολογικές θεωρίες συνωμοσίας, αλλά και την αμφισβήτηση μέσα στην κουρασμένη από την πολύμηνη δοκιμασία κοινωνία.

Πέρα από τις εγκληματικές ευθύνες στον τομέα της προστασίας της δημόσιας υγείας, το ίδιο ανεπαρκή και ταξικά είναι και τα κυβερνητικά μέτρα για την αντιμετώπιση των οικονομικών και κοινωνικών επιπτώσεων της νέας κρίσης. Η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των επιχειρήσεων είναι προκλητική, όπως συνέβη και με το ανεξέλεγκτο άνοιγμα του Τουρισμού. Την ώρα που εργαζόμενοι, αυτοαπασχολούμενοι και μικρομάγαζα συνθλίβονται και χρειάζονται αποφασιστική οικονομική στήριξη, η κυβέρνηση χαρίζει δισεκατομμύρια στις μεγάλες επιχειρήσεις, ακόμα και σε αυτές που είναι κερδοφόρες.

Αναστολές συμβάσεων και καταβολής φόρων, επιδότηση μισθών και ασφαλιστικών εισφορών, έκτακτες επιχορηγήσεις που θα επιστραφούν κατά το ήμισυ, είναι μερικές από τις προκλητικές παροχές προς την εργοδοσία.

Για τους εργαζόμενους μένει το γνωστό επίδομα φτώχειας των 534 ευρώ (πληρωτέα τον Δεκέμβριο γύρω στα 600 ευρώ και όχι 800 όπως διαφημίζει η κυβέρνηση, καθώς η πλειοψηφία των αναστολών που θα προκύψουν, θα υπολογιστούν από τις 7 Νοέμβρη και μετά), η αύξηση της ανεργίας, τα χρέη στις τράπεζες και η διαρκής ανασφάλεια. Επιπλέον, μόλις 130.000 μακροχρόνια άνεργοι δικαιούνται το εφάπαξ φιλοδώρημα των 400 ευρώ, από τα περίπου 509.000 άτομα που αναζητούν εργασία για πάνω από ένα έτος.

Κόσμος

Εκτός ελέγχου παραμένει η πανδημία και στον υπόλοιπο κόσμο, οδηγώντας σε «ασφυξία» τα υγειονομικά συστήματα. Στο Παρίσι κάθε 15 λεπτά υπάρχει μια εισαγωγή ασθενούς covid-19 σε νοσοκομείο. Στη Γαλλία και στην Ισπανία μετρούν κάθε μέρα δεκάδες χιλιάδες νέες μολύνσεις. Στη Βουλγαρία οι διακομιδές στα νοσοκομεία γίνονται με περιπολικά, γιατί τα ασθενοφόρα δεν επαρκούν. Η μία μετά την άλλη χώρα, οδηγείται ξανά σε lockdown.

Στην παραπάνω εξέλιξη φτάσαμε διότι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, τα καπιταλιστικά κράτη έμειναν πιστά στο νεοφιλελεύθερο δόγμα ότι τα κέρδη των αφεντικών είναι πάνω από τη δημόσια υγεία και τις κοινωνικές ανάγκες. Στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ, η προστασία του πληθυσμού πρέπει να υποταχθεί στην «προτεραιότητα» της οικονομίας. Αυτοί που θρηνούν για τις ζημιές 100 δισ. ευρώ στις μεταφορές, είναι οι ίδιοι που αφήνουν ανοχύρωτα τα γηροκομεία. Και αυτό είναι και το τελευταίο καταφύγιο των απολογητών του Μαξίμου: «Τι θέλετε να κάνουμε; Παντού το ίδιο γίνεται».

Και όντως, σχεδόν παντού στον πλανήτη, η απάντηση της κυρίαρχης τάξης και των πολιτικών της επιτελείων, είναι ο πόλεμος ενάντια στους λαούς και όχι ενάντια στον ιό. Οι πε-

ρικοπές στους κρατικούς προϋπολογισμούς για υγεία, παιδεία, κοινωνικές παροχές διατηρούνται ακόμα και τώρα, πριμοδοτώντας τα γενναιόδωρα προγράμματα ενίσχυσης των επιχειρήσεων. Μόνο στην Ιταλία την τελευταία 10ετία οι κυβερνήσεις προχώρησαν σε περικοπές 37 δισ. ευρώ, κατήργησαν 150.000 νοσοκομειακές κλίνες και το προσωπικό των νοσοκομείων μειώθηκε κατά 46.000 άτομα.

Συγχρόνως, η επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες κλιμακώνεται, με πρόσχημα τις έκτακτες συνθήκες. Απλήρωτες υπερωρίες και ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης ετοιμάζει ο Βρούτσης, όταν η κυβέρνηση μας ζητά «ανακωχή» και «όλοι μαζί» να αντιμετωπίσουμε την πανδημία.

Αντί λοιπόν της σοβαρής προετοιμασίας και τολμηρά μέτρα, οι ηγέτιδες δυνάμεις κατέφυγαν σε «μπαλώματα» (όπως τα συγκυριακά επιδόματα) και στην πολιτική «όλα για το κεφάλαιο». Καμία κυβέρνηση δεν απαιτεί να πληρώσουν οι πλούσιοι ή πόσο μάλλον να εθνικοποιηθούν φαρμακοβιομηχανίες, οι οποίες έχουν μπει σε έναν αδιόριστο ανταγωνισμό κερδοσκοπίας για την κυκλοφορία του εμβολίου. Οι χώρες του Νότου έχουν αφηθεί στην τύχη τους και τα χάσματα διευρύνονται. Μόλις 12 περιοχές της Αφρικής κατόρθωσαν να διεξάγουν 10 τεστ ανά 10.000 άτομα την εβδομάδα κατά τη διάρκεια του προηγούμενου μήνα.

Η πανδημία αποκάλυψε όλη τη γύμνια της κυρίαρχης λογικής του κέρδους, ακόμα και για όσους κάνουν ότι δεν βλέπουν. Αυτή είναι μια καλή ευκαιρία να γίνει ξεκάθαρο γιατί η επαρκής χρηματοδότηση των δημόσιων δομών και το τέλος της προνομιακής μεταχείρισης του ιδιωτικού τομέα είναι απολύτως αναγκαία. Να γίνει ξεκάθαρο ότι ο πιο επικίνδυνος ιός είναι ο καπιταλισμός.

Χρειαζόμαστε μια ριζικά διαφορετική αντίληψη για την πανδημία και την ίδια την κοινωνία, ώστε να προστατέψουμε αποτελεσματικά τις ζωές μας, την υγεία μας, την εργασία μας, τις ελευθερίες μας, το περιβάλλον. Μια αντίληψη που μόνο οι αγώνες των «από κάτω» μπορούν να επιβάλλουν.

Η κυβέρνηση αντιμέτωπη με συνδυασμό κρισιακών φαινομένων

Η πανδημία αποδεικνύεται πολιτικό ναρκοπέδιο

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στο προηγούμενο φύλλο της ΕΑ κάναμε την εκτίμηση που –τότε, πριν αποδειχθεί ανεξέλεγκτη η πανδημία– έμοιαζε παρακινδυνευμένη: «η κυβέρνηση Μητσοτάκη μπαίνει στα δύσκολα».

Όποιος παρακολούθησε τη συνέντευξη του Μητσοτάκη για την εξαγγελία του νέου lockdown, θα κατάλαβε, ακόμα και από τη «γλώσσα του σώματος» του αρχηγού της ΝΔ, ότι στη θέση της προηγούμενης αλαζονείας και αυταρέσκειας αρχίζουν να εμφανίζονται τα σημάδια του πανικού μπροστά στις εξελίξεις.

Δικαιολογημένα. Στα χέρια του Μητσοτάκη έφταναν εκθέσεις επιδημιολόγων που μιλούσαν για προοπτική με 10.000 κρούσματα ημερησίως. Και την παραμονή του διαγγέλματός του, στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη υπήρχαν μόνο 40 κλίνες ΜΕΘ διαθέσιμες.

Η πανδημία αποδεικνύεται, πραγματικά, πολιτικό ναρκοπέδιο. Δεν υπάρχει τίποτε αντικειμενικό σε αυτό. Οι θυσίες και οι απώλειες του κόσμου μας στην προηγούμενη φάση του lockdown, είχαν δημιουργήσει το χρονικό περιθώριο για να καλυφθούν εσπευσμένα οι γνωστές σε όλους «τρύπες» που έχει δημιουργήσει η μακρά περίοδος περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες, οι τρύπες που αφήνουν τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού ανοχύρωτη μπροστά σε μια σοβαρή απειλή, όπως ο SARS-CoVid19. Έπρεπε να καλυφθούν επείγοντως τα κενά στο ΕΣΥ, στη δημόσια εκπαίδευση, στο σύστημα μαζικών μέσων μεταφοράς και να εμπεδωθούν οι βασικοί κανόνες υγιεινής και ασφάλειας στους μαζικούς χώρους εργασίας.

Υγειονομική

Ο Μητσοτάκης δεν έκανε τίποτα από αυτά και, αντίθετα, έπαιξε ζάρια με το άνοιγμα, χωρίς ούτε καν τις στοιχειώδεις προϋποθέσεις, του μαζικού τουρισμού. Που, παρά την επήρεια του κλίματος και του καλοκαιριού, μας έφερε μέχρι τα πρόθυρα του δεύτερου κύματος της πανδημίας,

με σχετικά υψηλό επίπεδο πραγματικών κρουσμάτων μόλυνσης και κυρίως με μεγάλη διασπορά σε όλες τις γωνιές της χώρας.

Αυτά όλα τα παρατηρεί και τα αισθάνεται η κοινωνία, παρά τη σκανδαλωδώς φιλοκυβερνητική παρέμβαση του μεγάλου συστημικού Τύπου. Η εξαγγελία του δεύτερου lockdown έγινε μέσα σε συνθήκες όπου θεωρείται πλέον δεδομένη η δυσaréσκεια μεγάλου τμήματος του πληθυσμού. Αυτό, συνήθως, είναι η αρχή μιας πολιτικής κρίσης.

Οι προοπτικές είναι ακόμα χειρότερες. Η πανδημία θα εξελιχτεί μέσα στις πιο επικίνδυνες συνθήκες του χειμώνα. Η δυσaréσκεια θα συνδουλιστεί από το μεγάλο οικονομικό και κοινωνικό κόστος του δεύτερου lockdown που θα φορτωθεί στις εξασθενημένες πλάτες των εργατών και των φτωχών. Η μόνη «στρατηγική ιδέα» που επικαλούνται τα επιτελεία του Μητσοτάκη είναι το διαβόητο σχέδιο «ακορντεόν», των διαδοχικών lockdown που θα ανοίγουν και θα κλείνουν την οικονομία και την κοινωνία, με βάση τους δείκτες της πανδημίας. Μόνο που σε κάθε τέτοιο «στάδιο», ο κόσμος θα συσσωρεύει απώλειες, θυσίες, πίκρες.

Η πολιτική αντιμετώπιση μιας καταστροφικής απειλής είναι πάντα ζήτημα προτεραιοτήτων. Ο κόσμος αρχίζει να κάνει συνδέσεις: Ο Μητσοτάκης δεν έκανε τίποτα για να ενισχύσει το ΕΣΥ, αλλά δρομολόγησε την επείγουσα πρόσληψη 15.000 επαγγελματικών στελεχών στο στρατό. Η Κεραμέως βαδίζει από φιάσκο σε ναυάγιο στα σχολεία, όμως η κυβέρνηση αποφάσισε την επείγουσα πρόσληψη 3-4 χιλιάδων σκευοιριτάδων για το «σώμα» αστυνόμευσης στις σχολές. Οι εργοδότες δεν πιέστηκαν για να πάρουν ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ενίσχυσης της ασφάλειας και τη υγείας στην παραγωγή, πήραν όμως μια σειρά «δώρα» που θα τους επιτρέψουν να μετατρέψουν την κρίση της πανδημίας σε ευκαιρία αύξησης του ποσοστού εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Η παρατήρηση όλων αυτών των χτυπημάτων, και ακόμα περισσότερο η συνειδητοποίηση της συλλογιστικής που τα ενοποιεί, είναι πάντα

η αφετηρία της μετατροπής της μαζικής δυσaréσκειας σε πολιτική αντίθεση.

Και αυτό το αισθάνονται (ή οφείλουν να το αισθάνονται) όλοι, στα δεξιά, στο κέντρο, στην Αριστερά. Για παράδειγμα, η Φ. Γεννηματά, απευθυνόμενη στα στελέχη του κόμματός της, σημείωσε ότι η πρώτη κάλη που θα κληθεί να αντιμετωπίσει το ΚΙΝΑΛ μέσα στο

ντόπια και διεθνής κρίση είναι ένας αυτοδύναμος παράγοντας. Το δεύτερο lockdown μετατρέπει σε κυριολεκτικά γελοίες τις κυβερνητικές προβλέψεις που στηρίζουν το σχέδιο προϋπολογισμού, για ύφεση 8,2% του ΑΕΠ μέσα στο 2020 και για «ανάπτυξη» ανάπτυξης 7,8% μέσα στο 2021. Ακόμα και ακραία νεοφιλελεύθεροι θεσμοί και αναλυτές, προειδοποιούν ότι στο τέλος του 2022 ο

Η δυσaréσκεια θα συνδουλιστεί από το μεγάλο οικονομικό και κοινωνικό κόστος του δεύτερου lockdown που θα φορτωθεί στις εξασθενημένες πλάτες των εργατών και των φτωχών.

2021, δεν θα είναι η κάλη εσωκομματικής εκλογής ηγεσίας του, αλλά πιθανότατα η κάλη των εθνικών εκλογών. Αυτό είναι ένα σενάριο. Υπάρχουν και άλλα. Δεν είναι τυχαίο ότι στον Τύπο αρχίζει μια αδιόρατη συζήτηση περί της πιθανότητας να καταστεί αναγκαία μια κυβέρνηση «έκτακτης ανάγκης».

Για τις δυνάμεις της αυθεντικής ριζοσπαστικής Αριστεράς, η συνειδητοποίηση αυτού του παράγοντα, πρέπει να οδηγεί στην πεποίθηση ότι η σύγκρουση με τον Μητσοτάκη δεν περιορίζεται στις μεθόδους του «συμβολικού», στις μεθόδους ενός αγώνα για την τιμή των όπλων. Η οργάνωση των πρωτοβουλιών με τρόπο που θα αναζητά και θα διευρύνει την άμεση συμμετοχή του κόσμου από τα κάτω, δεν είναι πλέον στη σφαίρα του αναγκαίου, αλλά στη σφαίρα του εφικτού, όπως επίσης είναι και ο μοναδικός τρόπος για να αντιμετωπιστεί ο συρφετός των νεοφιλελεύθερων μπουτσαχεντίν που έχει συσπειρωθεί πίσω από τον Μητσοτάκη.

Οικονομική κρίση

Η πανδημία δεν είναι η μοναδική πτυχή της κρίσης. Μέσα σε αυτόν τον απολύτως πρωτότυπο συνδυασμό κρισιακών φαινομένων που ζούμε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η

συνολικός όγκος της οικονομίας θα είναι αισθητά μικρότερος από αυτόν στις αρχές του 2019. Στο μεταξύ, οι κρατικές ενισχύσεις (ουπς! Οι «δημοσιονομικές παρεμβάσεις») για την αντιμετώπιση της κρίσης είχαν ξεπεράσει το ασύλληπτο άθροισμα των 13 τρισεκατομμυρίων δολαρίων διεθνώς. Οι «ενέσεις» αυτές αυξήθηκαν μέσα στην πανδημία (αν και τα κονδύλια διοχετεύτηκαν στην πλειοψηφία τους προς τα ταμεία των επιχειρήσεων). Το χρέος των περισσότερων χωρών-μελών της ΕΕ θα ξεπερνά το 2021 το 100% του ΑΕΠ τους, ξεσκίζοντας τον περιορισμό του Μάαστριχ (στο 60%). Το ελληνικό χρέος που το 2010 ήταν στο 127% του ΑΕΠ, εκτιμάται ότι το 2022 θα ξεπερνά το 207%. Οι «θεσμοί» ήδη προειδοποιούν για την επόμενη μέρα, υπογραμμίζοντας ότι αργά ή γρήγορα, «το Σύμφωνο Σταθερότητας θα επανέλθει». Και τότε πιθανώς η Ισπανία, πιθανότατα η Ιταλία, αλλά σίγουρα ξανά η Ελλάδα, θα βρεθούν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Παρά το τρομακτικό κόστος που πλήρωσε ο κόσμος μας με τα 3 διαδοχικά μνημόνια (του ΓΑΠ, του Σαμαρά και του Τσίπρα), οι κυρίαρχες τάξεις, αν δεν συναντήσουν ένα γενικευμένο εργατικό ξεσηκωμό, βαδίζουν προς μια νέα γενικευμένη αντιμεταρρύθμιση, που μπροστά της θα χωριά η

πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν άμεσα συνυφασμένη με μεγάλους πολιτικούς και κινηματικούς κινδύνους για το καθεστώς, όπως στην Ελλάδα και στην Ισπανία.

Γεωπολιτική

Ένα τρίτο πολιτικά σεισμογενές ρήγμα που παραμένει ενεργό, είναι οι γεωπολιτικές εξελίξεις. Η κυβέρνηση, όπως και το σύνολο της ελληνικής δημοσιογραφίας κατά την προεκλογική περίοδο στις ΗΠΑ, ανέβασαν κατά πολύ τις προσδοκίες για μια ευνοϊκότερη στροφή του Μπάιντεν ως προς τις ελληνικές θέσεις στον ανταγωνισμό με την Τουρκία. Ο Μητσοτάκης φρόντισε να υπογραμμίσει αυτές τις προσδοκίες με μια στροφή στην πολιτική της προμήθειας όπλων. Το πρόγραμμα ενίσχυσης του πολεμικού ναυτικού, συνολικού κόστους πάνω από 5 δισ. ευρώ, επέστρεψε αιφνιδώς από τις αναζητήσεις για γαλλικές φρεγάτες τύπου Belhara, στην κατάθεση «επιστολής ζήτησης» για αμερικανικές φρεγάτες τύπου MMSC. Ο «φίλος» Μακρόν θα πρέπει να περιοριστεί στην πώληση των Ραφάλ του. Η «δουλειά» δεν είναι μικρή, γιατί μαζί με τα υπερσύγχρονα επιθετικά Ραφάλ, στη γαλλική αγορά εξακολουθεί να είναι στραμμένη η ζήτηση για πυραύλους και ευέλικτα «έξυπνα» βλήματα, συνολικού κόστους άλλων 5 δισ. ευρώ, που κατά κάποιους «διανοούμενους» του λεγόμενου πατριωτικού χώρου θα δώσουν στο ελληνικό κράτος το «πλεονέκτημα», σε μια νέα αντίληψη «βληματο-κεντρικού» πολέμου (που αναζητά τη νίκη, αδιαφορώντας για τις απώλειες άμαχου πληθυσμού). Αυτές οι κινήσεις ακραίας φιλομilitarιστικής προετοιμασίας συνδυάζονται με τις πυρετώδεις προετοιμασίες της ελληνικής διπλωματίας για τις «διερευνητικές επαφές» (δηλαδή το διάλογο) με την Τουρκία, που επαναφέρουν την προοπτική καταφυ-

μοιάζει πλήρες: προετοιμασία για καταστροφικό πόλεμο – αναζήτηση των δυνατοτήτων καταγραφής πλεονεκτήματος δια της διπλωματίας. Μόνο που η ιστορία δείχνει ότι αυτές οι επιλογές συχνά διχάζουν και δημιουργούν πολιτικές κρίσεις. Παρά την υστερία των ΜΜΕ, οι δημοσκοπήσεις του καλοκαιριού έδειξαν ότι παραμένει πλειοψηφικό στην ελληνική κοινωνία το τμήμα που δεν θέλει πολεμικό τυχοδιωκτισμό. Ταυτόχρονα, η διαρκής καλλιέργεια μαξιμαλιστικών προσδοκιών για τις θαλάσσιες ζώνες στην ανατολική Μεσόγειο, θα κάνει δύσκολους τους ελιγμούς ενόψει Χάης, όπου θα φανερωθεί μια άλλη, τελείως διαφορετική, εκδοχή του Διεθνούς Δικαίου. Και αν οι καθεστωτικές δυνάμεις επιλέξουν τελικά ένα «συμβιβασμό», ακόμα κι έναν επωφελητή συμβιβασμό, θα παραμένει πολιτικά δύσκολο το να ξεχαστούν οι υπερφίαλες προσδοκίες για την «ελληνικότητα» του 95% της θάλασσας στο Αιγαίο και για τη «στρατηγική αναβάθμιση» του ρόλου της χώρας στην ανατολική Μεσόγειο. Οι πονοκέφαλοι του Τσίπρα στις Πρέσπες, μπορεί να αποδειχθούν σαν μια ανέφελη παιδική εκδρομή μπροστά σε αυτό που έχει σήμερα να αντιμετωπίσει ο Μητσοτάκης.

Όλα αυτά μαζί, μπορούν να λειτουργήσουν ως τεράστιες δυνάμεις τριβής, που θα αποσυνθέτουν τη δύναμη της κυβέρνησης, θα απειλούν τη συνοχή της και θα δημιουργούν ξανά συνθήκες ανοιχτής πολιτικής κρίσης. Με αυτή τη νοοτροπία θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε το Μητσοτάκη και τη ΝΔ. Μπορούμε, μέσα στην περίοδο που διαμορφώνεται, να τους ανατρέψουμε. Αυτό, ασφαλώς, θα χρειαστεί σοβαρή, διαρκή, οργανωμένη προσπάθεια της πολιτικής Αριστεράς, με αποφασιστικό κριτήριο το στόχο της κινητοποίησης της κοινωνικής Αριστεράς. Της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΡΟΔΙΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μια εβδομάδα περίπου μετά το σεισμό στη Σάμο, με απολογισμό δύο νεκρά παιδιά, εκατοντάδες οικογένειες ζουν ακόμα στο δρόμο και περιμένουν να δουν μέτρα ουσιαστικής αποκατάστασης, πέρα από τα γνωστά ημίμετρα με τις σκηνές, τα κοντέινερ και κάποια δωμάτια σε ξενοδοχεία. Ζημιές υπήρξαν επίσης σε Χίο και Ικαρία, ενώ στη γειτονική Σμύρνη τα 6,7 ρίχτερ άφησαν δεκάδες νεκρούς και γκρεμισμένα κτήρια. Είναι γνωστό ότι η αντισεισμική προστασία δεν αποτελεί προτεραιότητα για τις κυβερνήσεις και την τοπική αυτοδιοίκηση διαχρονικά. Στη Σάμο, αν είχαν γίνει οι αναγκαίοι προσεισμικοί έλεγχοι σε όλα τα δημόσια κτήρια και φυσικά είχαν κατεδαφιστεί τα ετοιμόρροπα κτίσματα, ο άδικος θάνατος των δύο παιδιών θα είχε αποτραπεί. Τραγική ειρωνεία ότι μια ημέρα πριν την πραγματοποίησή του σεισμού είχε συνεδριάσει το περιφερειακό συμβούλιο Βορείου Αιγαίου. Μεταξύ των θεμάτων που συζητήθηκαν ήταν η τροποποίηση του τεχνικού προγράμματος. Στην εισήγηση προβλέπονταν η μείωση κατά 25.000 ευρώ των πιστώσεων για τον προσεισμικό έλεγχο των δημόσιων κτηρίων. Οι σεισμοί, οι δυνατές καταιγίδες είναι φυσικά φαινόμενα. Οι αρνητικές επιπτώσεις τους όμως μπορούν να προβλεφθούν και να προετοιμαστούμε για αυτές. Αρκεί τα κονδύλια για πολιτική προστασία να μην γίνονται φρεγάτες και φράχτες.

«ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΖΗΜΙΩΝ»

Σε παζάρι με τους μετόχους της τράπεζας Πειραιώς έχει μπει η κυβέρνηση, μπροστά στη δρομολογούμενη «κρατικοποίηση» της τράπεζας, που θα οδηγήσει σε αύξηση του ποσοστού του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας στο 61% από 26,4% σήμερα. Η υπόθεση ξεκίνησε ενόψει της επικείμενης πληρωμής από την Πειραιώς στο ΤΧΣ των τόκων ύψους 165 εκατ. ευρώ, με την τράπεζα να ζητάει την έγκριση από τον Ενιαίο Εποπτικό Μηχανισμό (SSM) για καταβολή του ποσού σε μετρητά. Εν όψει της απάντησης του SSM, οι πληροφορίες αναφέρουν ότι

η κυβέρνηση προκρίνει τη μετατροπή του ομολόγου CoCos σε μετοχές στην τιμή των 6 ευρώ ανά μετοχή, τη στιγμή που η χρηματιστηριακή της αξία κινείται σε επίπεδα περίξ των 0,60 ευρώ (!). Ακόμα και έτσι όμως το ΤΧΣ, δηλ. το Δημόσιο, θα δεν θα έχει κανένα έλεγχο επί της Πειραιώς. Το τάισμα χρεοκοπημένων τραπεζιτών με τα χρήματα των φορολογουμένων, συνεχίζεται αμείωτο. Ακόμα μια «κοινωνικοποίηση των ζημιών» των τραπεζών, που μόλις εξυγιανθούν με τα χρήματα των εργαζομένων και γίνουν κερδοφόρες, παραδίδονται εκ νέου στο ιδιωτικό κεφάλαιο, βρίσκεται προ των πυλών.

ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

«Είναι θαυμάσιο να διαπιστώνω συνεχή δυναμική σε αυτήν τη στρατηγικά σημαντική τριμερή σχέση, και προσβλέπω σε έναν άλλον γύρο 3+1 συνομιλιών, με την προσθήκη των ΗΠΑ σύντομα» έγραψε στο Twitter, ο Αμερικανός πρέσβης, Τζέφρι Πάιατ, με αφορμή την πρόσφατη τριμερή συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών της Ελλάδας, της Κύπρου και του Ισραήλ στην Αθήνα. Στον ίδιο αντιδραστικό άξονα, συμμετέχει σταθερά και η δικτατορία της Αιγύπτου, ενώ στο τραπέζι βρίσκεται πάντα η διεύρυνση του σχήματος και με άλλες χώρες της περιοχής, πάντα υπό τη διαρκή στήριξη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Βασικός στόχος φυσικά παραμένει ο αποκλεισμός της Τουρκίας από τα ενεργειακά κοιτάσματα και το γεωπολιτικό παιχνίδι στην Α. Μεσόγειο, με αιχμή τον αγωγό East Med και τον ανταγωνισμό για τις ΑΟΖ. Μετά από όλα αυτά και ενώ η σύμπλευση του ελληνικού καπιταλισμού με τις ΗΠΑ-ΕΕ και το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ, δεν μπορεί να κρυφτεί με τίποτα, διάφοροι «βαθυστόχαστοι» αναλυτές συνεχίζουν να βλέπουν την Τουρκία, ως το «αγαπημένο παιδί» της Δύσης, η οποία ανέχεται την «τουρκική προκλητικότητα». Η καταγγελία αυτής της επιθετικής συμμαχίας, η ακύρωση των εξοπλισμών και κάθε πολεμικού τυχοδιωκτισμού της «δικής μας» κυβέρνησης, είναι η μόνη ταξική και διεθνιστική στάση που οφείλει να παλέψει σταθερά το μαζικό κίνημα και η Αριστερά.

Ο σοσιαφιλελεύθερος ΣΥΡΙΖΑ του Αλ. Τσίπρα

Βαρέλι δίχως πάτο;

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η απάντηση του Αλ. Τσίπρα στο διάγγελμα Μητσοτάκη για το lockdown, ερμηνεύτηκε από τον Τύπο ως μια νέα στροφή προς τη «μετριοπάθεια».

Η έμφασή του στο αίτημα για σύγκλιση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών με θέμα την αντιμετώπιση της πανδημίας, αντικειμενικά εντάσσεται στο πλαίσιο διαμόρφωσης «εθνικής ενότητας» πάνω σε ένα θέμα κρίσιμο για την εργαζόμενη πλειοψηφία, σε ένα θέμα που πιθανότατα θα καθορίσει τις μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις.

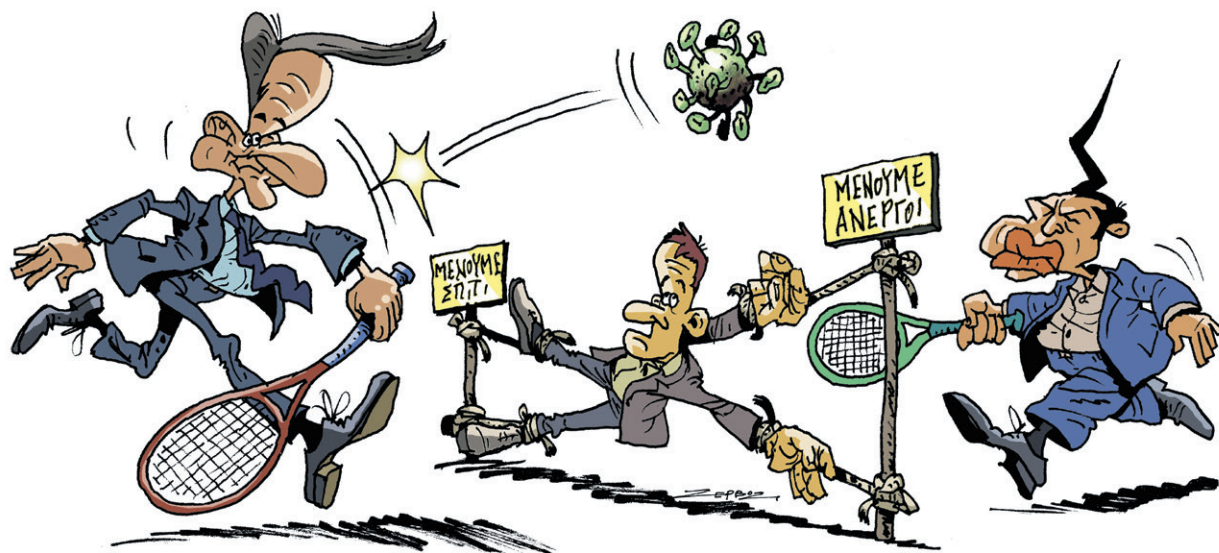
Για να μη μείνει καμιά αμφιβολία περί αυτού, ο Τσίπρας ζήτησε να αναδειχθεί υπουργός Υγείας «κοινής εμπιστοσύνης» όλων των κομμάτων. Επειδή αυτός ο υπουργός, πέρα από την «κοινή αποδοχή», θα πρέπει να έχει και μια συγκεκριμένη πολιτική, αξίζει να αναρωτηθούμε ποια περίπου θα είναι αυτή. Η εγκληματική πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση Μητσοτάκη στα νοσοκομεία, στα σχολεία και στα μέσα μαζικής μεταφοράς, ή η πολιτική που, έστω στα λόγια, υποστηρίζει το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ υιοθετώντας κάποια από τα αιτήματα του κόσμου και του κινήματος;

Σύγκλιση

Το ερώτημα είναι αμείλικτο. Αν επί της ουσίας ήταν αναπάντητο, ο Τσίπρας θα αντιμετώπιζόταν ως κοινός μπουρδολόγος. Όμως όλα τα καθεστωτικά επιτελεία γνωρίζουν ότι στο επίπεδο της πραγματικής πολιτικής η σύγκλιση μεταξύ των δύο κομμάτων είναι βαθύτερη απ' ό,τι νομίζει ο πολύς κόσμος.

Ο Ανδρέας Ξανθός και ο Πολάκης καθοδήγησαν τον τομέα της Υγείας επί 4,5 χρόνια. Παρέδωσαν τα δημόσια νοσοκομεία στην άθλια κατάσταση που σήμερα συντηρεί κι επιδεινώνει ο Μητσοτάκης. Επικαλούμενοι τις μνημονιακές υποχρεώσεις, οι υπουργοί του ΣΥΡΙΖΑ συνέχισαν τη νεοφιλελεύθερη πολιτική διαρκών περικοπών στις δαπάνες για την υγεία, ενώ απογείωσαν τις ελαστικές σχέσεις εργασίας στους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό.

Είναι άλλωστε κοινό μυστικό το ότι ο Α. Ξανθός (στέλεχος της «αριστερής» πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ...) κατά την

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού

Όμως όλα τα καθεστωτικά επιτελεία γνωρίζουν ότι στο επίπεδο της πραγματικής πολιτικής η σύγκλιση μεταξύ των δύο κομμάτων είναι βαθύτερη απ' ό,τι νομίζει ο πολύς κόσμος.

πρώτη περίοδο της πανδημίας, «έβαλε πλάτη» στη διαχείριση των προβλημάτων στο υπουργείο Υγείας, λειτουργώντας σαν άτυπος σύμβουλος του ανεκδιήγητου Κικιλία.

Ο Αλ. Τσίπρας σήμερα, έχοντας ενημερωθεί ή έχοντας κατανοήσει ότι είναι πιθανό η κατάσταση να ξεφύγει και να καταστεί αναγκαία για το καθεστώς η συγκρότηση μιας κυβέρνησης «έκτακτης ανάγκης», φροντίζει να ανέβει από νωρίς σε αυτό το τρένο. Δεν είναι μόνο η ανάδειξη μιας «υπεύθυνης στάσης» στα πλαίσια, τάχα, του «θεσμικού ρόλου» της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Είναι η απόδειξη της βαθιάς ένταξης στις καθεστωτικές σκοπιμότητες, που εκφράζεται με την απόλυτη προτεραιότητα στις ανάγκες της «κυβερνησιμότητας».

Παραδείγματα

Ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε πρόσφατα ακραία παραδείγματα. Η πρόταση για μονομερή ανακήρυξη της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 νμ στο Αιγαίο ήταν μια ρήξη με τη στάση όλων των κομμάτων της Αριστεράς μετά τη Μεταπολίτευση, αλλά και με την πιο προσεκτική στάση της ελληνικής διπλωματίας, που φρόντιζε να παίρνει πιο σοβαρά το casus belli της Τουρκίας.

Η πρόταση ήταν, και αποδείχθηκε σύντομα, ένα δημαγωγικό πυροτέχνημα. Μετά τις μακρές διαπραγματεύσεις με την Ιταλία, την Αλβανία και την Αίγυπτο, όλοι γνωρίζουν ότι στα θέματα αυτά δεν υπάρχουν «μονομερείς ανακηρύξεις». Και ότι η επέκταση στα 12 μίλια, όχι μόνο θα έκλεινε αυτόματα κάθε διπλωματικό παράθυρο «διαλόγου» με την Τουρκία, αλλά επίσης ότι δεν διαθέτει τη διπλωματική έγκριση των Μεγάλων Δυνάμεων και όλων των άλλων γειτονικών χωρών στην ευρύτερη περιοχή. Ο Τσίπρας αναδιπλώθηκε δηλώνοντας ότι εννοούσε την επέκταση (μόνο ή κυρίως) στα νότια της Κρήτης. Όμως στο μεταξύ, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε κατεδαφίσει άλλη μια διαχωριστική γραμμή μεταξύ της Αριστεράς, της Δεξιάς και της εθνικιστικής ακροδεξιάς.

Επειδή αυτές οι πολιτικές κινήσεις είναι πιο ισχυρές από τα αφηρημένα «αριστερά» ιδεολογήματα που χρησιμοποιούν μόνο ως άλλοθι για την παραμονή μέσα σε αυτό το κόμμα, τον τελευταίο καιρό αυξάνει ο ρόλος και η ισχύς των εκ σοσιαλδημοκρατίας προερχομένων στελεχών στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Με επιθετικό τρόπο προβάλλουν απόψεις, όπως το ότι η διαχείριση του υπαρκτού καπιταλισμού

δεν μπορεί να είναι αδιάφορη για τη «σύγχρονη» (κεντρο)αριστερά, όπως το ότι η διεκδίκηση της κυβέρνησης είναι το αποφασιστικό πεδίο «για να κάνουμε πολιτική», όπως το ότι είναι νεκρές οι αντιλήψεις για το κόμμα μελών και στελεχών που καθόριζε τις παραδόσεις της κομμουνιστικής Αριστεράς, όπως το ότι η εναλλακτική οργανωτική λύση είναι το κόμμα οπαδών-ψηφοφόρων γύρω από «ομόκεντρους κύκλους» ηγετικών παραγόντων που στηρίζουν έναν ισχυρό Αρχηγό. Το εντυπωσιακό στοιχείο δεν είναι ότι όλοι/όλες αυτοί στηρίζουν τον Αλ. Τσίπρα, έχοντας αναδειχθεί ως ακραιφνείς «προεδρο-φύλακες». Το εντυπωσιακό στοιχείο είναι το πόσο ο ίδιος ο Τσίπρας στηρίζεται σε αυτούς/αυτές, γνωρίζοντας ότι στις στροφές που έρχονται θα χρειαστεί στηρίγματα που θα είναι απολύτως αδίστακτα. Δεν θέλει φιλοσοφία για να προβλέψει κανείς ότι όσοι/όσες διατηρούν ή αναπαράγουν κάποια βασικά ιδεολογικά χαρακτηριστικά της προ του 2015 πολιτικοποίησής τους, θα πεταχτούν σαν την τρίχα από το ζυμάρι στο «εν κινήσει» νέο κόμμα του Αλ. Τσίπρα.

Ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθεί να είναι αναγκασμένος για κάθε προοπτική αντεπίθεσης του κινήματος και θα πρέπει να διεκδικηθεί. Όμως αυτό δεν θα ισχύει για στελέχη και ομάδες στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, που εξακολουθούν να συναινούν στην καθεστωτική κατακύλα ή να την ανέχονται. Αυτό το διπλό στοιχείο, θα πρέπει να υπηρετείται από την τακτική της αυθεντικής ριζοσπαστικής Αριστεράς, με προσοχή ως προς και τα δύο σκέλη του.

Όχι με καραντίνες, καταστολή και πρόστιμα

Με απεργίες και διαρκείς κινητοποιήσεις θα σωθεί η υγεία του λαού

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Ο δεύτερος καταναγκαστικός εγκλεισμός μέσα σε λίγους μήνες επιβλήθηκε από την κυβέρνηση γιατί δεν πήρε κανένα μέτρο προστασίας στους μεγάλους χώρους δουλειάς, στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και στα σχολεία, ούτε για την ενίσχυση της Δημόσιας Υγείας και της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας.

Είναι επιλογή του ακραίου νεοφιλελευθερισμού να μη «σπαταλά» χρήματα από τους φόρους και τις εισφορές της εργαζόμενης κοινωνίας για τις ανάγκες της, για τις λαϊκές ανάγκες, ούτε καν για την προστασία του ύψιστου αγαθού, της ζωής των ανθρώπων.

Ο κόσμος της δουλειάς, παρά τα εμπόδια που του ορθώνει η κυβέρνηση, αντιστέκεται, από την πρώτη κιόλας καραντίνα, προβάλλοντας το πάνδημο αίτημα για ενίσχυση του ΕΣΥ, αλλά και με άλλες, κλαδικές διεκδικήσεις. Το καλοκαίρι δεν ήταν ένα συνηθισμένο καλοκαίρι, αλλά τραντάχτηκε από μαζικές και σημαντικές κινητοποιήσεις για πολλά ζητήματα.

Η παράλληλη νομοθετική επίθεση, κατά την ευαίσθητη περίοδο της υγειονομικής κρίσης, με σκληρά και βάρβαρα νομοσχέδια, ΠΔ και νόμους, όπως ο πτωχευτικός, ο νόμος για τις διαδηλώσεις, για την παιδεία (την προηγούμενη σεζόν), για ιδιωτικοποιήσεις (με αιχμή τις υπηρεσίες των δήμων), το ν/σ Βρούτση, μαζί με την όξυνση των αυταρχικών επεισοδίων σε κάθε επίπεδο (καταστολή παντού-σε διαδηλώσεις, πανεπιστήμια κλπ - επιβολή ηλεκτρονικών πρακτικών σε συλλογικές διαδικασίες εργαζομένων - απαγόρευση εργατικών συνελεύσεων - εμπλοκή στα εσωτερικά των σωματείων/συνδικάτων κ.ά.) δεν αφήνουν κανένα περιθώριο εφυσασμού και οικειοθελούς εγκλει-

σμού, με την ταξική αντιπαράθεση να διεξάγεται εκεί έξω, με όρους 19ου αιώνα.

Οι εργαζόμενες κι οι εργαζόμενοι έχουν να αντιμετωπίσουν επιθέσεις από τον Ιό, την κυβέρνηση και την εργοδοσία.

Οι χώροι δουλειάς και οι μετακινήσεις από και προς αυτούς είναι εστίες υπερμετάδοσης, ενώ το τεστ δεν συνταγογραφείται, δεν παρέχεται από τους μεγαλο-εργοδότες (συμπεριλαμβανομένου του Δημοσίου) και σε πολλές περιπτώσεις απαγορεύονται κιόλας, για να μην εκτεθεί η επιχείρηση!

Η ανάγκη συλλογικής αντιμετώπισης, οι αγωνιστικές διεκδικήσεις και η απόρριψη στην πράξη της «ατομικής ευθύνης» πέφτει στα σωματεία, τις παρατάξεις και τα σχήματα της αριστεράς.

Φορολογήστε τους πλούσιους

Λείπει από τη μαζική συζήτηση το «φορολογήστε τους πλούσιους», ακόμα και με έκτακτο «φόρο covid». Οι μεγάλες επιχειρήσεις του τουρισμού, που «κλαίγονται» ως πληττόμενοι, θησαύριζαν τα προηγούμενα 7 χρόνια από τους 20-30 εκ. τουρίστες και από το ξεζούμισμα των εργαζομένων τους. Τα σούπερ μάρκετς θησαυρίζουν από αυτήν εδώ την κρίση κι αντί να αυξήσουν και να διευκολύνουν το προσωπικό τους, κόβουν τα ρεπό κι ανοίγουν τις Κυριακές. Οι φαρμακευτικές κι οι ιδιώτες κλινικάρχες θα χρειαστούν πολλά... σεντούκια για ναβάλουν τα κέρδη τους, όλο και πιο αφορολόγητα!

Οι εργαζόμενοι-ες από την άλλη περιμένουν τα όποια ψίχουλα της κυβέρνησης μέσω των εργοδοτών τους, με αναστολές εργασίας, χωρίς επιδόματα ανεργίας στους-στις περισσότερους-ες, χωρίς άδειες, χωρίς δημόσια υγεία, χωρίς υποδομές για τις ηλεκτρονικές συνδέσεις των παιδιών και της τηλε-εργασίας, χωρίς κοινωνική πρόνοια για τους παππούδες και τις γιαγιάδες.

Χρέος της συνδικαλιστικής και πολιτικής αριστεράς, μέσα κι έξω από τα σωματεία, είναι να μετατρέψει τη συνείδηση του κόσμου της δουλειάς για τις ευθύνες του κράτους και της κυβέρνησης, σε μαζικούς εργατικούς και λαϊκούς αγώνες. Να ενώσει τους υπαρκτούς και διάσπαρτους αγώνες, να συνδέσει τα αιτήματα όλων, να ενώσει τις φωνές κάτω από τις μάσκες!

Οργανώνουμε τις απαντήσεις

Η κυβέρνηση όχι απλά έχει αφήσει την εργατική τάξη χωρίς υγειονομική προστασία, αλλά αξιοποιεί την απαγόρευση κυκλοφορίας για να νομοθετήσει, χωρίς αντιδράσεις, τα πιο επιθετικά και αντεργατικά σχέδιά της.

Κορωνίδα, το κατατεθέν ν/σ Βρούτση, που σαρώνει όποια εργατική κατάκτηση είχε απομείνει, (πρόβλεψη για 10ωρο δουλειάς κι απλήρωτες υπερωρίες, παρέμβαση στα εσωτερικά των σωματείων, ουσιαστική κατάργηση της απεργίας και απαγόρευση/ποινικοποίηση των περιφρουρήσεων, καταλήψεων κλπ, διάλυση των συλλογικών διαδικασιών κ.ά.)

Η κατάθεση του σήμανε γενικό συναγερμό αναγκάζοντας τα Εργατικά Κέντρα Αθήνας, Πειραιά και Λαυρίου να κηρύξουν, σχετικά γρήγορα, απεργία για τις 26/11.

Η ΑΔΕΔΥ αποφάσισε να συμμετέχει στην απεργία της 26/11, αλλά οι δυο μεγάλες παρατάξεις, οι ΔΑΚΕ και ΔΗΣΥΠ (πρώην ΠΑΣΚΕ) δεν την ψήφισαν, χωρίς να πέφτουμε από τα σύννεφα.

Η κατάσταση βάζει ακόμα πιο αυξημένα καθήκοντα στην αριστερά των εργατικών χώρων, επιβάλλει πραγματικά ενωτικές κινήσεις, μαζικές συλλογικές διαδικασίες και οργάνωση διαρκών κινητοποιήσεων σε κάθε χώρο, που να καλλιεργούν και να συντηρούν αγωνιστικό κλίμα αντίστασης και διεκδίκησης, να μαζικοποιούν με αυτόν τον τρόπο και τα μεγάλα κινηματικά γεγονότα, όπως τη

Γενική Απεργία στις 26 Νοέμβρη και να εγγυώνται τη συνέχεια και μετά από αυτήν.

Τα καλέσματα των ομοσπονδιών της υγείας, ΟΕΝΓΕ-ΠΟΕΔΗΝ, στις 12/11, για κινητοποιήσεις στις πύλες των νοσοκομείων από όλο το λαό, είναι βοηθητικά για την αγωνιστική συσπείρωση σε μεγάλη κλίμακα, σε κάθε νοσοκομείο, σε κάθε γειτονιά.

Να οργανώσουμε μέρες δράσης σε κάθε χώρο, να διεκδικήσουμε προστασία των εργαζομένων, ενίσχυση των δημόσιων συγκοινωνιών, κοινωνική ασφάλιση, λεφτά για την υγεία και την παιδεία κι όχι για τους εξοπλισμούς, πολλαπλασιάζοντας τις συλλογικές αντιδράσεις, απέναντι στο δολοφονικό σύστημα και την κυβέρνηση του.

Η κοινή εργατική σύσκεψη που διοργανώθηκε στις 6/11 από όλη την Αριστερά σχεδόν, πλην ΠΑΜΕ, το οποίο δεν πρέπει να αφήσουμε εκτός του στόχου της ενότητας, για την ενίσχυση και τη μαζικοποίηση των επόμενων μικρών και μεγάλων αγωνιστικών σταθμών είναι πολύτιμη συνηγορία στο κίνημα.

Η υγεία, η εργασιακή, οικονομική, συνδικαλιστική, πολιτική και κοινωνική ζωή μας κινδυνεύουν θανάσιμα από την κυβέρνηση και το κεφάλαιο, που έχουν αποθρασυνθεί, θεωρούν την υγειονομική κρίση «ευκαιρία» και δεν διστάζουν να παίζουν, στην κυριολεξία, με τις ζωές των εργαζομένων, με τις ζωές μας.

Δεν επιτρέπουμε και δεν εμπιστευόμαστε την κυβέρνηση να ορίσει πώς και ποιος θα προστατεύσει την υγεία μας, τη στιγμή που «αντιμετωπίζει» τον covid με την αστυνομία, τις απαγορεύσεις και τους πολεμικούς εξοπλισμούς, αντί για ενίσχυση του ΕΣΥ, της δημόσιας εκπαίδευσης, των συγκοινωνιών και των κοινωνικών υπηρεσιών.

Οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις μας είναι οι μόνες που μπορούν να προστατεύσουν την υγεία, τη ζωή μας, τις κατακτήσεις, την ελευθερία μας!

Πανδημίας συνέχεια στο ΕΣΥ

Τι δεν έγινε και τι χρει

Της Ευτυχίας Χαμόδρακα,
καρδιολόγου στο ΕΣΥ

Ακούσαμε, στις 5/11, τον καθηγητή Σ. Τσιόδρα να λέει ότι -σύμφωνα με τα στοιχεία από την Επιτροπή Ειδικών αλλά και την Πολιτική Προστασία- το 86% των μολύνσεων Covid-19 γίνεται σε κλειστούς χώρους και ότι καθώς ο καιρός θα επιδεινωθεί και το πρόβλημα θα γίνει σοβαρότερο, αυτός είναι ένας από τους λόγους των οριζόντιων μέτρων. Όμως, η Ιατρική ως επιστήμη οφείλει να επιμένει στα ορθολογικά επιστημονικά δεδομένα από την αρχή ως το τέλος. Για τον λόγο αυτό, οι ενώσεις γιατρών είχαν επισημάνει από καιρό την επικινδυνότητα του συνωστισμού στα ΜΜΜ, στους εργασιακούς χώρους (πχ εργοστάσια), όπου δεν πληρούνταν οι προδιαγραφές υγειονομικής ασφάλειας στις παρούσες συνθήκες της πανδημίας, καθώς και στα σχολεία για τα οποία είχαν ζητήσει λειτουργία με 10-15 μαθητές ανα τμήμα. Αυτά όμως μεταφράζονταν σε μέτρα για τα οποία είναι σαφές ότι δεν υπάρ-

χει πολιτική βούληση: προσλήψεις προσωπικού στα ΜΜΜ, εφοδιασμός με οχήματα για τα ΜΜΜ και ενίσχυση σε κτιριακές υποδομές και προσωπικό.

Εμείς στην πανδημία είχαμε ένα πλεονέκτημα. Τα πήγαμε καλά στην πρώτη φάση της πανδημίας, γιατί ο λαός και έκανε θυσίες, σε βάρος του βιοτικού του επιπέδου, και συμμορφώθηκε στο πρώτο lockdown. Έτσι λοιπόν αρχές Ιουνίου φαινόταν ότι η κατάσταση ήταν ελεγχόμενη με πολύ χαμηλό αριθμό κρουσμάτων. Τι έγινε λοιπόν το καλοκαίρι; Τον Ιούλη, ακόμα και τα αναγγελθέντα μέτρα για ελέγχους των τουριστών 72 ώρες πριν την είσοδο στη χώρα, ακυρώθηκαν τις επόμενες ημέρες, αφού έρχονταν σε ρήξη με επιλογές υψηλών οικονομικών συμφερόντων του Τουρισμού. Στα αεροπλάνα δεν τηρήθηκαν και συνεχίζουν να μην τηρούνται οι αποστάσεις ασφαλείας, ενώ και στα πλοία αν και στην αρχή τηρήθηκε ένα μέγιστο όριο επιβατών, στο οποίο μπορούσαν να εφαρμοστούν οι αποστάσεις υγειονομικής ασφάλειας, στη συνέχεια το ίδιο όριο άλλαξε, με αποτέλεσμα τις εικόνες συνωστισμού του Αυγούστου.

Αυτά για τα οποία οι ενώσεις γιατρών από το καλοκαίρι έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου, τώρα που ο αριθμός των καταγεγραμμένων κρουσμάτων είναι μεγαλύτερος από 2500/ημέρα, τώρα με δήλωση του εκπροσώπου Πολιτ. Προστασίας θεωρούνται απαραίτητα: δηλ. αρνητικό τεστ το τελευταίο 48ωρο για την είσοδο στη χώρα.

Το κορυφαίο επιστημονικό περιοδικό Lancet σε άρθρο του με τίτλο «Επιστημονική συναίνεση για την πανδημία Covid-19: πρέπει να δράσουμε τώρα», λέει ότι πολλές χώρες επανέρχονται στο lockdown, γιατί δεν χρησιμοποίησαν τον χρόνο του πρώτου lockdown για τη δημιουργία συστημάτων απόκρισης στην πανδημία: «Ελλείψει κατάλληλων προβλέψεων για τη διαχείριση της πανδημίας και των κοινωνικών επιπτώσεων, αυτές οι χώρες αντιμετώπισαν συνεχείς περιορισμούς».

Κερδίσαμε χρόνο και στον χρόνο αυτό το ΕΣΥ όφειλε να έχει ενισχυθεί με το απαιτούμενο ιατρονοσηλευτικό προσωπικό και με κλίνες ΜΕΘ. Δεν προσέλαβαν, όμως, ούτε καν σε αντικατάσταση αυτών που φεύγουν. Συγκεκριμένα, όπως ανέφερε σε

πρόσφατο άρθρο ο Σπύρος Ζακυνθινός, καθηγητής Εντατικής Θεραπείας-Πνευμονολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, «από τον Ευαγγελισμό κάθε χρόνο φεύγουν 25-30 γιατροί και έρχονται 1 ή 2».

Δεν άνοιξαν κλίνες ΜΕΘ -είναι περίπου 770 σήμερα, ορισμένες από μετατροπές άλλων κλινικών σε ΜΕΘ, που δεν θα μείνουν παρακαταθήκη στο σύστημα υγείας μετά την πανδημία. Ούτε καν σήμερα δεν υποχρεώνει τον ιδιωτικό τομέα να πάρει περιστατικά.

Όσο για τους επιπλέον 300 γιατρούς των ΜΕΘ, που γίνεται πολύς λόγος τις τελευταίες μέρες, το μεγαλύτερο μέρος από τους 200 είναι ήδη επικουρικοί. Στους υπόλοιπους 100 ζητάνε να παραιτηθούν από επικουρικοί (τριετής σύμβαση) και να πάνε με τρίμηνη σύμβαση όπου υποδεικνύει το Υπουργείο!

Ο ιδιωτικός τομέας επιλέγει -και μάλιστα τα πιο ελαφριά. Αυτά που θα προσφέρουν χρήματα χωρίς κόστος. Περιστατικά που τους φέρνουν 1.600 ευρώ την ημέρα, όσο και ο μισθός ενός ειδικευμένου γιατρού του συστήματος υγείας! Η Θεσσαλονίκη βρίσκεται σε συνθήκες «πολέμου» και ούτε το

Κραυγή αγωνίας από τους υγειονομικούς

Στα όριά του βρίσκει το δημόσιο σύστημα

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η επανειλημμένη άρνηση της παρούσας κυβέρνησης και των προκατόχων της να χρηματοδοτήσουν γενναία τη δημόσια υγεία, πολύ περισσότερο μέσα στο 2020 και τις συνθήκες πανδημίας, έχουν οδηγήσει στα όριά του το δημόσιο σύστημα υγείας, τα δημόσια νοσοκομεία και τα Κέντρα Υγείας, καθώς και τους εργαζόμενους σε αυτά.

Μετρώντας στην πραγματική ζωή τι σημαίνει αυτό το πράγμα η συνέπεια είναι άμεση και θλιβερή. Θα θρηνήσουμε δεκάδες νεκρούς από τον Covid-19 που αν υπήρχε πρόβλεψη και σχέδιο από τους κυβερνώντες αρκετοί θα είχαν σωθεί. Όμως τώρα, όπως αποκαλύπτουν σε ανακοινώσεις τους τα σωματεία των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία και στην αρθρογραφία τους πολλοί συνδικαλιστές γιατροί, η κατάσταση είναι

απόλυτα οριακή.

Σύμφωνα με ανακοίνωση της παράταξης της ριζοσπαστικής Αριστεράς στους νοσοκομειακούς γιατρούς ΕΝΚΙΑ (Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή), νοσοούν από τον Covid-19 στη «Θεσσαλονίκη πάνω από 100 υγειονομικοί, πολλοί από τους οποίους νοσηλεύονται». Το προσωπικό των νοσοκομείων, παρά την κούρασή του δεν αρνείται να προσφέρει τις υπηρεσίες του προκειμένου να σωθεί ο κόσμος. Όπως τονίζει στην ανακοίνωσή του και το σωματείο των εργαζομένων στο Γενικό Νοσοκομείο Σερρών «Άγιος Λουκάς»: «Να τεθεί σε λειτουργία το Νοσοκομείο μας ως Νοσοκομείο Αναφοράς Covid-19 από την στιγμή που νοσηλεύουμε και ασθενείς από τον γειτονικό νομό της Δράμας ή όποια άλλη δομή μπορεί να απομονωθεί και να χρησιμοποιηθεί για αυτό το σκοπό, προκειμένου να συνεχίσει η λειτουργία τακτικών Ιατρείων και να μην υπάρχει αναβολή χειρουργείων, διαγνωστικών

εξετάσεων κ.τ.λ., οι οποίες ήταν χιλιάδες στο πρώτο κύμα της Πανδημίας σε βάρος της υγείας των πολιτών».

Αυτές οι περιγραφές σημαίνουν πρώτον ότι σε πολλά νοσοκομεία δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν ούτε τα υπάρχοντα περιστατικά από άλλες ασθένειες και ότι ακόμη και τα νοσοκομεία που είναι κέντρα αναφοράς για τον Covid-19 δεν μπορούν στην πραγματικότητα να λειτουργήσουν αν δε γίνουν μαζικές προσλήψεις προσωπικού.

Πιο αποκαλυπτική πάνω σε αυτό είναι η ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία των Νοσοκομειακών Γιατρών. Σύμφωνα λοιπόν με την ΟΕΝΓΕ, «η συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων που προσλαμβάνονται δεν προστίθενται στο υπάρχον ιατρικό προσωπικό γιατί εργάζονται ήδη στο δημόσιο σύστημα υγείας (επικουρικοί, εξειδικευμένοι επιμελητές στην Εντατικολογία). Άρα δεν πρόκειται για ουσιαστική ενίσχυση αλλά ανακύκλωση του ήδη υπάρχοντος προσωπικού

με αποτέλεσμα να αποδυναμώνονται τα τμήματα, οι κλινικές στα νοσοκομεία που ήδη υπηρετούν. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ΜΕΘ του Λαϊκού Νοσοκομείου θα αποφιλωθεί γιατί θα φύγουν, αν αποδεχθούν την πρόσληψη τους, 4 γιατροί (2 επικουρικοί εντατικολόγοι και δύο εξειδικευμένοι επιμελητές)».

Στην πρόσφατη τροπολογία του υπ. Υγείας, προβλέπεται ότι γιατροί, ακόμη και ειδικευόμενοι, νοσηλευτές, προσωπικό φύλαξης, σίτισης, καθαριότητας, προσωπικό του ΕΚΑΒ και όσοι υπηρετούν με σχέσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου στο δημόσιο σύστημα υγείας, μπαίνουν σε καθεστώς υποχρεωτικής κινητικότητας για διάστημα 6 μηνών, ομολογώντας έτσι τα μεγάλα κενά στις περιοχές που πλήττονται περισσότερο.

Ο Νίκος Ποταμίτης πρόεδρος της Ένωσης Νοσοκομειακών Γιατρών Ζακύνθου σε άρθρο του σε τοπικά site είναι εξίσου αποκαλυπτικός. Η κυβέρ-

άζεται να γίνει

κράτος, ούτε οι ιδιώτες δεν βοηθάνε. Η ευθύνη είναι τεράστια. Σε αυτήν τη φάση, με τους αριθμούς των θανάτων να πολλαπλασιάζονται σε καθημερινή βάση, τα ιδιωτικά μεγάλα θεραπευτήρια είναι άμεση ανάγκη να επιταχθούν δωρεάν για όλα τα νοσήματα.

Η Επιστήμη οφείλει να χρησιμοποιεί τα ίδια κριτήρια βασισμένα σε τεκμηριωμένα ορθολογικά δεδομένα σε κάθε περίπτωση και όχι αναλόγως συνθηκών. Καταλήγουμε σε αυτά στα οποία ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας επιμένει: ότι ανοσία της αγέλης ως στρατηγική δεν αιτιολογείται, ούτε επιστημονικά ούτε ηθικά, ως μηχανισμός απόκρισης σε μια πανδημία και σίγουρα όχι για την πανδημία COVID-19.

Πρέπει λοιπόν:

1. Να αποτρέψουμε τον πολλαπλασιασμό των κρουσμάτων με προληπτικά μέτρα σε εργασιόχους χώρους, ικανό αριθμό και προσωπικό στα ΜΜΜ για αποφυγή συνθηκών συνωστισμού.

2. Να προφυλάξουμε τους ευάλωτους, με ενίσχυση της πρωτοβάθμιας υγείας, των δομών «Βοήθειας στο Σπίτι», ώστε να αποφευχθεί η έκθεση αυτού του πληθυσμού σε περιβάλλοντα

υψηλού κινδύνου.

3. Να ενδυναμώσουμε και να επιμορφώσουμε τις κοινωνίες, με την εκμάθηση της χρήσης αντισηπτικού και μάσκας σε ηλικιωμένους και παιδιά, με ανεύρεση χώρων ψυχαγωγίας-διασκέδασης που να πληρούν τους κανόνες ασφαλείας (εσωτερικούς μεγάλους χώρους συνεχώς αεριζόμενους, με επαρκή θέρμανση και τηρούμενο προβλεπόμενο αριθμό ατόμων/ επιφάνεια ή ανοιχτούς στεγασμένους χώρους).

4. Να βρούμε, να απομονώσουμε, να διαγνώσουμε, με μαζικά τεστ στον

πληθυσμό και στις ειδικές ομάδες πχ εκπαιδευτικούς, μαθητές, κλειστές δομές μεταναστών, μονάδες, γηροκομεία, φυλακές – με δυνατότητα συνταγογράφησης του τεστ για όλους.

Και να θεραπεύσουμε, με δυνατότητα πρόσβασης σε κλίνες ΜΕΘ και απλές κλίνες για τους ανεπίπλεκτους ασθενείς, που στελεχώνονται με το απαιτούμενο και αναγκαίο προσωπικό και διαθέτουν επαρκή και κατάλληλο εξοπλισμό, χωρίς με αυτόν τον τρόπο να παραμελούνται οι λοιπές νοσηρήτες, όπως έγινε στη διάρκεια της

προηγούμενης καραντίνας με άσχημα αποτελέσματα (πχ πολλαπλοί ασθενείς με εμφράγματα μυοκαρδίου καθυστερημένης προσέλευσης και επακόλουθες επιπλοκές).

5. Να ανιχνεύσουμε και να περιορίσουμε, σε καραντίνα, τις επαφές (των κρουσμάτων).

Λύσεις υπάρχουν, αρκεί να υπάρχει η βούληση. Και όπως είχε πει και ο Καμύ «Να αξιωθούμε μια μέρα να Ζήσουμε σαν ελεύθεροι άνθρωποι. Σαν άνθρωποι που αρνούνται να ασκήσουν καθώς και να υποστούν τη φρίκη!»

υγείας το 2ο lockdown

νηση από την αρχή της πανδημίας έκανε «400 διορισμούς επικουρικών γιατρών οι περισσότεροι από τους οποίους ήδη υπηρετούσαν αλλά ποτέ (ούτε και τώρα!) δεν μονιμοποιήθηκαν» καθώς και «2500 (συν 1000 πρόσφατα) επικουρικό προσωπικό περισσότερο βοηθητικό - παραϊατρικό και λιγότερο νοσηλευτικό που προσελήφθηκαν με ΕΣΠΑ για μόνο δύο χρόνια» κι ενώ τα κενά στα νοσοκομεία ξεπερνούν μετά από αυτές τις «προσλήψεις» και τις ανανεώσεις συμβάσεων τις 20.000 θέσεις. Ο Ν. Ποταμίτης αποκαλύπτει επίσης και άλλα κενά του συστήματος. Έγινε «μια αύξηση του αριθμού των κλινών – αναπνευστήρων από 560 σε 760-800 ενώ με βάση τον αριθμό των ανεπτυγμένων συνολικά κλινών θα έπρεπε να είναι τουλάχιστον 2000».

Ακόμη και στις ΜΕΘ τα νούμερα που παρουσιάζονται είναι φουσκωμένα. Όπως αποκαλύπτει το ΜΕΤΑ υγειονομικών: «Ο κ. Μητσotάκης στην προσπάθεια να

εμφανίσει μια εικονική πραγματικότητα για το ΕΣΥ έφερε ως παράδειγμα τις 50 κλίνες ΜΕΘ που έγιναν με δωρεά της Βουλής στο Νοσοκομείο Σωτηρία. Παρέλειψε εντέχνως να αναφέρει ότι από αυτές μέχρι χτες λειτουργούσαν μόνο 12 και αυτές με δανεισμένο προσωπικό από άλλα νοσοκομεία». Και συμπληρώνει η Ένωση Ιατρών Νοσοκομείων Αχαΐας: «Ηδη οι ελάχιστες ΜΕΘ-Covid στην Πάτρα, έχουν πληρότητα 70% (4 στις 6 κατειλημμένες στο ΠΓΝΠ, 2 στις 3 στον Άγιο Ανδρέα)».

Η κυβέρνηση έχει επιλέξει να μας έχει αναλώσιμους και να εξυπηρετεί τα χατίρια των μεγαλο-ιδιωτών της υγείας και όχι μόνο. Σύμφωνα με το in.gr που δεν διαψεύστηκε από το υπουργείο Υγείας, «μέχρι το βράδυ του Σαββάτου (7/11) νοσηλεύονταν 180 άτομα στο ΑΧΕΠΑ. Εδώ και μέρες έχουν ξεκινήσει οι μεταφορές ασθενών από ΜΕΘ σε ιδιωτικές κλινικές. Σε εξέλιξη βρίσκεται η διαδικασία εκκένωσης της ψυχιατρικής, χειρουργικής και νευροχειρουργικής κλινικής.

Οι ασθενείς μεταφέρονται στο ψυχιατρικό νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης. Παράλληλα, έγινε εκκένωση και άλλων κλινικών, στο νοσοκομείο Παπανικολάου –στην οφθαλμολογική, ΩΡΛ και ψυχιατρική κλινική». Οι ιδιώτες θα θησαυρίσουν ακόμη περισσότερο καθώς παρότι ψηφίστηκε η επίταξη του ιδιωτικού τομέα την Πέμπτη 5 Νοέμβρη, αυτό δεν είναι τίποτα άλλο παρά αγορά υπηρεσιών από τον παρασιτικό ιδιωτικό τομέα που συνεχίζει ανενόχλητος να κερδοσκοπεί την περίοδο της επιδημίας. Η «ψευτοεπίταξη» προβλέπει επιδίωξη των ιδιωτών με κρατικό χρήμα, με «κίνητρα, ωφελήματα και φορολογικές διευκολύνσεις».

Μέρα δράσης για τη δημόσια υγεία

Την Πέμπτη 12 Νοέμβρη η ΠΟΕΔΗΝ και η ΟΕΝΓΕ καλούν με πρωινές στάσεις εργασίας 8-10.00 συγκεντρώσεις

στις πύλες των νοσοκομείων για την ενίσχυση της δημόσιας υγείας. Είναι ευκαιρία σε αυτές όπως και στη γενική απεργία της 26ης Νοέμβρη να αναδειχθούν τα κοινά αιτήματα όλων των εργαζομένων όπως τα τοποθετεί στο σχετικό κάλεσμα το Σωματείο Εργαζομένων στο Ασκληπιείο. «κατεπίγουσες μαζικές προσλήψεις, με ΠΝΠ και "κατά παρέκκλιση των ισχυουσών διατάξεων", όλου του αναγκαίου μόνιμου προσωπικού πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης για την ανάπτυξη και στελέχωση του δημόσιου συστήματος υγείας, μονιμοποίηση τώρα όλων των συμβασιούχων χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Επίταξη χωρίς αποζημίωση του ιδιωτικού τομέα υγείας και ένταξη του στο κρατικό σχέδιο για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Μαζικά επαναλαμβανόμενα τεστ, απολύτως δωρεάν, στους εργαζόμενους στις δομές υγείας, στους εργασιακούς χώρους, σε κλειστές δομές».

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Άλλη μια μαζική κινητοποίηση στον επισιτισμό-τουρισμό

Μια ακόμη μαζική κινητοποίηση πραγματοποιήσαν την Δευτέρα 2 Νοέμβρη στην πλατεία Κλαυθμώνος στην Αθήνα, τα σωματεία και οι εργαζόμενοι στον Επισιτισμό-Τουρισμό. Οι εργαζόμενοι του κλάδου έδειξαν για μια ακόμη φορά την αποφασιστικότητά τους να μη μείνουν σιωπηλοί θεατές των εξελίξεων.

Οι κερδοφόρες επιχειρήσεις του κλάδου θησαυρίζουν από τις επιδοτήσεις και τα μέτρα ενίσχυσης της

κυβέρνησης, ενώ οι μικρές επιχειρήσεις κλείνουν συμπαρασύροντας δεκάδες εργαζόμενους στην ανεργία. Οι δυναμικές κινητοποιήσεις του κλάδου οδήγησαν την κυβέρνηση να δεσμευτεί, στη συνάντηση που έγινε κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης ότι όλοι οι εποχικοί με δικαίωμα επαναπρόσληψης θα ενταχθούν μονομερώς στην ειδική αποζημίωση των 534 ευρώ και για τον Οκτώβρη και ότι παρατείνονται όλες οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου για όσο διάστημα είχε απομείνει πριν την αναστολή τους.

Προφανώς τα παραπάνω δεν είναι αρκετά ούτε για να ανακουφίσουν τους χιλιάδες εργαζόμενους στον κλάδο ούτε, πολύ περισσότερο, ικανά να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις τους. Ιδιαίτερα αν σκεφτούμε ότι μόλις 3 μέρες μετά την κινητοποίηση η κυβέρνηση με τροπολογία προβλέπει παράταση μόνο 1 μήνα στην ενίσχυση μόνο των εποχικά εργαζομένων στα ξενοδοχεία, εξαιρώντας χιλιάδες εργαζόμενους στον Επισιτισμό, στα Τουριστικά Γραφεία, τους ξεναγούς.

Όχι στην ιδιωτικοποίηση του νερού

Στάση εργασίας πραγματοποιήσαν την Παρασκευή 6 Νοέμβρη οι εργαζόμενοι στην ΕΥΔΑΠ (Εταιρεία Ύδρευσης Αποχέτευσης Πρωτευούσης). Στα πλαίσια της 4ωρης στάσης πραγματοποιήθηκε κινητοποίηση έξω από το Συμβούλιο της Επικρατείας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού. Στο ΣΤΕ γίνονταν συζήτηση μετά από τις προσφυγές των εργαζομένων σε ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ (Εταιρεία Ύδρευσης Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης) κατά της μεταβίβασης της πλειοψηφίας του πακέτου των μετοχών των δύο Οργανισμών στο Υπερταμείο.

Μετά την απόφαση του Δ' Τμήματος του ΣΤΕ, τον περασμένο Ιούνιο, σύμφωνα με την οποία ομόφωνα κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές οι διατάξεις του νόμου 4389/2016, με το σκεπτικό ότι με αυτές ανατίθενται εξουσίες στο Εποπτικό Συμβούλιο της ΕΕΣΥΠ και παραβιάζεται το άρθρο 28 παρ. 2 του Συντάγματος, η τελική απόφαση επί της προσφυγής είχε παραπεμφθεί προς οριστική κρίση στην Ολομέλεια του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου. Παρά την ιστορική σημασία για το δημόσιο αγαθό, το νερό, απόφασης του Δ' Τμήματος, η υπόθεση συζητήθηκε την Παρασκευή από την αρχή. Στο τέλος της διαδικασίας η Ολομέλεια του ΣΤΕ έδωσε και στις δύο πλευρές (εργαζόμενους και εκπροσώπους της κυβέρνησης) το χρονικό περιθώριο μέχρι τις 20/11 να καταθέσουν συμπληρωματικά έγγραφα.

Κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης προκλήθηκε ένταση όταν ως υποστηρικτές των εργαζομένων εμφανίστηκε ο πρώην υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ κ. Σπίρτζης. Η πλειοψηφία των εργαζομένων θεώρησε πρόκληση την παρουσία ενός πρώην υπουργού που επί των ημερών του, δημόσιοι Οργανισμοί και δημόσια αγαθά οδηγήθηκαν στις αγκάλες του Υπερταμείου για να ιδιωτικοποιηθούν.

Νέα απεργία στις 19 Νοέμβρη στη ΛΑΡΚΟ

Ακόμη μια απεργιακή κινητοποίηση αποφασίστηκε από το Συντονιστικό των Σωματείων των Εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ για την Πέμπτη 19 Νοέμβρη. Η απόφαση μάλιστα του Συντονιστικού ήταν αρχικά η κάθοδος των εργαζομένων για συλλαλητήριο στην Αθήνα. Απόφαση που ισχύει ακόμη αλλά θα επανεξεταστεί τις επόμενες μέρες λόγω της καραντίνας.

Οι εργαζόμενοι όπως φάνηκε και στη συνεδρίαση του Συντονιστικού, ήταν απόλυτα ικανοποιημένοι από την προηγούμενη κινητοποίηση (17/10) και τη συγκέντρωση στην πύλη του εργοστασίου της Λάρυμνας, κυρίως για τη μαζική συμμετοχή των εργαζομένων που εδώ και 10 μήνες συνεχίζουν αλύγιστοι να αγωνίζονται. Και αυτό παρά το γεγο-

νός ότι η μόνη επίσημη ενημέρωση που έχουν είναι ότι θ' απολυθούν και θα μπει λουκέτο στην επιχείρηση χωρίς καν να ξέρουν την ακριβή ημερομηνία.

Η απεργία στις 19 Νοέμβρη αφορά το σύνολο των εγκαταστάσεων

της ΛΑΡΚΟ σε όλη την Ελλάδα. Παράλληλα και μετά από πιέσεις των εργαζομένων και των σωματείων τους η διοίκηση του εργοστασίου στη Λάρυμνα πραγματοποίησε σύσκεψη για τη λήψη μέτρων προστασίας από τον κορωνοϊό.

Απεργία στον ΕΦΚΑ στις 19 Νοέμβρη

24ωρη κοινή απεργία των εργαζομένων στον Ενιαίο Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ) την Πέμπτη 19 Νοέμβρη αποφάσισαν οι Ομοσπονδίες (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ και ΠΟΠΟΚΠ). Είναι πολύ σημαντικό ότι για πρώτη φορά οι 2 Ομοσπονδίες απεργούν από κοινού αντιδρώντας στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι από την ενοποίηση των ασφαλιστικών

ταμείων αλλά και από την έλλειψη μέτρων για την πανδημία.

Η συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία θα είναι κρίσιμο μέγεθος για το αν οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν και θα ενταθούν και μετά τη Γενική Απεργία της 26ης Νοέμβρη, ώστε να συνδράμουν στην διάσωση της δημόσιας Ασφάλισης. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν οι εργασίες του ΕΦΚΑ να γίνονται αποκλειστικά ηλεκτρονικά και με εκ πε-

ριτροπής εργασία. Διεκδικούν τη χορήγηση άδειας χωρίς προϋποθέσεις για τις ευπαθείς ομάδες εργαζομένων και μαζικές προσλήψεις προσωπικού για να εξυπηρετούνται πλήρως και έγκαιρα οι ασφαλισμένοι.

Η κατάρρευση της δημόσιας ασφάλισης θα εξυπηρετήσει μόνο τις μεγάλες ασφαλιστικές εταιρείες που περιμένουν σαν τα κοράκια να απομυζήσουν τον κόπο και τον ιδρώτα χιλιάδων εργαζομένων.

Ιστορική αποχή από τις e-εκλογές των υπηρεσιακών συμβουλίων

Στρατηγική ήττα της Κεραμέως από το εκπαιδευτικό κίνημα

Της Πόλυς Σύριγγα-Μανώλη

Μέσα στη γενικότερη δραματική κατάσταση που αντιμετωπίζει η χώρα, με το καθολικό λοκντάουν να φέρνει την κοινωνία σε καθολική υγειονομική, οικονομική και κοινωνική κρίση, πέρασε στα ψιλά μια είδηση που έχει μια ιδιαίτερη σημασία, αναδεικνύοντας τη διάθεση του κλάδου των εκπαιδευτικών να μπει στην ταξική μάχη ενάντια στην νεοφιλελεύθερη απόπειρα για διάλυση του δημόσιου σχολείου και της δωρεάν εκπαίδευσης!

Αν και οι προθέσεις της κυβέρνησης είναι να ακολουθήσει χωρίς καμία παρέκκλιση την νεοφιλελεύθερη επιταγή της εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση, αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να το κάνει τόσο εύκολα! Με την έναρξη της φετινής χρονιάς, που βρήκε την μαθητική κοινότητα σε αναβρασμό, με χιλιάδες μαθητές-φοιτητές εκτός μιας εκπαιδευτικής διαδικασίας παρωδίας, με ένα πολυνομοσχέδιο που ψηφίστηκε το καλοκαίρι εν μέσω λοκντάουν που στοιβάζει 25 μαθητές ανά τάξη παρά τα αντίθετα συμπεράσματα από επιστήμονες, με σχολικούς χώρους ανεπαρκείς, με ανύπαρκτες συνθήκες υγιεινής, με τραγικές ελλείψεις σε καθηγητικό προσωπικό, μετά από μια πληθώρα αντιδράσεων, οι μαθητές ξεσηκώνονται και ζητούν το αυτονόητο.

Εκλογές-παρωδία

Το Σάββατο 7/11/2020 οι εκπαιδευτικοί μπήκαμε δυναμικά στο μέτωπο αντίστασης ενάντια στα κυβερνητικά σχέδια ξηλώματος κάθε ίχνους συνδικαλιστικού δικαιώματος, κάθε συλλογικής συγκρότησης και αλληλεπίδρασης για να διδάξουμε ένα διαφορετικό μάθημα, βαθιά πολιτικό.

Το Σάββατο 7/11/2020 ήταν προγραμματισμένες να γίνουν οι εκλογές για τους αιρετούς στα Υπηρεσιακά Συμβούλια των εκπαιδευτικών. Σε μία πρωτοφανή κίνηση, με ένα καταϊγισμό προπαγάνδας, πιέσεων και απειλών, όλο το προηγούμενο διάστημα, το Υπουργείο Παιδείας προσπάθησε να στήσει με το

«έτσι-θέλω» εκλογές-παρωδία, με παραιτημένους υποψήφιους!

Τα όσα έγιναν αυτές τις μέρες, οι συντονισμένες και συνεχείς επιθέσεις της Υπουργού Παιδείας, είναι πρωτοφανείς σε ωμότητα και αδιαλλαξία πράξεις, μιας Υπουργού που καταλαβαίνει ότι έχει χάσει το προσωπικό της στοίχημα και βρίσκεται σε πανικό! Βλέποντας το πολιτικό της τέλος να πλησιάζει «ρίχνει» στη μάχη την τελευταία στιγμή, το βαρύ πυροβολικό, τα στελέχη της, «υποψήφιους» που ενώ έχουν ήδη δηλώσει την παραίτησή τους από τις εκλογές των Υπηρεσιακών Συμβουλίων, στέλνουν τις τελευταίες ώρες μαζικά μηνύματα σε συναδέλφους

και 99% στην Δυτική Αττική, δίνοντας ένα μάθημα αξιοπρέπειας και συλλογικότητας που ξεπερνάει κατά πολύ τις ιδεολογικές αγκυλώσεις των συναδέλφων και ακουμπά στην πραγματικότητα που όλοι/όλες βιώνουμε καθημερινά μέσα στα σχολεία μας. Οι εκπαιδευτικοί με την καθολική αποχή τους από τις εκλογές των Υπηρεσιακών Συμβουλίων, που πραγματοποιήθηκαν σε ένα κλίμα πρωτοφανούς αυταρχισμού, κατέγραψαν μια μεγαλειώδη και ιστορική νίκη δίνοντας έτσι το μήνυμα ότι θα συνεχίσουμε την μάχη για να υπερασπιστούμε τα σχολεία μας, τις συλλογικές μας διαδικασίες, τα σωματεία μας.

Οι συνεννοήσεις, οι κοινές πρωτοβουλίες απόσυρσης των ψηφοδελτίων με παράσταση στις διευθύνσεις έδωσαν το στίγμα ότι οι αγώνες για να είναι νικηφόροι μας χρειάζονται ανυπακοή, ενότητα, συμπόρευση και αλληλεγγύη.

να μπου στην πλατφόρμα του Υπουργείου και να τους ψηφίσουν! (Δελτίο Τύπου Δ.Ο.Ε. 7/11/2020). Και σαν να μην έφτανε αυτή η πολιτική κατρακύλα, στις 6/11/2020, η Κεραμέως, σε μία κίνηση αυταρχισμού και απελπισίας, δίνει «εντολή» μέσω της κατ' επανάληψη παρανομίας Γενικής της Γραμματέως, στον Περιφερειακό Διευθυντή και στους Διευθυντές Εκπαίδευσης οι οποίοι, εφαρμόζοντας την νομοθεσία και αποδεχόμενοι το αυτονόητο δικαίωμα των εκπαιδευτικών να μην είναι υποψήφιοι στις εκλογές-παρωδία για ανάδειξη «αιρετών», δεν είχαν αναρτήσει τα ψηφοδέλτια για τα Υπηρεσιακά Συμβούλια των Διευθύνσεών τους, να το κάνουν! Αυτοί είναι οι «άριστοι» που για τις πολιτικές τους ανάγκες γράφουν ακόμα και τον Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και τη νομιμότητα στα παλιά τους τα παπούτσια!

Αποχή

Απέναντι σε αυτές τις τακτικές γεμπελικού χαρακτήρα, η συντριπτική πλειοψηφία της εκπαιδευτικής κοινότητας απάντησε με ποσοστά αποχής που κινήθηκαν από 92% μέχρι

Η αποχή από την διαδικασία έχει αγγίξει ένα εκπληκτικό ποσοστό πάνω από 90% πανελλαδικά, στέλνοντας το μήνυμα ότι η σημερινή νίκη είναι κόλαφος για το Υπουργείο και ήττα στρατηγικής σημασίας για την Υπουργό που θέλησε να χρησιμοποιήσει τις εκλογές των εκπαιδευτικών ως μια πρόβα τζενεράλε για την απαξίωση όλων των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, μέσα από τον καινούριο συνδικαλιστικό νομοσχέδιο που θα κατατεθεί στην Βουλή εντός των επόμενων εβδομάδων.

Αυτή νίκη του κλάδου μας δείχνει ότι απέναντι στις πολιτικές απαξίωσης της δημόσιας εκπαίδευσης που έχουν ξεκινήσει εδώ και χρόνια, υπάρχουν ανταντακλαστικά και σε πείσμα των καιρών και των συνθηκών, οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες σήκωσαν το γάντι και κατάφεραν μέσα σε πρωτόγνωρες συνθήκες όπου δεν υπήρχαν συλλογικές διαδικασίες, να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να προασπιστούν τις δημοκρατικές διαδικασίες, την ελευθερία της έκφρασης και να δηλώσουν παρούσες και παρόντες στις μάχες που έρχονται.

Συλλογική απάντηση

Σ' αυτή τη μάχη η Αριστερά και η βάση των πρωτοβάθμιων σωματείων έπαιξαν σημαντικό ρόλο, καθώς κινήθηκαν με όποιες συλλογικές διαδικασίες ήταν επιτρεπτές για να φτάσει η ενημέρωση και στα πιο δυσπρόσιτα σχολεία, υποχρεώνοντας τη ΔΟΕ και την ΟΛΜΕ, με τις κυβερνητικές πλειοψηφίες, να βγάζουν απανωτά δελτία τύπου, ενάντια στις κυβερνητικές επιλογές. Οι συνεννοήσεις, οι κοινές πρωτοβουλίες απόσυρσης των ψηφοδελτίων με παράσταση στις διευθύνσεις έδωσαν το στίγμα ότι οι αγώνες για να είναι νικηφόροι μας χρειάζονται ανυπακοή, ενότητα, συμπόρευση και αλληλεγγύη.

Η πανδημία είναι μια «ευκαιρία» για το Υπουργείο για την υλοποίηση των πιο σκληρών επιθέσεων απέναντι στην δημόσια εκπαίδευση με την τιμωρητική αξιολόγηση να επανέρχεται στο Δημόσιο, την ίδια στιγμή που η ίδια η κυβέρνηση το «αξιολογεί» ως περιττό και το διαλύει. Πρέπει λοιπόν να γίνει και μια «ευκαιρία» για εμάς, τον κόσμο της εργασίας να οργανώσει και να δώσει αγωνιστικές και συλλογικές απαντήσεις. Ο αγώνας για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας πρέπει να συμβαδίζει με τους αγώνες των υγειονομικών και των άλλων εργαζόμενων, που απαιτούν να μετρηθούμε ξανά και να είμαστε όλοι και όλες εδώ! Στους δρόμους θα μετρηθεί το αν θα μπου μπροστά οι δικές μας ανάγκες και προτεραιότητες.

Η μαζική συσπείρωση των εκπαιδευτικών στη μάχη της αποχής από τις εκλογές των υπηρεσιακών μας βάζει μπροστά σε νέα, άμεσα καθήκοντα: Την προώθηση της αγωνιστικής συμπόρευσης και με άλλους κλάδους. Τα σωματεία, οι ομοσπονδίες και τα συνδικάτα μπορούν και πρέπει να παίξουν ακόμα πιο καθοριστικό ρόλο, επειγεί να δημιουργήσουν συνθήκες συλλογικής αντιμετώπισης της επικίνδυνης υγειονομικά, εργασιακά και οικονομικά κατάστασης της ζωής των εργαζόμενων και να καλλιεργήσουν αγωνιστικό-απεργιακό κλίμα που θα συμπεριλαμβάνει τη Γενική Απεργία, για να σταθούμε όρθιοι και όρθιες απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που τσακίζουν τις ζωές μας.

Ξεκινάει η δημόσια διαβούλευση για αλλαγές στο Οικογενειακό Δίκαιο

Ποιο μοντέλο για την επιμέλεια των παιδιών;

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Στις αρχές του 2020 ο Υπουργός Δικαιοσύνης, Κωνσταντίνος Τσιάρας, εξήγγειλε την πρόθεση της Κυβέρνησης να αναλάβει εντός του έτους νομοθετική πρωτοβουλία στην κατεύθυνση της μεταρρύθμισης μίας σειράς διατάξεων του Οικογενειακού Δικαίου, με στόχο -όπως ανέφερε- μία συνολική αναμόρφωση και εκσυγχρονισμό της ύλης του, ώστε να ανταποκρίνεται πληρέστερα στα διεθνή και ευρωπαϊκά νομοθετικά πρότυπα. Εντός των επόμενων ημερών η συσταθείσα Ειδική Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή θα παραδώσει το νομοσχέδιο, με σκοπό αυτό να τεθεί σε δημόσια διαβούλευση. Μεταξύ των αλλαγών που προωθούνται, ο δημόσιος διάλογος των τελευταίων μηνών έχει επικεντρωθεί στην εισαγωγή του θεσμού της υποχρεωτικής κοινής επιμέλειας ή συνεπιμέλειας των ανήλικων παιδιών σε περίπτωση διάστασης ή/και διαζυγίου των γονέων. Στην αιτιολογική έκθεση, ως δικαιολογητικός λόγος αυτής της μεταρρύθμισης προτείνεται η ανάγκη να εξασφαλιστεί η ισότητα και των δυο γονέων, ως προς το χρόνο, που μοιράζονται με τα παιδιά τους, σε εναρμόνιση με τη σχετική σύσταση του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Ποιο είναι όμως το περιεχόμενο του θεσμού; Μέχρι αυτή τη στιγμή, η έννοια της συνεπιμέλειας όπως προτίθεται ο Έλληνας νομοθέτης να την αποτυπώσει στο νομοθετικό κείμενο δεν έχει ολοκληρωτικά αποσαφηνιστεί. Ανατρέχοντας στη διεθνή νομολογία και στις διάφορες εθνικές νομοθεσίες, μπορούμε να συμπυκνώσουμε το εξής περιεχόμενο: με βάση το εν λόγω μοντέλο, η ανατροφή του παιδιού αποτελεί προϊόν συναπόφασης και των δύο γονέων. Το παιδί συναναστρέφεται εξίσου και με τους δύο γονείς του και περνά ισότιμο χρόνο μαζί τους, τόσο στη διάρκεια της ημέρας όσο και στη διάρκεια του μήνα (π.χ. διαιρέσει 15 ημέρες το μήνα με τον καθένα). Επομένως, η συνεπιμέλεια συνδέεται με το μοντέλο της εναλλασσόμενης κατοικίας και συνακόλουθα με αντίστοιχη μείωση της διατροφής που καταβάλλει ο υπόχρεος γονέας.

Τι ισχύει

Στο σημείο αυτό αξίζει να γίνει μία αναφορά στο ισχύον στην Ελλάδα σήμερα νομοθετικό καθεστώς, ώστε να γίνουν πιο κατανοητές οι επιχειρούμενες μεταβολές. Υπό τις ισχύουσες διατάξεις, σε περίπτωση διαζυγίου ή ακύρωσης του γάμου ή διακοπής της συμβίωσης, το δικαστήριο μπορεί να αναθέσει την άσκηση της γονικής μέριμνας (της οποίας κομμάτι αποτελεί και η επιμέλεια) σε έναν εκ των γονέων, και στους δύο από κοινού ή να την κατανείμει λειτουργικά ή χρονικά μεταξύ τους. Φυσικά, στην περίπτωση συναινετικού διαζυγίου και

του γάμου. Ωστόσο, η διατήρηση μέχρι και σήμερα της αποκλειστικής επιμέλειας της μητέρας ακόμη και σε περιπτώσεις που θα μπορούσε να προκριθεί η συνεπιμέλεια, συχνά εκκινεί από τα σεξιστικά στερεότυπα για τους έμφυλους ρόλους, που θέλουν τη γυναίκα από τη φύση επιφορτισμένη με την ανατροφή των παιδιών.

Σε αυτή τη βάση υποστηρίζεται ότι η θεσμοθέτηση της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας μπορεί να βάλει φρένο στη συστηματική δικαστική επιστέγαση αναχρονιστικών στερεοτύπων. Ταυτόχρονα, προβάλλεται ως επιχείρημα ότι μπορεί να συμβά-

ρησης του παιδιού τους, αλλά και της ανάλογης μείωσης της διατροφής (ας μην ξεχνάμε ότι πολλά από τα θύματα της σεξιστικής βίας δυσκολεύονται να φύγουν και λόγω οικονομικής εξάρτησης από το θύτη).

Με βάση όλες τις παραπάνω σκέψεις, η προώθηση της συνεπιμέλειας ώστε αυτή να υιοθετείται ως λύση είτε συναινετικά από τους πρώην συζύγους είτε από το δικαστήριο στις περιπτώσεις που αυτό είναι εφικτό και συμφέρον για το παιδί, είναι πράγματι ζητούμενο. Η πρόβλεψη θεσμών όπως η διαμεσολάβηση, και η παροχή με ευθύνη του κράτους δωρεάν δικαστικών ψυχοκοινωνικών υπηρεσιών από ειδικούς ψυχικής υγείας, κοινωνικούς λειτουργούς, κ.ό.κ. είναι απαραίτητη για την ομαλή συνεργασία των πλευρών και την επίτευξη συναινετικών λύσεων. Ωστόσο, η εισαγωγή του θεσμού ως υποχρεωτικού (με την έννοια της οριζόντιας δέσμευσης του δικαστή για την εφαρμογή του) είναι πιθανό σε αρκετές περιπτώσεις να αποβεί σε βάρος εκείνων των οποίων η «φωνή» στην κοινωνία ακούγεται λιγότερο, δηλαδή, των γυναικών, και ιδίως των πιο αδύναμων: των γυναικών της εργατικής τάξης, των ανέργων, των μεταναστριών, των ανάπηρων, κ.ό.κ.

Κοινωνική φροντίδα

Κλείνοντας με κάποιες γενικότερες σκέψεις, κάθε συζήτηση για τη μεταρρύθμιση του οικογενειακού δικαίου δεν μπορεί να αφήνει εκτός το αίτημα του κινήματος για την αναγνώριση του δικαιώματος στην τεκνοθεσία για τα ομόφυλα ζευγάρια. Την ίδια στιγμή, όσο και αν η Κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων προσπαθεί να πείσει για το προοδευτικό της νομοσχέδιο για τη συνεπιμέλεια, ο δικός μας κόσμος θα συνεχίσει να παλεύει ενάντια στα σχέδιά της για τη διάλυση του κοινωνικού κράτους. Γιατί η κάλυψη από το κράτος των αναγκών της οικογενειακής φροντίδας μέσω δημόσιων και δωρεάν δομών και υπηρεσιών (δημόσιοι παιδικοί σταθμοί και κέντρα δημιουργικής απασχόλησης, δημόσιες κουζίνες, πλυντήρια, γηροκομεία, κ.ό.κ.) είναι η υλική προϋπόθεση για να αποτελέσει η ελεύθερη συναίνεση τη βάση των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων.

Η εισαγωγή του θεσμού ως υποχρεωτικού είναι πιθανό σε αρκετές περιπτώσεις να αποβεί σε βάρος εκείνων των οποίων η «φωνή» στην κοινωνία ακούγεται λιγότερο, δηλαδή, των γυναικών, και ιδίως των πιο αδύναμων

συμφωνίας των γονέων ως προς το μοντέλο άσκησης της επιμέλειας, δε χρειάζεται καν οι τελευταίοι να προσφύγουν στο δικαστήριο, αλλά μπορούν να επιλέξουν τη λύση της συνεπιμέλειας με ένα απλό σύμφωνο κοινής επιμέλειας. Γίνεται, λοιπόν, σαφές ότι ο ελληνικός Αστικός Κώδικας όχι μόνο δεν αποκλείει τη συνεπιμέλεια, αλλά την συγκαταλέγει ρητά μεταξύ των επιλογών του/της δικαστή - που καλείται να σταθμίσει μία σειρά από παράγοντες ώστε να καταλήξει στην πλέον συμφέρουσα για το παιδί λύση. Την ίδια όμως ώρα, δεν κινείται στην ίδια κατεύθυνση και η ελληνική νομολογία: τα ποσοστά των δικαστικών αποφάσεων που επιδικάζουν την επιμέλεια των παιδιών υπέρ της μητέρας υπερβαίνουν το 93%.

Η πρακτική των δικαστηρίων να αναθέτουν την αποκλειστική επιμέλεια στη διαζευγμένη μητέρα και να της επιδικάζουν διατροφή ή ρθμε μεταπολιτευτικά ως κατάκτηση του γυναικείου κινήματος, που διαχρονικά διεκδικούσε μέτρα που θα εξασφάλιζαν τις γυναίκες ώστε να επιλέγουν ελεύθερα τη συνέχιση ή μη

λει στον περιορισμό των αντιδικιών, εφόσον οι γονείς θα καλούνται να συνεργάζονται και να συναποφασίζουν για όλα τα κρίσιμα ζητήματα της ανατροφής των παιδιών τους.

Όχι στην υποχρεωτικότητα

Ωστόσο, η υποχρεωτικότητα του θεσμού γεννά πολλά ερωτηματικά. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου η δυσλειτουργία στη σχέση των γονέων είναι τόσο μεγάλη που η συναίνεση, συχνή επικοινωνία και συναπόφαση είναι εξαιρετικά δύσκολες. Ακόμη σοβαρότερες και επικίνδυνες είναι οι περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας. Η δυσκολία απόδειξης που οδηγεί συχνά στην ατιμωρησία των δραστών ενέχει στην περίπτωση της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας ακόμη μεγαλύτερους κινδύνους, όχι μόνο για το παιδί, αλλά και για τη γυναίκα: η τελευταία θα καλείται καθημερινά να επικοινωνεί με τον κακοποιητή της ή ακόμη και να τον συναναστρέφεται στο πλαίσιο της κοινής επιμέλειας. Την ίδια στιγμή, δεν αποκλείεται να γίνει ακόμη πιο δύσκολο για αυτές τις γυναίκες το να βγουν από κακοποιητικούς για τις ίδιες γάμους, αφού θα επωμίζονται και το ψυχολογικό βάρος της μερικής στέ-

25 Νοέμβρη: Παγκόσμια μέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών

Ενίσχυση του κοινωνικού κράτους ενάντια στην έμφυλη βία

Της Κατερίνας Καλλέργη

Κάθε χρόνο η 25η Νοέμβρη, η παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, αποτελεί κεντρικό σημείο αναφοράς για το φεμινιστικό κίνημα. Μέτρημα δυνάμεων πριν την 8η Μάρτη αλλά και ταυτόχρονα μια ευκαιρία για να ανοίξει μια συλλογική συζήτηση για το τι είναι έμφυλη βία, από που προέρχεται και πως μπορούμε να παλέψουμε εναντίον της. Φέτος, μέσα στις έκτακτες συνθήκες που δημιούργησε ο Covid19 με την πανδημία, η 25η Νοέμβρη έχει ακόμα πιο αναβαθμισμένη σημασία. Η Συνέλευση 8 Μάρτη θέλει να αναδείξει τις αλλαγές που φέρνει η πανδημία στην κοινωνική αναπαραγωγή, στον οικιακό χώρο, στις ζωές των γυναικών και να μιλήσει για όλες εκείνες τις συνθήκες που αναζωπυρώνουν την έμφυλη βία, καθιστώντας το γυναικείο σώμα πεδίο μάχης. Η Συνέλευση 8 Μάρτη απευθύνει κάλεσμα σε όλες τις φεμινιστικές συλλογικότητες για τη διοργάνωση κινητοποιήσεων την 25η Νοέμβρη καθώς και μιας εβδομάδας ευαισθητοποίησης και δράσης ενάντια στην βία κατά των γυναικών.

Φτώχεια

Η πανδημία –και κυρίως η διαχείριση της από το κράτος– απέδειξε για ακόμα μια φορά πως οι γυναίκες δεν είναι απλά οι φτωχότερες των φτωχών, αλλά και αυτές που σε καιρούς υγειονομικής κρίσης βρίσκονται περισσότερο εκτεθειμένες. Οι γυναίκες βρέθηκαν σε διπλά και τριπλά δυσμενή θέση. Σε ένα πλαίσιο που ήδη τις θέτει ως τις πιο κακοπληρωμένες όλης της εργατικής τάξης, τις πρώτες σε ανασφάλιστη μαύρη και ελαστική εργασία, επαγγέλματα που θεωρούνται θηλυκά και απαρτίζονται κυρίως από γυναίκες βρέθηκαν στην πρώτη θέση μάχης. Νοσηλεύτριες, υπάλληλοι σε σούπερ μάρκετ, καθαρίστριες και έπειτα ακόμα και σερβιτόρες ή δασκάλες βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή αντιμετώπισης (ή έκθεσης) του κορονοϊού. Την ίδια στιγμή, η τηλεργασία οδήγησε πολλές γυναίκες να κλειστούν στο σπίτι, επιφορτίζοντάς τες ακόμα πιο πολύ με τα βάρη της απλήρωτης οικιακής εργασίας. Η συρρίκνωση της δημόσιας και δωρεάν

*** Η νίκη του κινήματος για το δικαίωμα στην άμβλωση στην Πολωνία, όπου οι γυναίκες κέρδισαν το πάγωμα του νόμου που οδηγούσε στην πλήρη κατάργησή του, μας δείχνει τον δρόμο.**

άν υγείας και φροντίδας, οι ελλείψεις στα νοσοκομεία, το κλείσιμο των ΚΑΠΗ, των παιδικών σταθμών, των γηροκομείων και των σχολείων βαραίνουν κυρίως τις πλάτες των γυναικών καθώς είναι αυτές που θα φροντίσουν τα παιδιά, τους αρρώστους, τους ηλικιωμένους.

Βία

Όλη αυτή η συνθήκη βρήκε τις γυναίκες θύματα έμφυλης βίας όχι μόνο κλεισμένες στο σπίτι, αλλά και χωρίς καμία υποστήριξη από το κράτος, χωρίς έξοδο διαφυγής. Οι καταγγελίες για ενδοοικογενειακή βία πολλαπλασιάστηκαν, ενώ ήδη από τις πρώτες μέρες γίναμε μάρτυρες και γυναικοκτονιών. Η πολυδιαφημισμένη γραμμή του 15900αποδείχθηκε κατώτερη των περιστάσεων και μη προσβάσιμη για πολλές γυναίκες καθώς η κλήση από κινητά τηλέφωνα είχε χρέωση (και ελάχιστες είναι οι γυναίκες που ζούνε σε ένα πλαίσιο βίας και μπορούν να χρησιμοποιήσουν με ασφάλεια το σταθερό του σπιτιού τους). Ταυτόχρονα μέσα σε συνθήκες καραντίνας ξεκίνησε να εφαρμόζεται και η

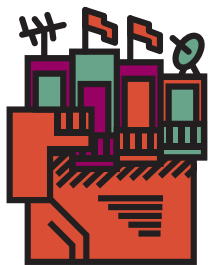
αλλαγή στον ποινικό κώδικα που ορίζει ότι το σπάσιμο των περιοριστικών μέτρων δεν κινεί αυτόφωρη διαδικασία και αντιμετωπίζεται σε μετέπειτα δικαστήριο. Αυτό, σε συνδυασμό με την υπολειπόμενη των δικαστηρίων λόγω Covid19, σήμαινε ότι οι γυναίκες που είχαν κερδίσει ασφαλιστικά μέτρα απέναντι στους κακοποιητές τους δεν είχαν καμία προστασία. Ζήτημα υπήρχε ακόμα και στις γυναίκες που ήθελαν να κάνουν έκτρωση κατά την διάρκεια της καραντίνας, καθώς η έκτρωση δεν θεωρούνταν αναγκαία επέμβαση. Ακόμα πιο έκθετες βρέθηκαν οι ΛΟΑΤΚΙ+, οι άνεργες, οι μετανάστριες και οι προσφύγισες οι οποίες έχασαν κάθε υποστηρικτικό πλαίσιο που μπορεί να είχαν.

Διεκδικήσεις

Για όλους αυτούς τους λόγους είναι κρίσιμο στην φετινή 25η Νοέμβρη να μην αναλωθεί σε μία γενικόλογη κουβέντα για την έμφυλη βία αλλά να τεθούν συγκεκριμένα αιτήματα και να αναδειχτεί κάθε πλευρά της έμφυλης βίας. Το φεμινιστικό κίνημα οφείλει να θέσει ως κέντρο της διεκδίκησης

του το κράτος πρόνοιας. Δημόσιες και δωρεάν δομές υποστήριξης και κέντρα φιλοξενίας για τα θύματα κακοποίησης, βιασμού και έμφυλης βίας, ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς στους χώρους εργασίας, πρόσβαση σε γυναικολογική περίθαλψη. Και όλα αυτά να συνδεθούν με το αίτημα για ενίσχυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας, καθώς η υποβάθμισή της χτυπάει πρώτα τις γυναίκες. Το αίτημα για να μπουν μπροστά οι ανάγκες των από τα κάτω, που άνοιξε με τα κινήματα που δημιουργήθηκαν για την υγεία και την παιδεία, είναι ακόμα πιο κεντρικό στο ζήτημα της αντιμετώπισης της έμφυλης βίας και της προστασίας των γυναικών. Το φεμινιστικό κίνημα πρέπει να συνδεθεί και να δεθεί με τα κινήματα των υγειονομικών, των εκπαιδευτικών, των μαθητών και των εργαζομένων.

Η νίκη του κινήματος για το δικαίωμα στην άμβλωση στην Πολωνία, όπου οι γυναίκες κέρδισαν το πάγωμα του νόμου που οδηγούσε στην πλήρη κατάργησή του, μας δείχνει τον δρόμο. Όπως και η καταδίκη των βιαστών και γυναικοκτόνων στις περιπτώσεις της Ελένης Τοπαλούδη και της Σούζαν Ήτον. Μας δείχνουν πως όσο αγωνιζόμαστε για να γίνουν τα φεμινιστικά αιτήματα ζήτημα όλης της κοινωνίας θα κερδίζουμε. Η δύναμή μας βρίσκεται στις συνδέσεις με τα υπόλοιπα κινήματα. Για να είμαστε ζωντανές και ελεύθερες, για να μπορούμε να παλεύουμε και να νικάμε.

**ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΗ
ΑΘΗΝΑ**

Κοινωνική πολιτική ενάντια στις νεοφιλελεύθερες γκλαμουριές του Μπακογιάννη

«Να μην πάνε τα δικαιώματά μας περίπατο»

Του Θάνου Λυκουργιά

Στις 13/11 η δημοτική κίνηση Ανυπότακτη Αθήνα θα πραγματοποιήσει εκδήλωση για τις κοινωνικές διεκδικήσεις στον Δήμο Αθηναίων, εστιάζοντας στην κοινωνική πολιτική και στους ελεύθερους δημόσιους χώρους, υπό τον εύγλωττο τίτλο «να μην πάνε τα δικαιώματά μας Περίπατο».

Σε αντίθεση με την κυρίαρχη αφήγηση των φολκλορικών εκφράσεων, του ανέξοδου κοινοτισμού «για την Αθήνα και τους Αθηναίους» και των γενικόλογων επισημάνσεων για μια «πιο εξυπηρετική» πόλη, η πρωτεύουσα είναι στην πραγματικότητα μια πόλη που μετράει αρκετές πληγές. Ακόμα και αν δεν βρίσκεται στην χειρότερη θέση πανελλαδικά, ο δήμος Αθηναίων έχει σημαντικό ποσοστό ανθρώπων που λόγω των μνημονιακών πολιτικών διαβίωσαν από τα πριν κάτω από τα όρια της φτώχειας. Εντός αυτού του πληθυσμού, ειδικές κοινωνικές ομάδες όπως ηλικιωμένοι, μονογονεϊκές οικογένειες, παιδιά που διαβιούν σε συνθήκες φτώχειας, μετανάστες κλπ βρίσκονται στην πλέον δύσκολη θέση και είναι προφανές πως η πανδημία θα επιδεινώσει κατά πολύ και συνολικά την κατάσταση. Ενδεικτικά και μόνο, οι ιδιωτικές δαπάνες για ενέργεια την περίοδο της πρώτης каранτίνας αυξήθηκαν κατά περίπου 40%, όταν ακόμα ήταν άνοιξη. Το τι μπορεί να συμβεί τον φετινό χειμώνα λόγω αδυναμίας θέρμανσης με τα «συνήθη» μέσα μοιάζει τρομακτικό. Σημειωτέον δε, τα μέτρα οικονομικής ελάφρυνσης που ανακοίνωσε ο Δήμος έχουν να κάνουν με τις επιχειρήσεις σε αναστολή και όχι με τους φτωχούς πολίτες.

Αυτές οι πτυχές δεν συναντώνται στην κυρίαρχη αφήγηση και, αντιθέτως, τα media καλλιέργησαν μια εικόνα «δυναμικής αντιμετώπισης» της πανδημίας, με εμβληματικότερο έργο το Πολυδύναμο Κέντρο Αστέγων. Όμως, όσο και αν ήταν χρήσιμο να μην βρίσκονται κάποιες εκατοντάδες άνθρωποι στον δρόμο υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, το στοίβαγμα τους σε έναν –και αυστηρά φρουρούμενο

χώρο– δεν προσομοιάζει επ' ουδενί σε πολιτική υποστήριξης της συγκεκριμένης ευάλωτης ομάδας, αλλά σε συγκυριακή «διαχείριση» του προβλήματος. Ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η στελέχωση διαφόρων υπηρεσιών με ελάχιστο προσωπικό με ολιγόμηνες συμβάσεις (4-12) και φυσικά με αναθέσεις σε ΜΚΟ. Ελάχιστοι άνθρωποι καλούνται να «βγάλουν το φίδι από την τρύπα» και μετά επιστρέφουν στην ανεργία ή στην «ανακύκλωση» σχετικών προγραμμάτων, αφήνοντας το πεδίο ανοιχτό για τις μεγάλες ΜΚΟ να αντικαταστήσουν τις ευθύνες του κράτους εισπράττοντας τα αντίστοιχα κονδύλια. Όλα αυτά λειτουργούν ως στάχτη στα μάτια, δίνουν την δυνατότητα για την επικοι-

του δημάρχου. Τι κι αν η Αθήνα είναι μια πόλη με μόλις 2τ.μ. πρασίνου ανά πολίτη –και με διαρκείς προσπάθειες παραχώρησης των ελάχιστων χώρων πρασίνου σε ιδιώτες, όπως φάνηκε πρόσφατα στο 7ο διαμέρισμα; Οι δημόσιοι χώροι διαμορφώνονται με βάση την «αισθητική» του μεγαλεπίβολου και την δυνατότητα εμπορικής αξιοποίησης και όχι με κριτήριο τις ανάγκες των πολιτών.

Επιπλέον, η διάσταση της καταστολής ενισχύεται συστηματικά. Όχι μόνο με την επικρότηση των εκκενώσεων καταλήψεων στέγης ή πολύ πιο ενεργητικά με τη συμβολή στο πογκρόμ των ΜΑΤ στην πλατεία Αγ. Γεωργίου τον περασμένο Μάιο. Το εξίσου ειδυλλιακά βαφτισμένο

λύτως σύμφυτη με το σκληρό πλαίσιο μνημονιακής επιτήρησης που έχουν επιβάλλει ο Καλλικράτης και ο Κλεισθένης. Όπως αναφέρει και στην σχετική της ανακοίνωση η Ανυπότακτη Αθήνα «ο Δήμος «προσφέρεται» ως μπροστάρης και ως πεδίο εφαρμογής νέων ιδιωτικοποιήσεων και συμπράξεων με ιδιώτες, την ώρα που η κοινωνική ανάγκη για κρατική παρέμβαση γίνεται όλο και πιο εμφανής».

Σε αντίθεση με την ξεκάθαρα νεοφιλελεύθερη πολιτική του ελάχιστου κράτους, των εξωτερικών αναθέσεων, της εργασιακής ομηρίας και της εμπορευματοποίησης των κοινωνικών αγαθών, η συγκυρία ανέδειξε πιο καθαρά από ποτέ την ανάγκη ενός ισχυρού δημόσιου τομέα, ο οποίος να κινείται με κριτήριο την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των πολλών. Η ενίσχυση προγραμμάτων όπως το Βοήθεια στο Σπίτι, κοινωνικών δομών και προσωπικού στις κοινωνικές υπηρεσίες με σταθερή σχέση εργασίας, όπως και ελεύθερων, δημόσιων χώρων όπου οι πολίτες θα ανασαίνουν και θα συναντώνται αποδείχθηκε πως είναι υπεραπαραίτητα.

Απέναντι στις ευκαιριακές λύσεις και διαρκώς χειρότερη «κανονικότητα», χρειάζεται να παλέψουμε για την ανάδειξη των πραγματικών κοινωνικών προβλημάτων και την αντίστοιχη ενίσχυση του κοινωνικού κράτους. Η Αθήνα δεν είναι ένα εμπορικό brand ή μια «αφήγηση», η Αθήνα είναι όλοι οι άνθρωποι που ζουν σε αυτή. Για εμάς, σε μια εποχή που γέννησε και θα γεννά αντίλογο και διεκδικήσεις, τα πιο κρίσιμα κύτταρα είναι όλες οι εστίες αντίστασης, όλες οι τοπικές συλλογικότητες, οι δομές αλληλεγγύης, τα μαχόμενα αυτοδιοικητικά σχήματα. Ακόμα και αν μοιάζουμε λίγοι και διασκορπισμένοι σήμερα, γνωρίζουμε πολύ καλά πως υπάρχει πλήθος ανθρώπων που έχουν παλέψει όλα αυτά τα χρόνια και με πολύτιμες εμπειρίες. Η Ανυπότακτη Αθήνα θα δώσει όλες της τις δυνάμεις για να ενωθούν οι δυνάμεις που αντιστέκονται, για να ακουστούν πιο δυνατά τα κοινωνικά αιτήματα και να διαμορφωθούν κοινωνικά κινήματα που θα διεκδικήσουν, αμφισβητώντας το κυρίαρχο πλαίσιο. Τα δικαιώματά μας δεν θα πάνε περίπατο!

Απέναντι στις ευκαιριακές λύσεις και την όλο και χειρότερη «κανονικότητα», χρειάζεται να παλέψουμε για την ανάδειξη των πραγματικών κοινωνικών προβλημάτων και για την αντίστοιχη ενίσχυση του κοινωνικού κράτους.

ωνιακή υπερπροβολή του δημάρχου και απλώς διαιωνίζουν μια προβληματική κατάσταση –ενίοτε φτάνοντας σε τραγελαφικές καταστάσεις, όπως συνέβη με τις συμβασιούχους στη σχολική καθαριότητα, οι οποίες έμαθαν ότι πάνε για δουλειά δυο μέρες πριν την έναρξη της σχολικής χρονιάς.

Ελεύθεροι χώροι

Ο «εμβληματικός» χαρακτήρας συνεχίζεται αντίστοιχα και στο άλλο μεγάλο ζήτημα που αναδείχθηκε εν μέσω πανδημίας, αυτό των ελεύθερων δημόσιων χώρων. Η δημοτική αρχή, ισχυριζόμενη ότι άκουσε την ανάγκη των πολιτών για ελεύθερους χώρους προχώρησε και συνεχίζει το έκτρωμα του Μεγάλου Περιπάτου. Σκορπώντας με επιμονή εκατομμύρια ευρώ, το «πilotικό» αυτό έργο το έχει ως μόνους στόχους την αναβάθμιση των εμπορικών αξιών των ακινήτων και την ενίσχυση του τουριστικού προφίλ της πόλης –και του εκλογικού προφίλ

«Κοινό Κέντρο Διαχείρισης Καθημερινότητας» οργανώνει κοινές «καταδρομικές» επιχειρήσεις της δημοτικής αστυνομίας με την ΕΛ.ΑΣ με συμμετοχή άνω των 30 ένστολων και τουλάχιστον 5 οχημάτων, στήνοντας έτσι έναν νέο κατασταλτικό μηχανισμό στην ήδη αστυνομοκρατούμενη Αθήνα. Επιπλέον αυτών, το ξήλωμα των παγκακίων στην πλατεία Βικτωρίας είναι η πιο εύγλωττη απόδειξη αναληθσίας μιας αρχής που δεν διαστάζει να επιβληθεί δια της πυγμής. Συνδυάζοντας τα προαναφερθέντα, πάρκα και πλατείες ελεγχονται και εκκελώνονται από αυτούς που τα έχουν περισσότερο ανάγκη και η παρουσία ένστολων στις φτωχογειτονίες γίνεται όλο και πιο έντονη.

Ιδιωτικοποιήσεις

Τα παραπάνω ζητήματα δεν αποτελούν απλώς αποτέλεσμα των επιδιώξεων ενός φιλόδοξου δημάρχου. Η συγκεκριμένη διαχείριση είναι απο-

Δύο βιβλία για το σημαντικότερο γεγονός μετά τον Οκτώβρη του 1917

«Η Γερμανική Επανάσταση» του Μπρουέ

Κυκλοφόρησε –επιτέλους!– στα ελληνικά το αξεπέραστο βιβλίο του Πιερ Μπρουέ για την ιστορία της Γερμανικής Επανάστασης, από τις εκδόσεις «Εργατική Πάλη».

Είναι ένα κείμενο πιο αναλυτικό, αλλά και πιο «βαθύ» απ' ό,τι άλλο έχει εκδοθεί πάνω σε αυτό το μεγάλο ζήτημα. Δεν είναι τυχαίο ότι το βιβλίο του Μπρουέ αποτελεί ένα σημείο αναφοράς κάθε σοβαρής συζήτησης μέσα στους κόλπους της διεθνούς ριζοσπαστικής Αριστεράς σχετικά με τις ιδεολογικοπολιτικές κατακτήσεις, αλλά και τα προβλήματα, που ανέδειξε το μεγάλο επαναστατικό κύμα των αρχών του 20ού αιώνα. Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι όλοι οι άλλοι μαρξιστές που καταπατήθηκαν με το ζήτημα αυτό, αναγνωρίζουν το χρέος τους στον Πιερ Μπρουέ.

Το βιβλίο στηρίζεται σε δύο πυλώνες:

Αφενός, την αναλυτική και έντιμη ιστορική παρουσίαση της ίδιας της Γερμανικής Επανάστασης. Του πιο σημαντικού γεγονότος μετά τη νίκη του Οκτώβρη στη Ρωσία, που έκρινε τη μοίρα της Ευρώπης αλλά και της ίδιας της μετεπανάστατικής Ρωσίας. Ο αναγνώστης θα πάρει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες και εικόνες, για να κατανοήσει τη συνθετότητα των προβλημάτων που αντιμετώπισε μια εργατική επανάσταση, που επιχείρησε να επαναλάβει το δρόμο του Οκτώβρη, σε μια αναπτυγμένη βιομηχανικά χώρα, όπου υπήρχε μια ισχυρή αστική τάξη, αλλά και το πολύπλοκο σύστημα πολιτικής κυριαρχίας της, όπως και το βάρος του ρεύματος ενός ισχυρού «εργατικού μεταρρυθμισμού», με τη δύναμη του ρεφορμιστικού SPD και τη δύναμη των συνδικάτων.

Η επανάσταση του Νοέμβρη του 1918, η ίδρυση των συμβουλίων των εργατών και των στρατιωτών, τερμάτισε το σφαγείο του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, τσάκισε με ένα χτύπημα την «παλιά Γερμανία», άνοιξε την προοπτική για την επέκταση του σοσιαλισμού από τη Ρωσία στην καρδιά της βιομηχανικής Ευρώπης. Οι εργάτες και οι στρατιώτες στην Πετρούπολη και τη Μόσχα πανηγύριζαν έξαλλα. Όμως η «νέα Γερμανία» είχε εφεδρείες: μέσα σε μια μακρά περίοδο, όπου τίποτα δεν είχε ακόμα κριθεί οριστικά, οι καπιταλιστές, οι αξιωματικοί και οι κρατικές γραφειοκρατίες στράφηκαν αποφασιστικά στη συμμαχία με τους ηγέτες του SPD και των συνδικάτων. Έδωσαν αρκετά (ο αναγνώστης θα διαπιστώσει με έκπληξη το πόσες από

τις σημερινές μας διεκδικήσεις «παρωρήθηκαν» τότε: 8ωρο, συμβάσεις, επέκταση της ασφάλισης κλπ) προκειμένου να σώσουν τα ουσιώδη: τη διατήρηση της κυριαρχίας των καπιταλιστών στα εργοστάσια, στην οικονομία, στο κράτος. Η «νέα Γερμανία» αμύνθηκε απέναντι στην προοπτική μιας σοβιετικής Γερμανίας, όχι υπερασπίζοντας τα αποκρουστικά χαρακτηριστικά της «παλιάς Γερμανίας», αλλά από τη σκοπιά της υπόσχεσης για μια προωθημένη αστική δημοκρατία, που κατά τους μεταρρυθμιστές ηγέτες ήταν η απαραίτητη προϋπόθεση για μια ειρηνική πορεία προς το... σοσιαλισμό. Η δυαδική εξουσία, που στη Ρωσία του '17 εγκαθίδρυσε ο Φλεβάρης, εμφανίστηκε και στη Γερμανία μετά το Νοέμβρη. Όμως η βαθιά αστάθεια και μεταβατικότητα που χαρακτηρίζουν τη δυαδική εξουσία, δεν απαντήθηκε στη Γερμανία με την αποφασιστικότητα που έδειξε η εργατική τάξη στη Ρωσία, με την ηγεσία του Μπολσεβίκικου Κόμματος, τον Οκτώβρη του '17.

Ο δεύτερος πυλώνας του βιβλίου, είναι η βαθιά και έντιμη εξιστόρηση της αγωνιώδους προσπάθειας για τη συγκρότηση της κομμουνιστικής Αριστεράς στη Γερμανία, σε ρήξη με τη σοσιαλδημοκρατία, μετά το ξέσπασμα της επανάστασης, μέσα στη

φωτιά της μάχης. Ο Μπρουέ μας προειδοποιεί ότι στην περίοδο 1917-1923, η νίκη δεν κρίθηκε μόνο στο δρόμο, μόνο στις συγκρούσεις με τα οδοφράγματα και τα πολυβόλα, αλλά και στο πεδίο της στρατηγικής και της τακτικής, όπως και της οργάνωσης, της κομμουνιστικής Αριστεράς. Στη σύγκρουση ανάμεσα στον υπεραριστοκρατισμό/σεχταρισμό και την τάση προσαρμογής στην πίεση των ρεφορμιστών. Εδώ ο αναγνώστης θα συναντηθεί με την πλούσια παράδοση της Ρόζας, του Λίμπνεχτ και του Γιόγκισες, του Μέρινγκ και της Κλάρας Τσέτκιν, του παραγνωρισμένου Πάουλ Λέβι, του Ταλχάιμερ και του Λεβινέ, του Πάνεκουκ και των «επαναστατών βάσης» μέσα στους μεταλλεργάτες του Βερολίνου και πολλών άλλων.

Ένα λαμπρό σημείο του Μπρουέ, είναι η σύνδεση αυτής της εξέλιξης της γερμανικής Αριστεράς με την εξέλιξη της Τρίτης Διεθνούς. Γιατί ο «Αριστερισμός» του Λένιν, οι αποφάσεις του 3ου και του 4ου συνεδρίου της Κομιντέρν, η ανάδειξη του Ενιαίου Μετώπου και της μεταβατικής πολιτικής ως αναντικατάστατων προϋποθέσεων της σοσιαλιστικής στρατηγικής στην «αναπτυγμένη» Δύση, προέκυψαν μέσα από τη γερμανική εμπειρία. Που αποτελεί τον «πρόλογο» για όλες αυτές τις αποφά-

σεις, αλλά επίσης τον «πρόλογο» για όλες τις μετέπειτα «μεγάλες παρεμβάσεις» των Τρότσκι και Γκράμσι για το Ενιαίο Μέτωπο και την Ηγεμονία.

Το βιβλίο του Μπρουέ είναι αναντικατάστατο διάβασμα. Αξίζουν συγχαρητήρια στους συντρόφους της ΟΚΔΕ και των εκδόσεων «Εργατική Πάλη» που μέσα σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, κατόρθωσαν να το θέσουν στη διάθεση της μαρξιστικής πολιτικοποίησης στην Ελλάδα.

«Μαρτυρίες» του Βικτόρ Σερζ

Για το ίδιο θέμα, και κυρίως για την κρίσιμη «τελική» περίοδο του 1922-23, κυκλοφορεί ένα ακόμα θαυμάσιο βιβλίο, γραμμένο με τη συγκλονιστική πένα του Βικτόρ Σερζ: Οι «Μαρτυρίες από τη Γερμανική Επανάσταση» (εκδόσεις Red Marks, Αθήνα, Νοέμβρης 1918).

Ο Σερζ, που είχε νωρίτερα ενταχθεί στον μπολσεβικισμό και δούλεψε στο μηχανισμό της Κομιντέρν, έχοντας φτάσει ήδη το 1922 σε απαισιόδοξα συμπεράσματα για τις εξελίξεις στη Ρωσία, ζήτησε να μεταφερθεί στη Γερμανία και να δουλέψει παράνομα εκεί. Γράφει τότε: «το καθήκον ήταν να δουλέψουμε για να χτίσουμε ένα κίνημα της δυτικής εργατικής τάξης ικανό να στηρίξει τους Ρώσους και κάποια στιγμή να αναλάβει το ρόλο τους».

Φτάνοντας στο Βερολίνο ανέλαβε να συγκεντρώνει όλες τις πληροφορίες και να γράφει για την ενημέρωση του Τύπου των κομμάτων της 3ης Διεθνούς.

Τα άρθρα του, που συγκεντρώνονται στις «Μαρτυρίες», είναι ένα αξεπέραστο δείγμα επαναστατικής δημοσιογραφίας. Γράφει, προσπαθώντας να φωτίσει από όλες τις πλευρές, τον παράγοντα που θεωρούσε κεντρικό για τις εξελίξεις: τις προθέσεις, τις διαθέσεις, την κίνηση της ίδιας της εργατικής τάξης. Γράφει, έχοντας καθαρό ότι το δίλημμα για την επερχόμενη κατάσταση στη Γερμανία δεν ήταν το δημοκρατικός ή λιγότερο δημοκρατικός καπιταλισμός, αλλά το ναζισμός ή σοσιαλισμός. Και αυτό το αναδεικνύει μέσα από συγκλονιστικές εικόνες για τις συνέπειες του υπερπληθωσμού, για την πείνα, για την ακόρεστη απληστία του κεφαλαίου κ.ο.κ.

Η συλλογή των κειμένων και η εισαγωγή σε αυτά, έχει γίνει από τον Βρετανό μαρξιστή (μέλος, τότε, του SWP) Ίαν Μπέρτσαλ, που θεωρείται αυθεντία πάνω στο έργο του Σερζ.

Πρόκειται για ένα θαυμάσιο συ-

μπλήρωμα πάνω στο βασικό καμβά που συγκροτεί το βιβλίο του Μπρουέ. Ο αναγνώστης που θα συνδυάσει αυτά τα δύο βιβλία θα εξοπλιστεί με επάρκεια γνώσης πάνω στο κρίσιμο γεγονός του 20ού αιώνα: τη μοίρα της γερμανικής επανάστασης.

Το Πολυτεχνείο έδειξε το δρόμο

Του Βασίλη Λίτου

Φέτος συμπληρώνονται 47 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Από εκείνο το ξημέρωμα της 17ης Νοέμβρη όπου οι φοιτητές μαζί με τους εργάτες έθεσαν τη βάση για την κατάρρευση του χουντικού καθεστώτος λίγους μήνες αργότερα. Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν οι κάθε λογής «ειδήμονες» ότι το Πολυτεχνείο και ό,τι αυτό γέννησε την περίοδο της μεταπολίτευσης «είναι ξεπερασμένο», απλώς διαψεύδονται από τις μικρές και τις μεγάλες μάχες του σήμερα.

Ποια ήταν η χούντα των συνταγματαρχών;

Η χούντα των συνταγματάρχων δεν ήταν τίποτα άλλο από μια συμμαχία της ελληνικής αστικής τάξης με το ακροδεξιό παρακράτος που δρούσε τα μετεμφυλιακά χρόνια για να διασφαλίσει την κυριαρχία της τελευταίας. Αναφερόμαστε σε μια περίοδο πολιτικής αστάθειας, όπου η καπιταλιστική βαρβαρότητα αμφισβητούνταν παγκοσμίως και εργατικοί αγώνες ξεσπούσαν σε ολόκληρη την υφήλιο.

Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Αριστερά πολεμικά ηττη-

μένη, οργανωτικά και πολιτικά διαλυμένη. Ωστόσο πολύ γρήγορα άρχισε να αποκτά ξανά μαζική απεύθυνση στην εργατική τάξη, πράγμα που καταδεικνύουν τόσο τα υψηλά ποσοστά της ΕΔΑ στις εκλογές του '58, όσο και η προετοιμασία των νικητών ενόψει του νέου γύρου ταξικής αντιπαράθεσης που ανοιγόταν. Σε όλη αυτή την περίοδο, σε συνέχεια της διακήρυξης της ανακωχής, της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας και της παράδοσης των όπλων από την πλευρά του ΚΚΕ, το βαθύ κράτος της δεξιάς συνέχισε να κυνηγάει αριστερούς, κομμουνιστές κι αντιφρονούντες, με εξορίες, φύλακες, βασανισμούς και δολοφονίες. Τα επόμενα χρόνια, όμως, η Αριστερά παρά τις δυσκολίες οργάνωσε και πρωτοστάτησε σε σημαντικούς κοινωνικούς αγώνες, όπως των φοιτητών για το «114» και το 15% για την παιδεία μέχρι τις μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις και τα Ιουλιανά του '65.

Σε αυτό το πλαίσιο μαζικών λαϊκών αγώνων από τη μια και της κρίσης πολιτικής εκπροσώπησης από την άλλη οδηγηθήκαμε στο πραξικόπημα της 21ης Απριλίου. Το πραξικόπημα στηριζόταν κατά βάση στο ελληνικό κεφάλαιο το οποίο και πολλαπλασίασε τα κέρδη του μέσα στην επταετία εις βάρος των εργαζομένων και της μεγάλης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, αλλά ταυτόχρονα και στον

αμερικανικό παράγοντα που ήθελε να επικυρώσει τη στρατιωτική του κυριαρχία στην ευρύτερη περιοχή. Αυτό βέβαια δε θα συνέβαινε χωρίς την αυταρχική διακυβέρνηση της δικτατορίας η οποία διέλυσε τα συνδικάτα και τα σωματεία, απαγόρευσε τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις, φυλάκισε και βασάνισε κάθε συνδικαλιστή και αντιφρονούντα, φίμωσε τον τύπο και ποινικοποίησε την ελευθερία του λόγου, δημιουργώντας έτσι τις κατάλληλες συνθήκες για να μπορέσει το κεφάλαιο να κάμψει τις οποίες αντιστάσεις και να κερδοφορήσει ανενόχλητο.

Ο δρόμος προς την ανατροπή

Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, πολιτικών διώξεων και ανελευθερίας, τα πρώτα έξι χρόνια της δικτατορίας κύλησαν με τον κόσμο να ζει στη φτώχεια και το φόβο, και τους μεγαλοβιομήχανους, τους τραπεζίτες και τους εφοπλιστές να αυξάνουν συνεχώς τα κέρδη τους πάνω στις πλάτες του λαού. Η χούντα δεν κατάφερε επί της ουσίας ποτέ να αποκτήσει κοινωνική συναίνεση αφού ο μόνος τρόπος να επιβάλλει τις πολιτικές της ήταν η βία και η καταστολή. Αυτό σε συνδυασμό με διάφορες επιλογές της που αμφισβητούσαν τον κεντροευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας και δυσκόλευαν την ένταξη της στην τότε ΕΟΚ, ερχόντουσαν σε

ασυμφωνία με τις επιλογές μερίδας της άρχουσας τάξης, δημιουργώντας έτσι κρίση στις μεταξύ τους σχέσεις, πράγμα που οδήγησε σε συζητήσεις μαζί με τους ιμπεριαλιστές συμμάχους για μια ομαλή μετάβαση από το καθεστώς της χούντας προς ένα κοινοβουλευτικό δρόμο, δηλαδή μια φιλελευθεροποίηση της χούντας που θα διαφύλασσε τόσο την κυριαρχία της ντόπιας αστικής τάξης, όσο και την ακεραιότητα και την προστασία των πραξικοπηματιών. Δυστυχώς γι' αυτούς όμως το εργατικό κίνημα και ο λαϊκός παράγοντας ανέτρεψαν τα σχέδια τους.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, έπαιξε ακριβώς αυτό τον κομβικό ρόλο. Κατάφερε να ανατρέψει ουσιαστικά τη χούντα και να χαλάσει το αφήγημα της ομαλής φιλελευθεροποίησης του καθεστώτος και της επιστροφής στην «κανονικότητα», ανατρέποντας του συσχετισμούς μεταξύ των δυνάμεων κεφαλαίου και εργασίας. Με αυτό τον τρόπο ανάγκασε την αστική τάξη σε παραχωρήσεις δίχως προηγουμένο προς το εργατικό κίνημα και τοποθέτησε τα θεμέλια για τους αγώνες των μεταπολιτευτικών χρόνων και τις εργατικές κατακτήσεις που ακολούθησαν.

Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '70, είχαν αρχίσει να ξεπηδούν μικρές εστίες αντίστασης σε διάφορους χώρους εργασίας, χωρίς ωστόσο να

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks

Νοέμβρης 1973
Η εξέγερση που ανέτρεψε τη δικτατορία του Αντώνη Νταβανέλλου

Ρωγμές στο γύψο
Παράνομος Τύπος, λογοκρισία και πορπαγάνδα στην Ελλάδα των Συνταγματάρχων 1967-1974 του Χάρη Ραισιώνη

ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΡΑΞΟΥΜΕ

μπορούν ακόμη να λάβουν μαζικές διαστάσεις. Είχαν, όμως, ενθαρρύνει τον κόσμο σπάζοντας το κλίμα φόβου και τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την κοινωνία. Ταυτόχρονα, η διεθνής συγκυρία, ο Μάης του '68 στη Γαλλία, η άνοιξη της Πράγας στη Τσεχία, το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ για το Βιετνάμ, το καυτό φθινόπωρο στην Ιταλία το '69, δημιουργούσαν διεθνώς ένα ρεύμα αμφισβήτησης των κυρίαρχων, ιδιαίτερα στους νέους, πράγμα που έφτασε και στην ελληνική νεολαία, η οποία εμπνευσμένη από το κύμα αυτό, ριζοσπαστικοποιούνταν και έμπαινε σιγά σιγά στην πάλη για την ανατροπή της χούντας.

Αυτοί οι αγώνες και οι εξεγέρσεις στο δυτικό κόσμο, πέρα από την καπιταλιστική βαρβαρότητα άρχισαν να αμφισβητούν και την πολιτική γραμμή των κομμουνιστικών κομμάτων παγκοσμίως, τα οποία άρχισαν να υποχωρούν μπροστά στην εμφάνιση νέων πολιτικών υποκειμένων της επαναστατικής Αριστεράς που εμφανιζόντουσαν ανά τον κόσμο και επηρέασαν εκατομμύρια νέων παντού.

Ο ρόλος της Αριστεράς και των εργατών στην εξέγερση

Η αντιπαράθεση αυτή γρήγορα αντανακλάται και στο εσωτερικό της ελληνικής Αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Από τη μία βρίσκονταν οι οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς (Τροτσκιστές, Μαοϊκοί, Γκεβαριστές) και από την άλλη η ρεφορμιστική αριστερά του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσωτερικού. Επίκεντρο αυτής της αντιπαράθεσης στάθηκε το ίδιο το Πολυτεχνείο. Η πολιτική γραμμή των δυνάμεων του ΚΚΕ ήδη πριν από την εξέγερση του Νοέμβρη έκλεινε το μάτι στα διάφορα σενάρια ομαλής μετάβασης από το στρατιωτικό καθεστώς στον αστικό κοινοβουλευτισμό και έβλεπε συμμαχίες με τα αστικά κόμματα της ΕΡΕ και της Ένωσης Κέντρου στο πλαίσιο μια μελλοντικής πιθανής κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

Τα σενάρια, όμως, αυτά ήρθαν να διαψεύσουν οι ίδιοι οι φοιτητές με τους αγώνες τους. Την ίδια στιγμή που οι φοιτητές και οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς βάζανε συνολικότερα αιτήματα τόσο ενάντια στη χούντα όσο και ενάντια στο ίδιο το σύστημα που γεννάει χούντες, το ΚΚΕ εγκλωβισμένο στα πολιτικά του αδιέξοδα αμφιταλαντευόταν για τη συμμετοχή του στην εξέγερση που λάμβανε χώρα και προσπαθούσε να την περιορίσει όσο το δυνατόν περισσότερο σε καθαρά φοιτητικά

ζητήματα χωρίς κεντρικοπολιτικό ενδιαφέρον.

Ωστόσο η επιμονή των φοιτητών να διευρύνουν τον αγώνα τους στην κοινωνία και τους εργαζόμενους ήταν κάτι που μαζικοποίησε την κατάληψη και της έδωσε διαστάσεις εξέγερσης. Αυτό που παραλείπεται πολλές φορές από τις συζητήσεις και μέσα στην ίδια την Αριστερά είναι ο ρόλος των εργατικών αγώνων στην εξέγερση του Πολυτεχνείου. Αυτό που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην συσπείρωση ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων στον αγώνα απέναντι στη χούντα ήταν η δημιουργία από ανένταχτους αγωνιστές και συνδικαλιστές της επαναστατικής Αριστεράς, της εργατικής συνέλευσης μέσα στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Έτσι με αυτό τον τρόπο πολύ γρήγορα δίπλα στα αιτήματα των φοιτητών για ανατροπή της χούντας και για «ψωμί-παιδεία-ελευθερία» προστέθηκαν αυτά των εργαζομένων για λαϊκή εξουσία και εργατικές επιτροπές. Το κοκτέιλ αυτό ήταν αρκετό για να γίνει κατανοητό σε ολόκληρη την κοινωνία πως ο αγώνας απέναντι στη χούντα είναι και αγώνας απέναντι στο κεφάλαιο και τον καπιταλισμό.

Η πρόταση της εργατικής συνέλευσης το βράδυ της 16ης Νοέμβρη ήταν η κλιμάκωση του αγώνα και η είσοδος σε αυτόν των εργατικών μαζών μέσω του καλέσματος σε γενική απεργία την επόμενη. Αυτός είναι κι

ένας από τους λόγους που η χούντα πανικόβλητη μπροστά στην γενίκευση της εξέγερσης αποφάσισε να την καταστείλει και να την καταπνίξει στο αίμα με την εισβολή των ταנקς το ίδιο ακριβώς βράδυ.

Το Πολυτεχνείο στους αγώνες του σήμερα

Σήμερα η εξέγερση του Πολυτεχνείου παραμένει ακόμη επίκαιρη. Ο φετινός εορτασμός της, θα πραγματοποιηθεί μέσα σε συνθήκες βαθιάς υγειονομικής και οικονομικής κρίσης, τις οποίες το κεφάλαιο και η κυβέρνηση εκμεταλλεύονται για να προωθήσουν την αντεργατική τους ατζέντα και να περάσουν νέα ταξικά μέτρα που θα οξύνουν την καπιταλιστική εκμετάλλευση και θα εντείνουν την καταστολή των εργατικών και κοινωνικών αντιστάσεων με μια σειρά από επιθέσεις στις συνδικαλιστικές, πολιτικές και δημοκρατικές μας ελευθερίες όπως η απεργία, η διαδήλωση και ο εργατικός και φοιτητικός συνδικαλισμός. Η διαχείριση της πανδημίας του κορωνοϊού από την πλευρά της κυβέρνησης αλλά και γενικότερα του καπιταλιστικού συστήματος ανέδειξε το ταξικό της χαρακτήρα, αφού όπως και σε κάθε κρίση, το κόστος το επωμίζονται οι «από κάτω», όσο οι «από πάνω» την κάνουν ευκαιρία για να πλουτίσουν.

Την ίδια στιγμή που το δημόσιο σύστημα υγείας βουλιάζει και οι κοινω-

νικές ανάγκες αδυνατούν να ικανοποιηθούν, η κυβέρνηση προχωράει σε εξοπλιστικές δαπάνες-μαμούθ ύψους 10 δισεκατομμυρίων. Τη στιγμή που επιχειρήσεις βάζουν λουκέτα, οι εργαζόμενοι μένουν άνεργοι και τα νοικοκυριά βυθίζονται στη φτώχεια, η κυβέρνηση μοιράζει λεφτά σε καναλάρχες και ΜΜΕ για να αποκρύψουν την δική της ανευθυνότητα. Κάνει δωράκια στους μεγαλοβιομήχανους και τους εφοπλιστές, ενώ ταυτόχρονα προετοιμάζει το πεδίο μάχης για την ταξική αντιπαράθεση του επόμενου διαστήματος.

Ο φετινός Νοέμβρης πρέπει να αποτελέσει το έναυσμα για την ανατροπή των πολιτικών που εξαθλιώνουν τις ζωές μας. Η μάχη απέναντι στην πανδημία του κορωνοϊού είναι μάχη απέναντι στην κυβέρνηση αλλά και στο σύστημα που γεννάει τις κρίσεις και αδυνατεί να δώσει λύσεις. Η εμπειρία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και τα πολιτικά συμπεράσματα που αντλούμε από αυτή πρέπει να αποτελεί οδηγό για την τακτική μας προσέγγιση. Μόνο με τη μαζικοποίηση των επιμέρους αγώνων, την ενοποίηση τους και τη σύνδεση τους ευρύτερα με την κοινωνία, καθώς και με την ενότητα της Αριστεράς στη δράση θα μπορέσουμε να ανατρέψουμε τις πολιτικές της λιτότητας και να προβάλουμε τους συλλογικούς μας αγώνες και τις δικδικήσεις μας.

Συνέντευξη με τον Βασίλη Παπαστεργίου αντιπρόεδρο της Εθνικής Να βάλουμε φρένο στην καταστολή, τον

Η τελευταία δεκαετία εκτός από τα μνημόνια και τη διαρκή φτωχοποίηση έφερε και μια πρωτοφανή επίθεση στο επίπεδο των δικαιωμάτων. Οι αλληπάλληλες καταγγελίες για τις συνθήκες διαβίωσης των προσφύγων και των μεταναστών, οι διεθνείς καταδίκες της χώρας για τη μεταχείρισή τους, η ασυμμάζευτη αστυνομική καταστολή απέναντι σε συνδικαλιστές και μέλη πολιτικών οργανώσεων και η αύξηση των θυμάτων της παρακρατικής ακροδεξιότητας, είναι λίγα μόνο παραδείγματα που αποτυπώνουν ξεκάθαρα την κοινωνική αναταραχή της περιόδου καθώς και την προσπάθεια επίθεσης στο κίνημα και τις οργανώσεις για τα δικαιώματα.

Την ίδια στιγμή, παρά το πρόσφατο κάψιμο του κολαστηρίου της Μόριας και της καταδίκης των εγκληματιών νεοναζι, το κράτος συνεχίζει να εντείνει τον αυταρχισμό, να αδιαφορεί και να θωρακίζεται μπροστά σε ενδεχόμενους κινδύνους. Η αστυνομία δρα ανεξέλεγκτα, ο υπαρχηγός της Χρυσής Αυγής αγνοείται και οι πρόσφυγες υποφέρουν στις δομές που διαμένουν. Η κοινωνία συνολικότερα καταρρέει μπροστά στα επαναλαμβανόμενα lockdown και την παντελή ανετοιμότητα του κρατικού μηχανισμού την ίδια ώρα που η κυβέρνηση μπαίνει σε φιλοπόλεμο κλίμα, δαπανά υπέρογκα ποσά για στρατιωτικούς εξοπλισμούς και αυξάνει τη στρατιωτική θητεία. Για όλα τα παραπάνω μίλησε στην ΕΑ ο Βασίλης Παπαστεργίου, δικηγόρος και αντιπρόεδρος στην Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου. Η κατάσταση είναι τέτοια, που επιβάλλεται να ανοίξει, μέσα στην Αριστερά αλλά και συνολικότερα στον κόσμο των κινημάτων, το ζήτημα της υπεράσπισης των δικαιωμάτων απέναντι σε όσους επιδιώκουν με πρόσχημα την κρίση και την πανδημία να τα τσακίσουν.

Τη συνέντευξη πήρε ο Νικόλας Κολυτάς.

? Σε μια περίοδο περιστολής και καταπάτησης των δικαιωμάτων πόσο εύκολο είναι να μιλάει κανείς για την υπεράσπισή τους;

Οι περίοδοι κρίσης συνήθως είναι και περίοδοι περιστολής δικαιωμάτων. Αντίθετα με ό,τι πολλές φορές εκτιμάται, η κρίση δεν συνεπάγεται πάντα "ευκαιρίες", αλλά αυταρχισμό και καταστολή. Όταν υποχωρεί το κοινωνικό κράτος, την σκυτάλη αναλαμβάνει η αστυνομία και ο δεσμοφύλακας. Η κρίση που ζούμε μετά το 2010 επιβεβαιώνει νομίζω αυτή την εκτίμηση. Ας σκεφτούμε την κατάσταση των δικαιωμάτων – των κοινωνικών πρώτα απ'όλα (εργασία, εκπαίδευση, υγεία) – μετά το 2010 προκειμένου να αντιληφθούμε ότι η κρίση είναι πριν απ'όλα και μία κρίση δικαιωμάτων.

? Χιλιάδες πρόσφυγες έχουν εγκλωβιστεί στην ελληνική επικράτεια στερούμενοι στοιχειωδών δικαιωμάτων τους. Ποια κατάσταση επικρατεί αυτή τη στιγμή στα camps;

Τα Κέντρα Υποδοχής και Ταυτοποίησης αλλά και τα διάφορα κέντρα φιλοξενίας προσφύγων ανά την Ελλάδα είναι γνωστό ότι στεγάζουν ανθρώπους υπό συνθήκες απαράδεκτες για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Αυτό δεν είναι προσωπική εκτίμηση, αλλά έχει διαπιστωθεί από διεθνή όργανα και οργανώσεις. Σε αυτή την δυσάρεστη κατάσταση που την περιγράφει κατά τον πλέον εύγλωττο τρόπο η πραγματικότητα της ήδη μη υπάρχουσας Μόριας, προστίθενται οι ιδιαίτεροι περιορι-

σμοί κυκλοφορίας που έχουν επιβάλει οι Ελληνικές Αρχές λόγω της πανδημίας. Η επίκληση της πανδημίας δεν είναι πειστική, διότι ο προσφυγικός πληθυσμός αντιμετωπίζει ιδιαίτερα ζητήματα τα οποία πρέπει να αντιμετωπιστούν με ιατρική και νοσοκομειακή φροντίδα, που ο περιορισμός της κυκλοφορίας καθιστά ακόμα πιο δύσκολη. Η διάκριση σε σχέση με τον γενικό πληθυσμό είναι άμεση και είναι αντίθετη στο Σύνταγμα και τις Διεθνείς Συμβάσεις που ορίζουν ότι δεν μπορεί να θεσπιστεί διάκριση σε βάρος του προσφυγικού πληθυσμού.

? Διανύοντας την κρίσιμη περίοδο της πανδημίας έχει υπάρξει μέριμνα για πρόσθετη ιατρική βοήθεια στις προσφυγικές δομές;

Καμία. Επί της ουσίας, την ιατρική μέριμνα σε αυτές τις δομές την επιτελούν μη κυβερνητικές οργανώσεις που δραστηριοποιούνται στο χώρο της υγείας. Ο ρόλος αυτών είναι βέβαια σημαντικός και αξιόπαινος. Δεν είναι όμως δυνατό να δεχόμαστε ότι το κράτος αποσύρεται – πολύ βολικά – από τομείς στους οποίους έχει κύρια ευθύνη. Βεβαίως τα δημόσια νοσοκομεία σηκώνουν κι αυτά ένα μεγάλο μέρος του βάρους. Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία πρόσθετη μέριμνα, η οποία θα ήταν αναγκαία στην συνθήκη της κρίσης.

? Θύματα της ακροδεξιότητας βίας υπήρξαν τα τελευταία χρόνια κατά κύριο λόγο οι μετανάστες και οι πρόσφυγες. Ποια είναι τα επίπεδα της ρατσιστικής βίας αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα;

Σίγουρα η καταδίκη της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής είναι μια πάρα πολύ σημαντική εξέλιξη. Ήδη μετά το 2014, τα επίπεδα ρατσιστικής βίας που ασκούσε η συγκεκριμένη οργάνωση είχαν μειωθεί εξ αιτίας της ποινικής δίωξης της ηγετικής ομάδας και της απόφασης της Πολιτείας να πράξει – επιτέλους! – τα αυτονόητα. Ωστόσο, το ζήτημα της ρατσιστικής βίας είναι ανοιχτό. Ας μην ξεχνάμε ότι η Χρυσή Αυγή ψηφίστηκε από χιλιάδες ανθρώπους, συμπολίτες μας. Πολλοί από αυτούς είναι ενεργητικοί ρατσιστές και για αυτό το λόγο κάθε εφησυχασμός είναι λάθος. Εξ άλλου και αν ακόμα θα θέλαμε να ξεχάσουμε στιγμιαία το ζήτημα της ρατσιστικής βίας, μας το θυμίζει η καταγραφή του Δικτύου Καταπολέμησης Ρατσιστικής Βίας που καταγράφει σημαντικό αριθμό ρατσιστικών επιθέσεων εντός του 2019. Πως να είναι κανείς ήσυχος με αυτά τα δεδομένα;

? Η πρόσφατη καταδίκη της Χρυσής Αυγής, κατά πόσο πιστεύετε ότι μπορεί να μετατοπίσει τη συζήτηση προς τη σκοπιά της υπεράσπισης των δικαιωμάτων;

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής μας θέτει αναγκαστικά το εξής ερώτημα: πώς επιτρέψαμε, ακριβέστερα ποιος επέτρεψε, να γίνουν όλα αυτά τα εγκλήματα βίας, ιδίως την διετία 2012-2013; Απαντώ ότι αυτό έγινε κατορθωτό εξ αιτίας της ανοχής του επίσημου κράτους προς τις πρακτικές της συγκεκριμένης οργάνωσης. Ιδίως η αστυνομία, αλλά και η δικαιοσύνη δεν έπραξαν αυτά που έπρεπε προκειμένου να αποτραπεί η κλιμάκωση της ρατσιστικής βίας. Και – ιδίως για την αστυνομία αυτό μπορούμε να το πούμε – αυτή η ανοχή έχει την αιτία της στην ανοιχτή υποστήριξη μεγάλου μέρους των στελεχών της διοίκησης προς τους ναζί. Η καταδίκη της ηγετικής ομάδας της ΧΑ δεν κλείνει το κεφάλαιο της διερεύνησης των ευθυνών των κρατικών αξιωματούχων που με τις πράξεις και τις παραλείψεις τους βίβησαν τους ναζί να ξεδιπλώσουν τα σχέδιά τους. Αντιθέτως, όπως αναφέραμε και στην σχετική ανακοίνωση της Ελληνικής Ένωσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, η διερεύνηση των πειθαρχικών και ποινικών ευθυνών στελεχών του κρατικού μηχανισμού, θα πρέπει τώρα να ενταθεί.

Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΕΔΑ) αυταρχισμό και την επίθεση στα δικαιώματα

? Εκτός από την παρακρατική βία, υπάρχει και η θεσμική βία. Τα τελευταία χρόνια έχουν παρατηρηθεί πολλές περιπτώσεις αστυνομικής αυθαιρεσίας, με χαρακτηριστικότερη την πρόσφατη επίθεση στη συγκέντρωση της 7ης Οκτώβρη. Σε τι επίπεδο βρίσκεται η αστυνομική αυθαιρεσία την περίοδο που μιλάμε;

Η αστυνομία – ιδίως τον τελευταίο χρόνο – λειτουργεί με ένταση της βίαιης συμπεριφοράς της. Πολύ περιστατικά είναι εμβληματικά (όπως το περιστατικό της οδού Ματρώζου) και άλλα λιγότερο. Σε κάθε περίπτωση, είναι δεδομένο ότι η αστυνομική βία κατά της νεολαίας, των εργαζομένων και κάθε αγωνιζόμενου πολίτη βρίσκεται – ιδίως επί υπουργίας Χρυσοχοϊδη – σε εξαιρετικά υψηλά επίπεδα. Όπως σας είναι γνωστό, τα υψηλά επίπεδα αστυνομικής βίας, αλλά και η έλλειψη αποτελεσματικού πειθαρχικού ελέγχου από την πλευρά της Πολιτείας, συντηρούν την αστυνομική βία σε ένα φαύλο κύκλο.

? Τέλος θα ήθελα ένα σχόλιο για το σχέδιο της κυ-

**βέρνησης να αυξήσει τη στρατιωτική θητεία. Πώς μπορεί να μπει φρένο στο δι-
αρκές φιλοπόλεμο κλίμα και στο μιλιταρισμό;**

Κρίσιμο ζήτημα εν προκειμένω είναι η εξέλιξη της ελληνοτουρκικής διαμάχης. Είναι σαφές ότι η συντήρηση της έντασης με την Τουρκία εντείνει αντίστοιχα το φιλοπόλεμο πνεύμα και αυτό έχει ως συνέπεια την αύξηση της θητείας. Όμως το ζήτημα της θητείας δεν είναι το μόνο. Εξ-

ίσου, αν όχι περισσότερο, σημαντικό είναι το ζήτημα της αύξησης των δαπανών για εξοπλισμούς, πράγμα που στην πραγματικότητα υπονομεύει ουσιαστικά την δυνατότητα άσκησης κοινωνικής πολιτικής. Είναι σαφές ότι μια χώρα που ξοδεύει πολλά για εξοπλισμούς, δε θα μπορέσει να ξοδέψει για σχολεία, νοσοκομεία. Η διέξοδος κατά την κρίση μου είναι να επιδιωχθεί με ένα σαφή και επίμονο τρόπο ο δρόμος του διαλόγου με την γείτονα χώρα προς

το σκοπό του αποκλεισμού του θερμού επεισοδίου ή - ακόμα περισσότερο - του πολέμου. Προφανώς είναι αλήθεια ότι η κυβέρνηση της Τουρκίας και ο Πρόεδρος της δεν αποτελούν καθόλου βοηθητικό παράγοντα για αυτή την εξέλιξη. Ωστόσο, αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός της ελληνικής πλευράς. Αλλιώς, άλλη μια γενιά θα χαθεί στο φαύλο κύκλο των στρατιωτικών δαπανών και του τεράστιου χρέους.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις RedMarks

ΝΤΑΝΚΑΝ ΧΑΛΑΣ – ΕΡΝΕΣΤ ΜΑΝΤΕΛ

Οι επαναστατικές ιδέες του ΤΡΟΤΣΚΙ

Στην επέτειο των 80 χρόνων από τη δολοφονία του Τρότσκι, οι εκδόσεις Red Marks επέλεξαν να εκδώσουν, μαζί, τα 2 κείμενα που ακολούθούν στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας.

Το κείμενο του Ντάνκαν Χάλας *Ο μαρξισμός του Τρότσκι* γράφτηκε το 1979 και αποτελεί μια συνεκτική συνολική παρουσίαση της ζωής και του έργου του Τρότσκι. Ο Ντ. Χάλας υπήρξε σημαντικό στέλεχος των IS, μετέπειτα SWP, στη Βρετανία. Με βαθιά γνώση και σεβασμό στο έργο του Τρότσκι, δεν διστάζει να αναδείξει τις «αντινομίες» του και κυρίως τα λάθη που είχαν πο-

λιτική σημασία για τους «επιγόνους», στα πλαίσια των διάφορων ρευμάτων που προέκυψαν από την 4η Διεθνή.

Το κείμενο του Ερνέστ Μαντέλ *Η επικαιρότητα του τροτσκισμού* είναι γραμμένο την ίδια περίοδο (1978) και καταπιάνεται με τα ανάλογα ζητήματα, από τη σκοπιά όμως όσων διεκδίκησαν την πολιτική και οργανωτική «συνέχεια» της 4ης Διεθνούς. Αντανακλά, επίσης, βαθιά γνώση και σεβασμό στο έργο του Τρότσκι, που δεν αισθάνεται την ανάγκη να κρύψει λάθη και αδυναμίες και να καταφύγει σε μια δογματική υπεράσπιση της κάθε φράσης και ρήσης.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Επ' αόριστον αναβολή πήρε η δίκη για τους δολοφόνους του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie Oh. Η δίκη είχε ξεκινήσει με 2 χρόνια καθυστέρηση, και με τους κατηγορούμενους να κυκλοφορούν ελεύθεροι, στις 21 Οκτώβρη. Στην δικάσιμο της 6ης Νοέμβρη με αφορμή τα μέτρα για τον κορονοϊό που ορίζουν συγκεκριμένο αριθμό ατόμων ανά τετραγωνικό μέτρο και μετά από πίεση του Θ. Πλεύρη, δικηγόρου ενός εκ των κατηγορουμένων, η δίκη πήρε αναβολή επ' αόριστον, παρά την προσπάθεια του προέδρου και της δικηγορικής ομάδας της

οικογένειας του Ζακ να συνεχιστεί. Πρόκειται για μια ακόμα προσπάθεια να εισαχθούν κωλύματα ώστε αυτή η δίκη να μην πραγματοποιηθεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι από την πρώτη στιγμή υπήρχε προσπάθεια συγκάλυψης και έπειτα καθυστέρησης της δίκης τόσο από την πλευρά της αστυνομίας όσο και από την πλευρά του δικαστικού συστήματος. Η πίεση που άσκησε το κίνημα ήταν ο μόνος λόγος που αυτή η δίκη ξεκίνησε, και για αυτό είναι κρίσιμο να συνεχίσουν να υπάρχουν πιέσεις ώστε να μην θαφτεί η υπόθεση.

Τέσσερις απόπειρες αυτοκτονίας γυναικών μεταναστριών μετράει το κρατητήριο γυναικών στην Αμυγδαλέζα, μόνο μεταξύ τέλη Οκτώβρη και αρχές Νοέμβρη. Πρόκειται για 4 γυναίκες, οι οποίες ήταν είτε αναγνωρισμένες προσφύγισες είτε εν αναμονή ασύλου και βρισκότουσαν παράτυπα στην Αμυγδαλέζα. Μετά την απόπειρα αυτοκτονίας, και οι 4 αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στο κέντρο κράτησης, χωρίς να υπάρξει ψυχιατρική περίθαλψη. Η αναλγησία με την οποία βρέθηκαν αντιμέτωπες, οδήγησε εννιά μετανάστριες να ξεκινήσουν απεργία πείνας στις 25 Οκτώβρη (μετά τις 3 πρώτες απόπειρες) ως ένδειξη αλληλεγγύης και διεκδικώντας να σταματήσει η 18μηνη παράταση της κράτησης τους. Το Σάββατο 31 Οκτώβρη ανέστειλαν την απεργία καθώς ενημερώθηκαν ότι τα αιτήματά τους για απελευθέρωση έχουν εξεταστεί και αναμένεται θετική έκβαση. Το κέντρο κράτησης Αμυγδαλέδα είναι διαβόητο για τις αισχρές συνθήκες κράτησης, ενώ έχουν υπάρξει απανωτές καταγγελίες για βασανισμούς. Η σκέψη μας βρίσκεται στις φυλακισμένες, και στην ελπίδα ότι ο αγώνας τους θα νικήσει.

Το ΠΙΚΠΑ Λέσβου, ένας ανοικτός, αυτο-διαχειριζόμενος χώρος αλληλεγγύης όπου φιλοξενούνταν οι πιο ευάλωτες ομάδες προσφύγων (θύματα ναυαγίων, ασθενείς με χρόνιες παθήσεις, ανάπηροι, εγκυμονούσες, λεχώνες, οικογένειες με βρέφη και μικρά παιδιά, άτομα που αιτούνται άσυλο ή επανένωση με μέλη της οικογένειας του στην Ευρώπη). Πρόκειται για ένα από τα λίγα κέντρα φιλοξενίας που είχαν αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης, ενώ είχε λειτουργήσει και ως κέντρο βοήθειας για τους πρόσφυγες σε όλο το νησί. Στις 30 Οκτωβρίου, η κυβέρνηση έλαβε απόφαση για την βίαιη εκκένωση του χώρου. Εκείνη την μέρα μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις όρμησαν στον χώρο, ανάγκασαν πρόσφυγες και αλληλεγγύους να αποχωρήσουν και οδήγησαν τους πρόσφυγες στο ήδη γεμάτο με κόσμο νέο camp στο Καρά Τεπέ. Η βαρβαρότητα με την οποία αντιμετωπίζουν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων τους πρόσφυγες στα νησιά, συνεχίζεται με αυτήν την εκκένωση, και η πολιτική του στοιβάγματος ανθρώπινων ψυχών σε απαράδεκτες συνθήκες συνεχίζεται.

Η ανακοίνωση της νέας καραντίνας από την κυβέρνηση άφησε για ακόμα μια φορά χωρίς καμία προστασία τα trans άτομα. Ο Σύλλογος Υποστήριξης Διεμφυλικών καταγγέλει πως η κατάσταση πολλών trans είναι τραγική, καθώς κινδυνεύουν να μείνουν άστεγοι/ες αφού για πολλά άτομα (ιδίως trans γυναίκες) ο αποκλεισμός τους από την αγορά εργασίας είχε οδηγήσει να έχουν ως μόνο εισόδημα την σεξεργασία. Στην πανδημία, οι trans σεξεργάτριες έχουν βρεθεί πολλαπλά εκτεθημένες στον ιό ενώ, η καραντίνα και η βραδινή απαγόρευση κυκλοφορίας τους στέρνεσε το μοναδικό τους εισόδημα, χωρίς να μπορούν να ενταχθούν σε καμία ομάδα που δικαιούται έστω και το πενιχρό επίδομα λόγω της φύσης της εργασίας τους. Το αποτέλεσμα ήταν να μην έχουν να καλύψουν ούτε τις βασικές τους ανάγκες. Παρά τις συνεχείς εκκλήσεις του ΣΥΔ, η κυβέρνηση αρνείται ακόμα και να αναγνωρίσει το πρόβλημα, αντιμετωπίζοντας για μια ακόμα φορά τα trans άτομα ως πολίτες 2ης κατηγορίας.

Για τις 6 Δεκέμβρη έχει μεταφερθεί η δίκη του καθηγητή γυναικολογίας που παρενοχλούσε συστηματικά φοιτήτριες του. Ο καθηγητής, χρησιμοποιώντας την θέση του καλούσε τις φοιτήτριες στο ιατρείο του όπου τις παρενοχλούσε σεξουαλικά. Την υπόθεση αρχικά είχε αναλάβει Εισαγγελέας Εσωτερικών Υποθέσεων μετά από ανώνυμη καταγγελία που κίνησε τις αυτεπάγγελτες διαδικασίες. Από την εισαγγελία καλέστηκαν έξι φοιτήτριες ως μάρτυρες κατηγορίας, ενώ η πολιτική αγωγή θα κάνει επίκληση για έβδομη μάρτυρα. Το σημαντικό σε αυτήν την υπόθεση είναι πως η δημοσιοποίηση της και η αλληλεγγύη του κόσμου έδωσε την δύναμη και σε άλλες κοπέλες να καταγγείλουν και να γίνουν και αυτές μάρτυρες κατηγορίας. Η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη είχε βρεθεί δίπλα στις φοιτήτριες, ήδη από την προηγούμενη δικάσιμο. Είναι πολύ σημαντικό η υπόθεση αυτή να μην θαφτεί και να μην περάσει στα «ψιλά», καθώς ο συγκεκριμένος καθηγητής παραμένει στην θέση του και συνεχίζει να διδάσκει, με τις πρυτανικές αρχές να αποφεύγουν να πάρουν θέση.

ΣΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ;

* σύγχος των
Rationalistas

Αδελφεία: Εδωάηβίτ Εδωέβιτς

Νέα πρωτοβουλία του ΟΗΕ για επανέναρξη των συνομιλιών εν μέσω σκανδάλων και πανδημίας

Κύπρος: και τώρα τι;

Του Θέμη Θεμιστοκλέους, ανταπόκριση από την Κύπρο

Μετά τις επίμονες προσπάθειες του Ερντογάν, της τουρκοκυπριακής αλλά και... της ελληνο-κυπριακής δεξιάς που τορπίλισε τις προσπάθειες βιώσιμης λύσης του κυπριακού, ο στόχος επετεύχθη. Ο Μουσταφά Ακιντζί, ο τ/κ ηγέτης που είχε επιδείξει την μεγαλύτερη προσήλωση στη λύση του κυπριακού τις τελευταίες δεκαετίες ερχόμενος σε αντιπαράθεση με όλους τους παραπάνω, βγήκε από τη μέση. Στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές, πρόεδρος της τ/κ κοινότητας αναδείχθηκε ο εθνικιστής και εκλεκτός της Άγκυρας Ερσίν Τατάρ. Πριν λίγες μέρες, μάλιστα, συναντήθηκε για πρώτη φορά με τον Νίκο Αναστασιάδη όπου «σε μια ωραία ατμόσφαιρα» συμφώνησαν ότι διαφωνούν στα πάντα. Δύο ειδήσεις έβγαλε αυτή η συνάντηση. Η πρώτη είναι ότι ανοίγει και επισήμως, δια στόματος Τατάρ, η συζήτηση για μορφές λύσης πέραν της Δικονομικής, Διζωνικής Ομοσπονδίας (λύση δύο κρατών, Ομοσπονδία κ.α.). Πρόκειται για μια προοπτική που συζητιόταν εδώ και καιρό στους διαδρόμους από όλες τις πλευρές (πλην Ακιντζί) αλλά πλέον φαντάζει πιο πιθανή. Η δεύτερη είδηση είναι πως ο ΟΗΕ αναλαμβάνει την πρωτοβουλία να οργανώσει μια νέα άτυπη πενταμερή συνάντηση με στόχο την επανέναρξη των συνομιλιών. Τώρα το αν μπορεί να προκύψει κάτι θετικό για τις δύο κοινότητες από μια τέτοια συνάντηση με αυτούς τους συμμετέχοντες είναι ζητούμενο. Όλα αυτά γίνονται την ώρα που ένα σκάνδαλο μεγατόνων έχει ξεσπάσει στην κυπριακή δημοκρατία.

Τον Μάρτιο του 2013, η οικονομία της Κύπρου δέχεται ένα από τα μεγαλύτερα χτυπήματα που έχει δεχθεί ποτέ οικονομία ευρωπαϊκού κράτους. Οι υπουργοί οικονομικών της Ε.Ε. αποφασίζουν μνημόνιο και δανεισμό για το κρατικό και τραπεζικό χρέος της Κύπρου, με παράλληλο μέτρο το κούρεμα καταθέσεων άνω των 100.000 ευρώ περίπου στο 40% ανά λογαριασμό. Θεώρησαν και επέβαλαν αυτά τα μέτρα ως το «καλύτερο φάρμακο» για την έκθεση της Κύπρου σε τοξικά ελληνικά ομόλογα που είχαν ήδη κουρευτεί

, αλλά και με διακηρυγμένο στόχο την αλλαγή, μέσω του μνημονίου, του παραγωγικού μοντέλου της Κύπρου, μιας χώρας με συρρικνωμένο πρωτογενή & δευτερογενή τομέα. Βασικός άξονας της οικονομίας της Κύπρου ήταν (και είναι) οι υπηρεσίες. Κάθε είδους «υπηρεσίες»: από τον τουρισμό μέχρι το ξέπλυμα χρήματος και το trafficking. Και όμως παρ' όλα τα σκληρά μέτρα της δεξιάς κυβέρνησης Αναστασιάδη (περικοπές σε μισθούς, συντάξεις, υγεία, παιδεία – αλλά όχι φυσικά στην άμυνα που έγιναν προσλήψεις) η Κύπρος γίνεται παράδειγμα προς μίμηση στην Ε.Ε. και βγαίνει από το μνημόνιο με ψηλά το κεφάλι και με ένα

της Λεμεσού θα αντικρίσει – κυρίως στο παραλιακό της μέτωπο – ένα δάσος από νεόκτιστους, τερατόμορφους ουρανοξύστες που περιμένουν δήθεν να αγοραστούν και να κατοικηθούν από όλους αυτούς τους κατόχους χρυσών διαβατηρίων. Κανείς όμως δεν αναρωτήθηκε που στο καλό θα βρεθούν όλοι αυτοί οι ζάμπλουτοι επενδυτές που θα αγαπήσουν την μεγαλόνησο και θα δώσουν απλόχερα τα λαχταριστά ευρώ-ρουβλίο-δολάρια τους. Αναρωτήθηκε ο απλός πολίτης που είδε ξαφνικά να εκτοξεύονται τα ενοίκια στο θεό λόγω αυτής της υποτιθέμενης ανάπτυξης. Αυτό που συζητιέται, όμως στην αγορά είναι πως οι πωλή-

ακή ταβέρνα μεζέδες. Μια φορά να φας σε κάποια από αυτές είναι σαν να έχεις φάει σε όλες. Έτσι και τώρα δεν φαίνεται να ξαφνιάστηκε κανείς με τη διαφθορά του κράτους, τη διαπλοκή με το κεφάλαιο, ούτε με την παντελή έλλειψη ετοιμότητας για τα σχολεία και την υγεία. Ούτε καν η καθεστωτική αριστερά της Κύπρου το ΑΚΕΛ δεν καταφέρνει να κάνει αντιπολίτευση της προκοπής. Και πώς να το κάνει άλλωστε, αφού βουλευτής του κόμματος ήταν μπλεγμένος με βάση τα βίντεο του Αλ Τζαζίρα. Και όχι απλώς συνεργαζόμενος αλλά μέλος της Κ.Ε. του κόμματος! Όταν κανείς βουλευτή αριστερού κόμματος ένα μεγαλοεργολάβο που «κάνει δουλειές» με ακροδεξιό κρατικό αξιωματούχο, ένα θεματάκι το έχει ως κόμμα...

Οι μισθοί έχουν μείνει στάσιμοι εδώ και χρόνια, οι τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης – και όχι μόνο – αυξάνονται συνεχώς, τα ενοίκια ψηλά σαν να μένεις στο κέντρο του Λονδίνου ενώ για την παιδεία και την υγεία χρήματα δεν «σπαταλιούνται».

successstory πιο μεγάλο και από την ίδια την μεγαλόνησο!

Φαγοπότι

Έλα όμως που βρέθηκαν αυτοί οι αναθεματισμένοι ρεπόρτερ του Αλ Τζαζίρα για να αποδείξουν πως το successstory το κυπριακό είναι τελικά παραμύθι. Ένα κλασικό παραμύθι με πρωταγωνιστές – λύκους τον πρόεδρο της Βουλής, Δημήτρη Συλλούρη στέλεχος του ακροδεξιού κόμματος "Αλληλεγγύη" και τον στενό του φίλο Χριστάκη Τζιοβάνη, μεγαλοεργολάβο και βουλευτή του ΑΚΕΛ. Κύπριοι αξιωματούχοι που λάνε χρυσά διαβατήρια ακόμα και σε καταδικασμένους στην χώρα τους απατεώνες. Η μόνη τους υποχρέωση είναι να «επενδύσουν» μέρος από τα κλεμμένα εκατομμύριά τους στο νησί εκμεταλλευόμενοι το σκανδαλώδες επενδυτικό πρόγραμμα πολιτογραφίσεων της κυβέρνησης Αναστασιάδη.

Μια παρένθεση εδώ για τα «καλά του καπιταλισμού»... Για τους ντόπιους ήταν ολοφάνερο το φαγοπότι τον μεγαλοεργολάβων και όχι μόνο. Μια βόλτα αν κάνει κανείς στην πόλη

σε τους ουρανοξύστες της Λεμεσού έχουν παγώσει εδώ και καιρό και πως οι τράπεζες δεν δανείζουν αν δεν δουν νέες πωλήσεις. Εδώ θα είμαστε και θα δούμε κατά πόσο αυτή η κατάσταση θα οδηγήσει σε νέα κρίση την κυπριακή οικονομία.

Όπως και να 'χει, το σίγουρο είναι πως ούτε τα μνημόνια είχαν ποτέ σκοπό να αλλάξουν πραγματικά το παραγωγικό μοντέλο της Κύπρου και ούτε φυσικά υπήρξε κάποιο successstory. Οι μισθοί έχουν μείνει στάσιμοι εδώ και χρόνια, οι τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης – και όχι μόνο – αυξάνονται συνεχώς, τα ενοίκια ψηλά σαν να μένεις στο κέντρο του Λονδίνου ενώ για την παιδεία και την υγεία χρήματα δεν «σπαταλιούνται». Αντίθετα οι εισφορές των εργαζομένων για την υγεία έχουν αυξηθεί χωρίς η κρατική μηχανή να μπορεί να αντέξει τους κραδασμούς της πανδημίας. Στα σχολεία δεν κατάφεραν μετά το πρώτο κύμα του covid να είναι έτοιμοι για την νέα χρονιά παρ' όλες τις υποσχέσεις του υπουργού παιδείας, μία από τα ίδια δηλαδή... Είναι σαν να παραγγέλνεις σε κυπρι-

Διεκδικήσεις

Ευτυχώς, ακόμα και σ' αυτό το ζοφερό σκηνικό, τα υγιή, αριστερά και προοδευτικά κομμάτια της κοινωνίας έχουν ακόμα αντανακλαστικά. Βγήκαν στους δρόμους από την αρχή σχεδόν της υπόθεσης των διαβατηρίων. Και όχι σε μικρές συγκεντρώσεις ανθρώπων «για να βγει η υποχρέωση», αλλά με συμμετοχή 1.500 ανθρώπων, με παλμό και συνθήματα για να τελειώσει κάποια στιγμή η κοροϊδία του αστικού κράτους. Είναι μόνο η αρχή. Η μαγιά και η όρεξη υπάρχει. Αν καταφέρουμε να πάρει αυτή η προσπάθεια ταξικά χαρακτηριστικά, αν για παράδειγμα μαζί με τα αιτήματα για την διαφθορά μπουν και διεκδικήσεις για δωρεάν υγεία, μάσκες και μαζικά τεστ στον πληθυσμό ανεξαρτήτως καταγωγής, περισσότερες αίθουσες στα σχολεία, περισσότερες προσλήψεις γιατρών, για επίταξη (και όχι ενοικίαση) κλινικών των ιδιωτικών κλινικών, για προσλήψεις νοσηλευτών, γιατρών και εκπαιδευτικού προσωπικού, για λιγότερα παιδιά στις τάξεις των σχολείων, αν δηλαδή συνδυαστούν καθημερινά ζητήματα με τα χρόνια προβλήματα αλλά ταυτόχρονα βάλουμε και φρένο στους ακροδεξιούς που παραμονεύουν να καπελώσουν τέτοιες προσπάθειες, ίσως έχουμε μια σπίθα. Ίσως η μηχανή να πάρει μπρος. Μια μηχανή που εδώ και χρόνια μένει πότε σβηστή, πότε στο ρελαντί, να αναμένει να πάρει μπρός αφότου διώξει από πάνω της το βάρος του Κυπριακού προβλήματος.

Όχι στην ισλαμοφοβία

Του Πάνου Πέτρου

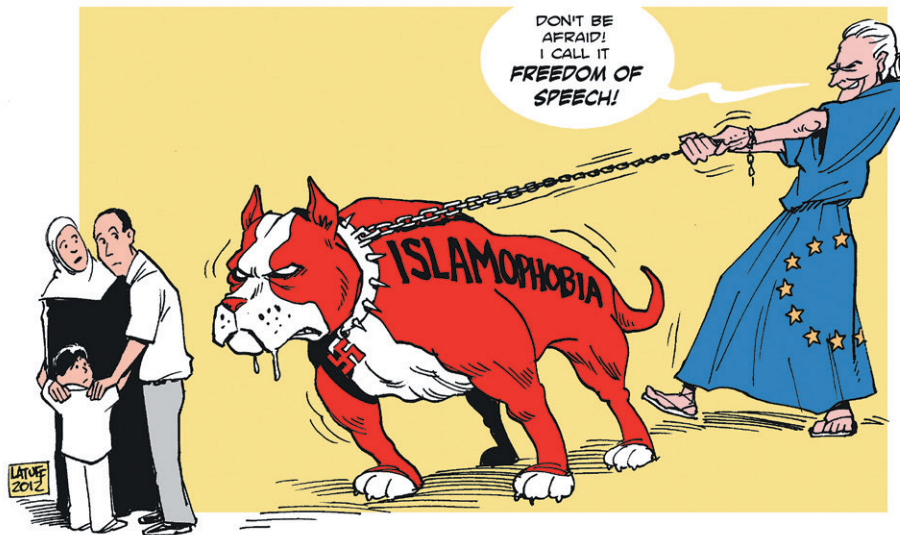
Ο πιο διαδεδομένοι μύθοι για την ισλαμοφοβία είναι ότι «δεν υπάρχει, πρόκειται για υπερβολές αριστερών» και ότι «δεν είναι ρατσισμός».

Αυτοί οι μύθοι συχνά εκπορεύονται από τους ίδιους χώρους που ισχυρίζονται ότι έχει επιτευχθεί η ισότητα των φύλων ή ότι στις ΗΠΑ δεν υπάρχει πλέον συστημικός ρατσισμός (και αυτά «υπερβολές αριστερών»). Ωστόσο στην περίπτωση της ισλαμοφοβίας, το επιχείρημα διαπερνά συχνά και πολιτικά φιλελεύθερους ή και αριστερούς χώρους.

Η ισλαμοφοβία δεν είναι απλά υπαρκτή και ρατσιστική, αλλά αποτελεί το «κέντρο» γύρω από το οποίο χτίζεται ο σύγχρονος ρατσισμός. Τα «κίνητρα» των ρατσιστικών επιθέσεων επικαλούνται το ότι «είναι ισλαμιστές», αλλά τα θύματα αυτών των επιθέσεων επιλέγονται με βάση το χρώμα του δέρματος ή την ενδυμασία τους -ό,τι θυμίζει «Ανατολή». Αλλά και όταν η στοχοποίηση παίρνει αμιγώς θρησκευτική διάσταση (πχ τζαμιά), αυτή παίρνει χαρακτηριστικά «τσουβαλιάσματος» ενός πλατιού φάσματος ανθρώπων -με διαφορετικά επίπεδα πίστης, σχέσης με το Ισλάμ ή και ερμηνείας του- μαζί με τους «τρομοκράτες». Η Σώτη Τριανταφύλλου το έθεσε πιο χυδαία από όλους, με το «φανατικός μουσουλμάνος είναι αυτός που σου κόβει το κεφάλι, ενώ μετριοπαθής είναι εκείνος που σε κρατάει για να σου κόψουν το κεφάλι». Όπως πάντα με την ισλαμοφοβία, τα πιο χυδαία παραληρήματα σαν αυτό επιτρέπουν στις πιο εκλεπτυσμένες εκδοχές (πχ «κίνδυνος κοινοτισμού») να εμφανίζονται ως δήθεν λογικές...

Υπόβαθρο

Η ισλαμοφοβία μπόρεσε να ανθίσει γιατί πατούσε σε προηγούμενα ρατσιστικά ρεύματα. Την στερεοτυπική απεικόνιση της Ανατολής από τον «οριενταλισμό» και την αντι-αραβική προπαγάνδα στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα -στα χρόνια των αντιποικιοκρατικών αγώνων και της κορύφωσης της παλαιστινιακής πάλης, εμφανίστηκε ο «Αραβας τρομοκράτης» στις ταινίες. Από τότε είναι σαφής η σύνδεση του ρατσισμού με τον ιμπεριαλισμό. Με την κρίση του αραβικού εθνικισμού και της μαρξιστικής Αριστεράς και την επακόλουθη «ισλαμοποίηση» αρκετών

κινήματων αντίστασης, τη θέση του «Αραβα τρομοκράτη» πήρε ο «τχιζαντιστής τρομοκράτης».

Αυτή η στροφή ξεκίνησε στη Γαλλία τη δεκαετία του '80, απέναντι στους μετανάστες δεύτερης γενιάς με καταγωγή την Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Αυτοί δεν μπορούσαν να στοχοποιηθούν πλέον ούτε ως «παράνομοι» μετανάστες -και στοχοποιήθηκαν ως «μουσουλμάνοι», άρα «λιγότερο Γάλλοι». Η στοχοποίηση του Ισλάμ προφανώς κλιμακώθηκε κατακόρυφα μετά την 11η Σεπτεμβρίου, καθώς ο Τζορτζ Μπους κήρυξε τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία», βάζοντας στο στόχαστρο ξανά μια σειρά χώρες με μουσουλμανική πλειοψηφία (πόλεμοι σε Ιράκ, Αφγανιστάν, στρατιωτική παρουσία σε Υεμένη, Σομαλία κ.ά., σχεδιασμοί ενάντια σε Ιράν κλπ). Πλέον έχει διαχυθεί διεθνώς και αξιοποιείται από μια σειρά κυβερνήσεις, είτε για ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς είτε για ρατσιστικές πολιτικές. Η σύνδεση που επιχείρησε ο Μακρόν στα πρόσφατα γεγονότα στη Γαλλία με την επίθεσή του στην Τουρκία του Ερντογάν (με απαίτηση για κυρώσεις κλπ) είναι το πιο κραυγαλέο πρόσφατο παράδειγμα. Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός φιλοδοξεί να αναβαθμίσει το ρόλο του στη Μεσόγειο και την Αφρική, και ο ανταγωνισμός με την Τουρκία αφορά το γεγονός ότι αυτό το κράτος έχει τη δύναμη και τη φιλοδοξία να λειτουργήσει ανασχετικά. Για να κερδίσει πόντους και ευρωπαϊκή στήριξη στις φιλοδοξίες του, ο Μακρόν σήμερα αξιοποιεί τον «μπαμπούλα» του πολιτικού Ισλάμ.

Παράλληλα, ο ρατσισμός της Ευρώπης-φρούριο πολύ συχνά ντύνεται ισλαμοφοβικό μανδύα. Αν η ωμή

ακροδεξιά τύπου Ορμπάν το λέει ανοιχτά («δεχόμαστε μόνο χριστιανούς μετανάστες»), άλλες κυβερνήσεις του «ακραίου κέντρου» το υπονοούν με «δημογραφικές» και «πολιτισμικές» ανησυχίες που καταλήγουν να υψώνουν φράχτες στα σύνορα με το Νότο και την Ανατολή, ενώ επιτρέπεται η ελεύθερη μετακίνηση εντός ΕΕ.

Η δεξιά εκδοχή ισλαμοφοβίας επικαλείται είτε τη χριστιανική ταυτότητα είτε την εθνική ομοιογένεια, που «απειλούνται με αλλοίωση» από τους «άλλους». Δυστυχώς, μια «αριστερή εκδοχή» βλέπει το Ισλάμ ως μια μοναδική, αντιδραστική απειλή, αδυνατώντας να διακρίνει μεταξύ της αξιοποίησής του από καταπιεστικά καθεστώτα και των απλών πιστών που συχνά αποτελούν καταπιεσμένες μειονότητες σε δυτικά εδάφη. Συχνά τα επιχειρήματα ανακατεύονται, με αποτέλεσμα να βλέπουμε ακροδεξιούς χούλιγκαν να κάνουν πογκρόμ με «σημαία» την... υπεράσπιση των γυναικών από την επερχόμενη ισλαμική καταπίεση θυμίζοντας λίγο το μύθο του «μαύρου βιαστή» και τους λευκούς όχλους που λίντσαραν αφροαμερικάνους δήθεν για να «υπερασπίσουν την τιμή των λευκών κοριτσιών» του αμερικάνικου Νότου...

«Κοσμικότητα»;

Ένα τμήμα ανθρώπων της Αριστεράς, παρασύρεται εύκολα από μια «αντιθρησκευτική» διάθεση που αρέσκεται να θυμάται μισή την ρήση του Μαρξ για τη θρησκεία, η οποία εκτός από «όπιο του λαού», είναι και «ο στεναγμός του καταπιεσμένου πλάσματος, η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου, η ψυχή άψυχων συνθηκών». Η αδιαφορία/αμηχανία απέναντι στην ισλαμοφοβία

-ή και η προσχώρηση σε αυτή- έχει λιγότερη σχέση με αριστερή πολιτική και περισσότερο με το ρεύμα και την αντίληψη των «Νέων Αθεων». Το ρεύμα αυτό, διαπνέεται από μια ελιτιστική τάση αποδόμησης της «ηλιθιότητας» ή και της «επικινδυνότητας» των πιστών και πέρα από κάποιες αναλαμπές ενδιαφέροντος κριτικής σε όψεις της ακραίας θρησκοληψίας, γρήγορα κατέληξε στις πιο αντιδραστικές θέσεις. Άνθρωποι όπως ο Ντόκινς, ο Χάρις και ο Χίτσενς, διακήρυξαν σύντομα ότι «Όλες οι θρησκείες είναι εξίσου κακές, αλλά το Ισλάμ είναι πιο κακό» και κατέληξαν σε απολογητές ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, βασανιστηρίων, στρατιωτικών κατοχών, ρατσιστικών μέτρων στα αεροδρόμια, πάντα με «προσδευτική» προβιά και με μόνιμη επίκληση στη «δυτική ανωτερότητα» και μια κάποια εγγενή βαρβαρότητα του Ισλάμ.

Στη Γαλλία, λόγω της θετικής παράδοσης της «κοσμικότητας» από την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης και της πάλης για διαχωρισμό Κράτους-(Καθολικής) Εκκλησίας, αυτή η διεργασία υπήρξε πιο έντονη. Από τη δεκαετία του '80 και μετά, εξελίσσεται αυτό που έχει χαρακτηριστεί ως «συντηρητική επανάσταση στην έννοια της κοσμικότητας» και έχει καταλήξει να περιγράφεται σήμερα ως «μια νέα θρησκεία, με τους ιεροεξεταστές της, τους φανατικούς της, τους προφήτες της». Για τη γαλλική ακροδεξιά, αλλά και για τα άλλα αστικά κόμματα, η περίφημη «λαϊσιτέ» έχει καταλήξει σήμερα συνώνυμο του αντιμουσουλμανικού μίσους.

Σε χώρες όπου δεν υπάρχει καν μια αντίστοιχη αστική παράδοση «κοσμικότητας», η υποκρισία ξεχειλίζει. Όπως

οβία

στην Ελλάδα του πανίσχυρου Ορθόδοξου Ιερατείου. Αλλά και στη Γαλλία, οι μαζικές κινητοποιήσεις των καθολικών δικτύων ενάντια στο γάμο των ομοφυλόφιλων υπενθυμίζουν ποια δύναμη έχει το κοινωνικό-πολιτικό βάρος να λειτουργήσει ως απειλή για προοδευτικές κατακτήσεις, σήμερα, στον υπαρκτό κόσμο, και όχι σε ένα μέλλον βγαλμένο από τα ακροδεξιά βιβλία επιστημονικής φαντασίας όπου «η Ευρώπη έχει εποικιστεί και οι ισλαμιστές έχουν καταλάβει την εξουσία»...

Η αντίσταση στα ισλαμοφοβικά στερότυπα και πολιτικές είναι στην καρδιά μιας αντιρατσιστικής πολιτικής σήμερα, γιατί έχει γίνει πολύ ζημιά με τα χρόνια. Κανείς δεν εξετάζει τα αίτια των τρομοκρατικών επιθέσεων και το προφίλ των δραστών: που κυμαίνονται από «αντεκδίκηση» σε εγκλήματα του ιμπεριαλισμού, αντίδραση σε ταπεινώσεις των μειονοτήτων μέσα στις δυτικές μητροπόλεις, ή και (όλο και συχνότερα) έναν «ατομικό βίαιο ριζοσπαστισμό» που ελάχιστη σχέση έχει με τα παραπάνω ή και με τη μουσουλμανική πίστη και θυμίζει περισσότερο τους mass shooters στα αμερικανικά σχολεία. Κανείς δεν εξετάζει το πολύ μικρό ποσοστό της «ισλαμικής» τρομοκρατίας (τουλάχιστον στη Δύση) σε σχέση με όλες τις άλλες εκδοχές. Μετά από κάθε επίθεση, οι κοινωνίες καλούνται να πιστέψουν αυτόματα ότι υπάρχει «πρόβλημα με το Ισλάμ» και ότι αποτελεί «κορυφαία απειλή».

Σε αυτό το υπόβαθρο, η ισλαμοφοβική «σάτυρα» δεν γίνεται να αντιμετωπίζεται αθώα. Η διάχυσή της είναι τόσο «αβλαβής» όσο και ήταν και η διάχυση της αντισημιτικής «σάτυρας» στις εφημερίδες του Μεσοπολέμου. Για την διεθνή ακροδεξιά, οι μουσουλμάνοι έχουν πάρει σε μεγάλο βαθμό τη θέση των εβραίων (αν και προφανώς επιβιώνει ο παραδοσιακός αντισημιτισμός) ως βασικό εξιλαστήριο θύμα. Και η ακροδεξιά πατάει σε «νομιμοποιημένες» από τα «παραδοσιακά» κόμματα και ΜΜΕ αντιλήψεις -ακριβώς όπως και συνέβη και με τον αντισημιτισμό, που δεν υπήρξε «ανακάλυψη» των ναζι.

Η διαδρομή των σκίτσων προσβολής των μουσουλμάνων και του Προφήτη τους είναι αποκαλυπτική. Ξεκίνησαν από ένα έντυπο της δανέζικης ακροδεξιάς, έγιναν διάσημα από την εμβέλεια του (φερόμενου ως) «προοδευτικού» Σαρλί Εμπντό (ας μην ανοίξουμε εδώ τη συζήτηση για αυτήν του τη φήμη) κι έφτασαν να κοσμούν με κρατική εντολή τα δημόσια κτίρια της Γαλλίας...

Το τελευταίο διάστημα, εμφανίζεται μια νέα ακόμα αξιοποίηση της ισλαμο-

φοβίας -πέρα από τον ιμπεριαλισμό και το ρατσισμό: την επίθεση στην αντιρατσιστική Αριστερά. Στις ΗΠΑ γεννήθηκε ο όρος «κομμουν-ισλάμ» για να περιγράψει τον «εσωτερικό εχθρό», σήμερα αναπαράγεται στη Γαλλία ο όρος «ισλαμο-αριστερά» ως πηγή όλων των δεινών της γαλλικής κοινωνίας. Αν σας θυμίζει ανατριχιαστικά τον «εβραιομπολσεβικισμό», καλά κάνει...

Ελλάδα

Στην Ελλάδα υπάρχει όλη η «πρώτη ύλη» και οι σχετικές συνθήκες για να σηκώσει αυτό το τέρας κεφάλι. Ως «συνοριακή πολιτεία» της Ευρώπης-Φρούριο που «αποκρούει τους εισβολείς», έχει δώσει πάτημα στην άνοδο της ισλαμοφοβικών μύθων, για τους ταλαιπωρημένους ανθρώπους που άλλη όρεξη δεν έχουν παρά να «αλλοιώσουν τον πολιτισμό μας». Οι «λαθρο-έποικοι» έχουν περάσει ως ορολογία από τους νεοναζί ακόμα και σε κυβερνητικά στελέχη. Στην πιο εκλεπτυσμένη εκδοχή, έχουμε τους «συναγερμούς στην ΕΥΠ» για «τζιχαντιστές μεταξύ των προσφύγων» (τί κι αν οι περισσότεροι δράστες επιθέσεων είναι μεγαλωμένοι στην Ευρώπη?) που προφανώς αντιμετώπιζονται με πόλεμο κατά των προσφύγων συλλήβδην. Το εθνικιστικό δηλητήριο έρχεται να προστεθεί, καθώς οξύνεται ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός. Είμαστε, λέει, μια δυτική δημοκρατία που έχει απέναντί της την απειλή του τουρκικού Ισλάμ. Όταν συναντιέται ο ρατσισμός με τον εθνικισμό, για να ξεπλύνει ο ένας τον άλλο, το μίγμα γίνεται εκρηκτικό: η περασμένη άνοιξη στον Έβρο, όπου στήθηκε «εθνική ενότητα» ενάντια στην «εισβολή», καθώς ταλαιπωρημένοι άνθρωποι αναζητούσαν άσυλο ήταν μια τρομακτική προειδοποίηση της διαβρωτικής δύναμης αυτής της συστηματικής προπαγάνδας. Η στοχοποίηση των «αλληλέγγυων» με όρους «Πέμπτης Φάλαγγας» κι «εθνοπροδοσίας» από τους ακροδεξιούς ή με απίθανες έρευνες περί «κατασκοπίας» ή «ύποπτων κινήτρων» από το ελληνικό κράτος συμπληρώνει την εικόνα.

Το ξεκαθάρισμα απέναντι στις ισλαμοφοβικές ιδέες επείγει. Δεν χωράει ούτε σπιθαμή πίσω σε αυτήν την πίεση, αν θέλουμε να είμαστε σε θέση αύριο να υπερασπιστούμε πειστικά τα αδέρφια μας από την Ανατολή και το Νότο αλλά και τους ίδιους τους εαυτούς μας, περιφρουρώντας τα δημοκρατικά δικαιώματα και την ειρήνη για όλους μας...

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Μακαρθισμός, ισλαμοφοβία και κυνήγι μαγισσών ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Είναι αφέλεια να πιστέψει κανείς ότι η επιθετική πολιτική εκστρατεία της γαλλικής κυβέρνησης τις τελευταίες εβδομάδες είναι αντίδραση στη δολοφονία του Σαμουέλ Πατί. Ο Μακρόν ήταν «έτοιμος από καιρό» και η δολοφονία Πατί αποτέλεσε χρήσιμο πρόσχημα. Σε παλιότερο άρθρο του, ο Τζον Μάλεν έκανε από το Παρίσι την πρόβλεψη ότι «ο Μακρόν θα επενδύσει στην ισλαμοφοβία για το δεύτερο μισό της θητείας του», ως μέθοδο διαφυγής από τη δύσκολη θέση στην οποία των είχαν φέρει τα Κίτρινα Γιλέκα και οι μεγάλες απεργίες για το ασφαλιστικό. Λίγες μέρες πριν τη δολοφονία Πατί, ο Μακρόν είχε παρουσιάσει το νομοσχέδιο ενάντια στο «σεπαρατισμό», με μια ρητορική που δαιμονοποιούσε για άλλη μια φορά την μουσουλμανική κοινότητα. Παρεμπιπτόντως, όταν κάποιες ρυθμίσεις περί θρησκευτικής «ουδετερότητας» των εργαζομένων σε διάφορους θεσμούς προκάλεσαν μια αναστάτωση στο μεγάλο δίκτυο ιδιωτικών καθολικών σχολείων (που είναι 9.000, ενώ τα μουσουλμανικά που είναι -τάχα- απόδειξη «τάσης διαχωρισμού» είναι μόλις 20) ο υπ. Εσωτερικών έσπευσε να τους βεβαιώσει ότι δεν θίγονται. Ο «νόμος ενάντια στο σεπαρατισμό» είχε προκαλέσει ηχηρές καταγγελίες από τα συνδικάτα (CGT, FSU, Solidaires), την φοιτητική ένωση UNEF και τη μαθητική ένωση UNL που έβγαλαν κοινή ανακοίνωση ενάντια στην ισλαμοφοβία. Μετά τη δολοφονία, ο Μακρόν βρήκε μια νέα αφορμή να κλιμακώσει κατακόρυφα το σχεδιασμό του, ελπίζοντας ότι θα πάρει «ρεβάνς» από τις αντιρατσιστικές αντιδράσεις που είχε προκαλέσει το νομοσχέδιό του.

Αντιδημοκρατική εκτροπή

Αν είναι μια φορά αφελές να πιστεύει κανείς ότι όσα γίνονται στη Γαλλία έχουν ως αιτία την δολοφονία Πατί, είναι δέκα φορές αφελές να πιστεύει ότι όσα γίνονται έχουν οποιαδήποτε σχέση με την «ελευθερία του λόγου» και τη «δημοκρατία». Έχει εξαπολυθεί ένα ανατριχιαστικό κυνήγι μαγισσών, που συνδυάζει την πιο χυδαία ισλαμοφοβία με τον πιο άγριο μακαρθισμό.

Στο διάγγελμά του, ο Μακρόν έκανε λόγο για «πόλεμο μέχρι θανάτου» και για «αποκεφαλισμό των ισλαμικών οργανώσεων», δηλώνοντας ότι «ο φόβος θα αλλάξει πλευρά». Την υλοποίηση των απειλών ανέλαβε ο υπ. Εσωτερικών, ο Νταρμανίν. Αυτός

ο διαβόητος πολέμιος των ομοφυλόφιλων, κατηγορούμενος για βιασμούς, σκληρός «σαρκοζικός» ανέλαβε να... υπερασπίσει την Δημοκρατία και το έκανε με τον τρόπο που ξέρει η Ρεπουμπλική: 52 οργανώσεις δέχτηκαν αστυνομικές εφόδους, αρκετές από αυτές απειλούνται να τεθούν εκτός νόμου.

Ο Νταρμανίν έχει ήδη σφραγίσει ένα τζαμί, που θεωρήθηκε «συνένοχο» επειδή μοιράστηκε τις κριτικές του γονέα, αφήνοντας περίπου 2.000 μουσουλμάνους χωρίς τον τόπο λατρείας τους. Επιδιώκει να θέσει εκτός νόμου το ισλαμικό φιλανθρωπικό ίδρυμα Μπαράκα Σίτι: Ασχολείται με την διασφάλιση πόσιμου νερού στη δυτική Αφρική, με την κάλυψη των εξόδων κηδειών για τους νεκρούς πρόσφυγες στη ζούγκλα του Καλαί και με τη φροντίδα των αστέγων. Αλλά τώρα διώκεται γιατί «κινείται γύρω από θρησκευτικό δόγμα». Ακριβώς όπως και τα καθολικά φιλανθρωπικά ιδρύματα, τονίζει εύστοχα σε μια ανακοίνωσή της η Γαλλική Εβραϊκή Ένωση για την Ειρήνη, καταγγέλοντας τη χυδαία υποκρισία. Στο στόχαστρο των Αρχών έχει βρεθεί και η Συλλογικότητα Ενάντια στην Ισλαμοφοβία: Μια αρκούντως «θεσμική» οργάνωση, που συνεργάζεται με τον ΟΗΕ, γαλλικούς Δήμους κ.ο.κ. και είναι το μοναδικό καταφύγιο μουσουλμάνων που ζητούν νομικές συμβουλές όταν θεωρούν ότι έπεσαν θύματα θρησκευτικής διάκρισης. Πρόκειται για μια οργανιστική αντιδημοκρατική εκτροπή. Ο Νταρμανίν υπήρξε κυνικά ειλικρινής, παραδεχόμενος ότι το κράτος στρέφεται κατά ανθρώπων και θεσμών που δεν εμπλέκονται στη δολοφονία, «για να σταλεί το μήνυμα»...

Στο πλευρό της κρατικής βίας, αλωνίζει και η παρακρατική -με πολ-

λές επιθέσεις ακροδεξιών σε τζαμιά, σε γυναίκες με μαντίλα, απειλές σε γραφεία του ΚΚΓ.

Η κατασταλτική επίθεση συνοδεύεται από την ιδεολογική. Ο Νταρμανίν δηλώνει αηδισμένος κι οργανωμένος από την ύπαρξη κοσέρ και χαλάλ τμημάτων στα σούπερμάρκετ. Το γαλλικό κράτος, δήμοι και περιφέρειες προβάλλουν πάνω σε δημόσια κτίρια (!) τα βλάσφημα σκίτσα (τί σχέση έχει με την ελευθερία του λόγου η οργανωμένη κρατική μαζική προσβολή θρησκευτικών πεποιθήσεων?). Στα τηλεοπτικά πάνελ και στις στήλες γνώμης των μεγάλων εφημερίδων, παρελαύνουν άνθρωποι της Λεπέν και ακροδεξιό «διανοούμενο», «νομιμοποιημένοι» στα πλαίσια του «αντιτζιχαντιστικού αγώνα». Η ίδια η Μαρίν Λεπέν, που είχε περάσει μια δύσκολη ζετία, καθώς οι κοινωνικές αντιστάσεις με αιχμή την αντιλιτότητα την είχαν οδηγήσει στο περιθώριο της πολιτικής συζήτησης, σήμερα κολυμπά ως «ψάρι στο νερό», ζητώντας να απαγορευτεί η μετανάστευση και να προωθηθεί «πολεμική νομοθεσία».

Επίθεση στην Αριστερά

Τα πυρά στρέφονται πλέον ανοιχτά και κατά της Αριστεράς. Ο πρώην πρωθυπουργός Εμμανουέλ Βαλς, κατήγγειλε τον Μελανσόν ως «συνένοχο» για τον ισλαμικό εξτρεμισμό. Συνολικά η Ανυπότακτη Γαλλία (και η υπόλοιπη ριζοσπαστική Αριστερά) έχει βρεθεί στο στόχαστρο, με την διάχυση του όρου «ισλαμο-αριστερός». Στο στόχαστρο τέθηκαν και τα πανεπιστημιακά ιδρύματα, από τον υπουργό Παιδείας, Μπλανκέ, ως «φωλιές» αυτών των «ισλαμο-αριστερών» ιδεών.

Την ίδια ώρα, συνδικάτα Γάλλων εκπαιδευτικών υπενθυμίζουν όσα δεν έκανε για αυτούς ή όσα έκανε σε βάρος τους η γαλλική κυβέρνηση, για να καταγγείλουν την υποκρισία που κρύβεται πίσω από την αξιοποίηση της «στήριξής τους» για τις ανάγκες μιας ρατσιστικής εκστρατείας φόβου. Αντιδράσεις προκλήθηκαν και στα πανεπιστήμια, ακόμα κι από τους υπεράνω πάσης υποψίας ριζοσπαστισμού πρυτάνεις, που κατήγγειλαν το στιγματισμό των ιδρυμάτων από τον Μπλανκέ. Η γαλλική Αριστερά έχει δείξει πολύ καλύτερα αντανάκλαστικά από ό,τι στο παρελθόν, καθώς μια νέα γενιά ακτιβιστών-στριών δεν «μασάει» στις παλιές «αριστερές» εκδοχές ισλαμοφοβικών επιχειρημάτων και πιέζει συνδικάτα, κόμματα κι οργανώσεις να μεταποριστούν -έστω δειλά και σταδιακά. Το ΝΡΑ έχει προχωρήσει σημαντικά σε σχέση με τη στάση της παλιάς LCR σε ανάλογα ζητήματα, στην «πολυσυλλεκτική» Ανυπότακτη Γαλλία υπάρχουν πολλοί αγωμιστές που δίνουν τη μάχη ενάντια στους «οπαδούς της Ρεπουμπλική» και ο ίδιος ο Μελανσόν έχει σταθεί σχετικά καλά σε αυτό το ζήτημα τελευταία (ανακαλώντας και ζητώντας συγγνώμη και για μια αρχική βαθιά προβληματική δήλωσή του για την «τσετσενική κοινότητα» ως «θέμα»). Τα αριστερά συνδικάτα επίσης αναγνωρίζουν σταδιακά την ισλαμοφοβία ως σημαντικό πρόβλημα. Μια κοινή ανακοίνωση συλλογικότητας μαύρων, Εβραίων και Ρομά ενάντια στη στοχοποίηση των μουσουλμάνων ήταν επίσης εξαιρετικής σημασίας. Η εμπειρία του αυταρχισμού που εμπεδώθηκε και στράφηκε ενάντια στα κινήματα γενικά μετά την «τρομοκρατία» που προκάλεσαν οι επιθέσεις στο Σαρλί το 2015, έπαιξε επίσης ρόλο στη βελτίωση των αντανάκλαστικών.

Στις 10 Νοέμβρη του 2019, μια διαδήλωση ενάντια στην ισλαμοφοβία είχε την στήριξη της CGT, των Solidaires, του ΝΡΑ, της Ανυπότακτης Γαλλίας, στο πλευρό μουσουλμανικών κοινοτήτων και νεανικών αντιρατσιστικών οργανώσεων. Ήταν μια «στιγμή» συμπύκνωσης των θετικών μεταπολίσεων των τελευταίων χρόνων. Απέναντι σε αυτό κηρύσσει τον πόλεμο ο Μακρόν και το γαλλικό κράτος, στοχοποιώντας μακαρθικά τους πάντες ως «συνοδοιπόρους τρομοκρατών». Σε αυτό το δρόμο πρέπει να επιμείνουν και να προχωρήσουν ακόμα πιο θαρρετά, τα συνδικάτα και η Αριστερά στη Γαλλία, για να αντισταθούν αποτελεσματικά σε πολύ σκοτεινές μέρες...

Αλγερία

Οι εξεγέρσεις σε Αλγερία και Χιλή συμβάδισαν για ένα διάστημα του 2019. Και στις δύο, μια από τις «οδούς διαφυγής» για τα καθεστώτα ήταν η υποσχηση για νέο Σύνταγμα. Όμως η σημασία της δυνατότητας ενός κινήματος να ασκεί πιέσεις και στη μορφή/υλοποίηση κάποιων κεντρικών αιτημάτων του αναδείχθηκε στις δύο περιπτώσεις. Καθώς οι Χιλιάνοι πήγαιναν στις κάλπες να αποφασίσουν αν θέλουν νέο σύνταγμα και ποιο σώμα θα το διαμορφώσει, οι Αλγερinhoί κλήθηκαν τις ίδιες περίπου βδομάδες να εγκρίνουν ένα «νέο» Σύνταγμα που διαμόρφωσε ερήμην τους το καθεστώς. Ασφαλώς η υποχρέωση ενός «σκληρωτικού» καθεστώτος να προχωρήσει σε αλλαγές είναι δείγμα της λαϊκής πίεσης, αλλά πρόκειται κυρίως για ελιγμό. Πέρα από μια τιμητική αναφορά στο «Χιράκ» (το κίνημα) στο προσώμιο του Συντάγματος και κάποιες αλλαγές στο πολιτειακό σύστημα και το συσχετισμό μεταξύ θεσμών, αφήνονται «εκτός ύλης» ζωτικά κοινωνικά και πολιτικά αιτήματα της εξέγερσης. Το Σύνταγμα υπερψηφίστηκε από το 66% όσων πήγαν στις κάλπες. Αλλά το κάλεσμα για μπουϊκοτάζ που έβγαλαν οι Αλγερinhoί σύντροφοι δεν ήταν καθόλου μειοψηφικό ως αίσθημα. Στις κάλπες πήγε το 22% του εκλογικού σώματος και ένας στους δέκα έριξε άκυρο/λευκό...

Βρετανία

Δείχνει γελοίο και περιττό ακόμα και να διατυπωθεί η αλήθεια ότι ο Τζέρεμι Κόρμπιν, αυτός ο συνεπής αντιρατσιστής και αντιφασίστας αγωνιστής δεκαετιών, δεν έχει σχέση με τον αντισημιτισμό. Η ίδια η πρόσφατη δήλωσή του, ότι υπάρχει αντισημιτισμός και στις γραμμές του Εργατικού Κόμματος όπως και παντού αλλά οι κατηγορίες που εκτοξεύτηκαν εναντίον της ηγεσίας του στο παρελθόν και οι περιγραφές για διάχυτο αντισημιτισμό «υπερέβαλλαν», δεν έχει τίποτε το μεμπτό. Κι όμως, η νέα «κεντρώα» ηγεσία Στάρμερ... ανέστειλε την ιδιότητα μέλους του Τζέρεμι Κόρμπιν! Με μια γελοία αφορμή και μια αστήρικτη κατηγορία, διώκεται ένα (σε βαθμό εγκλήματος...) πιστό επί δεκαετίες στέλεχος του κόμματος που μέχρι πρότινος ήταν στην ηγεσία του. Πρόκειται για την κορύφωση ενός χυδαίου μακαρθισμού που έριχνε συστηματικά λάσπη στον Κόρμπιν και την αριστερή πτέρυγα των Εργατικών όλα αυτά τα χρόνια, υπονομεύοντας τις προοπτικές τους και φτάνοντας στην εκλογική ήττα και την παραίτηση του Κόρμπιν από την ηγεσία. Ενώ οι «κορμπινίστας» υποχωρούσαν σε κάθε πίεση όλα αυτά τα χρόνια, ενώ μετά την αλλαγή ηγεσίας στους Εργατικούς έμοιαζε λες και εξαφανίστηκαν, λες και δεν υπήρξε ποτέ «κορμπινισμός», η ηγεσία των Εργατικών δεν ξεχνά-δε συγχωρεί την «ανταρσία» που της πήρε τον έλεγχο του κόμματος τα προηγούμενα χρόνια. Είναι ένας χυδαίος ρεβανσισμός που στο πρόσωπο του Κόρμπιν επιχειρεί να ρίξει λάσπη και να φιμώσει γενικά τους αγωνιστές των κινήσεων και της Αριστεράς. Τέτοιο μένος η ηγεσία Στάρμερ δεν έχει δείξει απέναντι στον... Μπόρις Τζόνσον και τους Τόρηδες! Για τους μπλερικούς, εχθρός είναι η Αριστερά. Πρέπει να γίνει αντιληπτό και από τους «κορμπινίστας» ότι δεν μπορεί να υπάρξει «ενότητα» με αυτόν το συρφετό, κάτω από την ίδια κομματική στέγη...

Νιγηρία

Η Νιγηρία προστέθηκε στη μεγάλη λίστα χωρών που έχουν ζήσει μια μαζική εξέγερση τα τελευταία 2 χρόνια. Το υπόβαθρο υπήρχε: Ακραία φτώχεια (2 στους 5), διαρκώς αυξανόμενη ανεργία κι ένα κράτος παραδοσιακά αυταρχικό κι αλαζονικό. Κάποια νέα μέτρα επίθεσης στα λαϊκά στρώματα (περικοπές επιδομάτων, αυξήσεις τιμών) προκάλεσαν αυξημένο θυμό που άσκησε πίεση στα συνδικάτα. Όταν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έκαναν πίσω από την γενική απεργία που είχαν εξαγγείλει στα τέλη Σεπτεμβρίου, χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους εξοργισμένοι. Κατεστάλησαν και αυτό πυροδότησε μια συγκλονιστική νεολαϊστική εξέγερση ενάντια στην αστυνομική βία -με αιχμή τη διάλυση της ειδικής ομάδας SARS (#EndSARS ονομάστηκε το κίνημα). Ακολούθησε μια αιματηρή καταστολή, με εμβληματική τη «σφαγή του Λέκι» (μια ντουζίνα νεκροί στο Λάγος, την ίδια μέρα που δεκάδες άλλοι δολοφονήθηκαν σε άλλες πόλεις από το στρατό). Μέρος των διαδηλωτών αποχώρησε από τους δρόμους τρομαγμένο, αλλά ένα τμήμα εξοργίστηκε περισσότερο και κλιμάκωσε τις βίαιες επιθέσεις ενάντια σε αστυνομία, δικαστήρια, φυλακές ή και ιδιοκτησίες πλουσίων. Η κυβέρνηση, ενώ κατέστειλε, υποχρεώθηκε ταυτόχρονα να ανακοινώσει την άμεση διάλυση της SARS. Ήταν ένας ισχυρός συμβολισμός, αλλά ήταν και κοροϊδία, μιας και τις επόμενες μέρες ανακοινώθηκε η ίδρυση της SWAT. Η κοροϊδία δεν πέρασε, με το EndSARS να γίνεται EndSWAT στα κοινωνικά δίκτυα. Ανεξαρτήτως της συνέχειας, αυτή η εμφάνιση μιας ολόκληρης γενιάς στο κινηματικό προσκήνιο -όπως και οι συγκλονιστικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης από τη διασπορά (που είχε κατέβει στους δρόμους ευρωπαϊκών πόλεων για το BlackLivesMatter) είναι πολύ σημαντικές παρακαταθήκες...

Η μαζική ανυπακοή συνταράσσει το καθεστώς στην Ταϊλάνδη

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Λιάμ Γουόρντ,
από το redflag.org

Μετά από μια συγκλονιστική εβδομάδα διαδηλώσεων μαζικής ανυπακοής σε όλη τη χώρα, η κυβέρνηση της Ταϊλάνδης υποχρεώθηκε στις 22 Οκτώβρη να ακυρώσει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που απαγόρευε κάθε συγκέντρωση άνω των 5 ατόμων. Ήταν ένα σημαντικό ρήγμα στο προσωπείο ενός στρατιωτικού καθεστώτος που είναι γνωστό για την ευκολία με την οποία εκτελεί δημοκρατικούς αγωνιστές, τους εξωθεί στην εξορία ή και στέλνει τάγματα θανάτου να τους δολοφονήσουν εκτός συνόρων. Προς το παρόν, το δημοκρατικό κίνημα αμφισβητεί με σθένος τους στρατηγούς και το έχει κάνει με συγκλονιστικό τρόπο.

Τις τελευταίες 10 μέρες [σμ: το άρθρο γράφτηκε στις 25 Οκτώβρη] υπήρξαν καθημερινές μαζικές διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα, με κινητήρια δύναμη τους φοιτητές και τη συμμετοχή κάποιων μεγάλων μπλοκ οργανωμένων χειρώνακτων εργατών. Τα συγκεντρωμένα πλήθη βρίζουν ενωμένα τον πρωθυπουργό Prayut Chan-o-cha και διατυπώνουν αιτήματα ενάντια στη μοναρχία -σκηνές που θα ήταν αδιανόητες μόλις ένα χρόνο πριν.

Ήττα της καταστολής

Το καθεστώς μια βδομάδα νωρίτερα είχε διατάξει την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, απαγορεύοντας πολλά επικριτικά ΜΜΕ και αυξάνοντας δραματικά τον αριθμό των συλλήψεων. Είχε ως πρόθεση να περιορίσει το κύμα δημοκρατικών διαδηλώσεων που έχει ξεκινήσει από τον Φλεβάρη και που έχει φτάσει σε επίπεδα αυθεντικής μαζικής εξέγερσης από τον Αύγουστο. Η κυβέρνηση ήλπιζε τουλάχιστον να τρομοκρατήσει αρκετούς ανθρώπους ώστε οι επόμενες διαδηλώσεις να ήταν αρκετά μικρότερες για να μπορέσουν οι μπάτσοι και οι στρατιώτες να τις καταστείλουν. Οι μπάτσοι το επιχείρησαν, εκτοξεύοντας χημικά μέσα από αντλίες νερού ενάντια στους νεαρούς φοιτητές που αγνόησαν πρώτο το διάταγμα.

Αλλά οι φοιτητές άντεξαν στις θέσεις τους. Μάλιστα αντεπιτέθηκαν ενάντια στα ΜΑΤ. Όταν οι εικόνες από αυτές τις σκηνές κατέκλυσαν τα κοινωνικά δίκτυα, τροφοδότησαν τον προϋπάρχοντα βαθύ θυμό του λαού και κατέβηκαν στους δρόμους

Όταν προβλήθηκε το δεύτερο μέρος της τριλογίας Hunger Games, στο οποίο ξεκινά η αντίσταση στο καθεστώς, οι νέοι στην Ταϊλάνδη υιοθέτησαν τον χαιρετισμό με τα τρία δάχτυλα ως «σιωπηλό» σύμβολο ανυπακοής -χρησιμοποιώντας τον ατομικά σε εμπορικά κέντρα, σε πλατείες, σε προαυλία σχολών. Σήμερα δεκάδες χιλιάδες υψώνουν τα τρία δάχτυλα στις αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις.

περισσότεροι διαδηλωτές από κάθε άλλη φορά. Καθώς άρχισαν να φτάνουν στα νοσοκομεία τραυματίες φοιτητές, την άλλη μέρα εκατοντάδες γιατροί από όλη την Μπανγκόγκ υπέγραψαν μια ανοιχτή επιστολή

στο οποίο έχει φτάσει ο αγώνας για δημοκρατία μετά την εξέγερση των Κόκκινων Πουκαμίσων το 2010.

Προϊστορία

Η δραματική κλιμάκωση των διαδηλώσεων στις 14 Οκτώβρη συνέπιπτε με την επέτειο της μαζικής εξέγερσης του 1973 που είχε ανατρέψει μια παλιότερη γενιά στρατηγών. Είναι συνηθισμένο για τους σχολιαστές των μεγάλων ΜΜΕ να κάνουν ανάλαφρα υποτιμητικά σχόλια για τον αριθμό των πραξικοπημάτων που έγιναν τις δεκαετίες που ακολούθησαν. Οι περισσότεροι από αυτούς τους απολογισμούς διέγραφαν από την ιστορία του απλούς ανθρώπους και αγνοούσαν τον υποκείμενο μαζικό αγώνα που είναι μόνιμο χαρακτηριστικό αυτής της χώρας -συγκεκριμένα, τις μαζικές λαϊκές εξεγέρσεις του 1973, του 1992, του 2010 και τώρα του 2020. Μεταξύ αυτών εκρήξων, γενιές Ταϊλανδών οργανώνουν τη δράση τους είτε ανοιχτά και είτε στην παρανομία, ενάντια σε απίστευτες δυσκολίες. Δεν νικήθηκαν ποτέ πραγματικά, παρά τα διαδοχικά πραξικοπήματα. Στην πραγματικότητα, αυτό που διαμορφώνει την πολιτική σκηνή στην Ταϊλάνδη περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι ο αδιάκοπος αγώνας για δημοκρατία.

Η πολιτική κρίση που πυροδότησε το πραξικόπημα του 2006 εξελίχθηκε τα επόμενα 3 χρόνια με τη μορφή μιας σύγκρουσης που έγινε διάσημη

από τα χρώματά της: Κόκκινα Πουκάμισα εναντίον Κίτρινων. Πολλοί εκτός Ταϊλάνδης αρνήθηκαν να πάρουν θέση σε αυτή τη μάχη, επιμένοντας ότι όλη η ιστορία ήταν μια σύγκρουση μεταξύ δύο πτερυγών της ταϊλανδέζικης ελίτ. Αλλά η εξέγερση των Κόκκινων Πουκαμίσων ήταν ένα μαζικό λαϊκό κίνημα για δημοκρατικά δικαιώματα, ενώ τα Κίτρινα Πουκάμισα αποτελούσαν στην ουσία φασιστικό όχλο. Φιλελεύθεροι παρατηρητές συχνά αρνούνται να παραδεχτούν τον πρωτεύοντα ρόλο που έπαιξε η συνειδητή παρέμβαση των μαζών καθώς προσπαθούσαν να διαμορφώσουν το μέλλον τους, να αγωνιστούν για να ακουστούν οι φωνές τους και να γίνει σεβαστή η ψήφος τους. Αντίθετα, θεωρούσαν ότι όλο αυτό ήταν «συμπληρωματικό θέαμα» στις τάχα «πραγματικές» πολιτικές μάχες που κρίνονταν μέσα στους διαδρόμους της εξουσίας και σε παλατιανές ίντριγκες. Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν ήταν σε θέση να κατανοήσουν τη μαζική δημοκρατική εξέγερση του 2010, πόσο μάλλον να σταθούν αλληλέγγυοι με τα Κόκκινα Πουκάμισα όταν στρατιώτες δολοφόνησαν πάνω από 100 μέλη τους στο κέντρο της Μπανγκόγκ.

Το νέο κίνημα άρχισε το Φλεβάρη, όταν οι Ταϊλανδέζικες Αρχές διέλυσαν το αντιπολιτευόμενο κόμμα «Το Μέλλον Μπροστά». Πρόκειται για ένα βασικό επαναλαμβανόμενο μοτίβο: εμφανίζεται ένα αντιπολιτευτικό κόμμα

Παρά τα διαδοχικά πραξικοπήματα, οι Ταϊλανδέζοι δεν νικήθηκαν ποτέ πραγματικά. Αυτό που διαμορφώνει την πολιτική σκηνή στην Ταϊλάνδη περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι ο αδιάκοπος αγώνας για δημοκρατία, από το 1973 στο 1992, στο 2010 και σήμερα στο 2020.

καταδίκης της κυβέρνησης. Από την κήρυξη έκτακτης ανάγκης και μετά, κάθε μέρα εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές παραλύουν την Μπανγκόγκ και άλλες πόλεις. Όταν τελικά το διάταγμα αποσύρθηκε, οι μαζικές διαδηλώσεις συνέχισαν. Πρόκειται αναμφίβολα για τη μεγαλύτερη πρόκληση που έχει αντιμετωπίσει το καθεστώς από όταν ανέλαβε την εξουσία με το στρατιωτικό πραξικόπημα του 2014 και για το κορυφαίο σημείο

το οποίο κερδίζει την υποστήριξη της πλειοψηφίας του πληθυσμού κι έπειτα ο στρατός ή τα δικαστήρια το θέτουν εκτός νόμου και το διαλύουν. Συνέβη τόσες φορές μετά το πραξικόπημα του 2006 που εύκολα χάνεται το μέτρημα. Αλλά αυτήν τη φορά υπάρχουν σημαντικές διαφορές. Αν και το Κόμμα «Το Μέλλον Μπροστά» είναι ασφαλώς ένα αστικό κόμμα, εμφανίζεται ως ριζοσπαστικό, προοδευτικό και υπέρ των ίσων δικαιωμάτων. Αν και αρνήθηκε να αμφισβητήσει τους κανόνες που έχει ορίσει η χούντα, τουλάχιστον διακηρύσσει την εναντίωσή του στα στρατιωτικά πραξικοπήματα. Αξιοσημείωτα, το κόμμα αυτό κέρδισε 80 έδρες στις εκλογές του 2019 (παρά τους νοθευμένους εκλογικούς κανόνες). Μέσα σε 12 μήνες μετά την ίδρυσή του, το κόμμα έχει αποκτήσει μια μαζική εκλογική βάση, ιδιαίτερα στη νεολαία. Οπότε όταν ο στρατός το έθεσε εκτός νόμου, αυτό πυροδότησε άμεση αντίσταση και μεγάλες φοιτητικές διαδηλώσεις.

Οι διαδηλώσεις που αρχικά δήλωναν τη στήριξή τους στο κόμμα, γρήγορα μετεξελίχθηκαν σε ευρύτερο κίνημα ενάντια στο καθεστώς συνολικά. Ήταν εμφανές ότι ερχόταν καταιγίδα. Η πανδημία και νέες απαγορεύσεις στις συναθροίσεις επιβράδυναν το κίνημα για ένα διάστημα. Αλλά στις 18 Ιούλη, η μαζική δράση επανέκαμψε, με μια μεγάλη παράνομη διαδήλωση στο Μνημείο Δημοκρατίας της Μπανγκόκ. Ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση μετά το πραξικόπημα του 2014 ως τότε. Και για πρώτη φορά, οι διαδηλωτές διατύπωσαν τα τρία αιτήματά τους: διάλυση της Βουλής, τερματισμός της τρομοκρατίας του λαού και νέο σύνταγμα.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, το κίνημα εξερράγη. Οι φοιτητές και οι μαθητές σε όλη τη χώρα έχουν περάσει τους τελευταίους 4 μήνες να οργανώνουν κινητοποιήσεις. Σε ένα τρομερό περιστατικό τον Αύγουστο, 400 μαθητές που αυτοαποκαλούνται «οι Κακοί Μαθητές» πολιορκήσαν το γραφείο του υπουργού Παιδείας. Όταν βγήκε για να τους απευθύνει το

λόγο, ξέσπασε ένα μπαράζ αποδοκιμασιών, κατηγορώντας τον ότι είναι θλιβερός λακές του στρατού. Σε μια χώρα όπου οι μαθητές ακόμα υπόκεινται σε φυσική βίαιη τιμωρία στο σχολείο και πρέπει να υποκύπτουν σιωπηλά στην εξουσία, ήταν μια στιγμή που σου έκοβε την ανάσα! Οι «Κακοί Μαθητές» συνέχισαν να λειτουργούν ως καρδιά της εξέγερσης, περιοδεύοντας από σχολείο σε σχολείο με ένα φορτηγάκι βαμμένο με γκράφιτι, δίνοντας αυτοσχέδιες επιτόπιες ομιλίες σε πύλες σχολείων όπου καλούσαν τους άλλους μαθητές να αφήσουν τις τάξεις και να ενωθούν μαζί τους.

Συμμαχίες

Ο νεανικός χαρακτήρας αυτού του κινήματος έχει προσελκύσει και μια σειρά άλλων κοινωνικών αγώνων κάτω από την ομπρέλα του. Για παράδειγμα, σε μια μαζική διαδήλωση στις 25 Ιούλη, χιλιάδες ΛΟΑΤΚΙ ακτιβιστές οργανώσαν μια διαμαρτυρία υπέρ της δημοκρατίας υπό την σημαία του ουράνιου τόξου. Έκτοτε, είναι παρόντες και παρούσες με δικά τους μπλοκ σε κάθε διαδήλωση. Αντίστοιχα, οι δημοκρατικές διαδηλώσεις έχουν προσελκύσει στις γραμμές τους ακτιβίστριες υπέρ της επιλογής που ζητούν δικαιώματα έκτρωσης. Και φυσικά, είναι παρόντες ξανά στους δρόμους οι βετεράνοι της εξέγερσης των Κόκκινων Πουκαμισών του 2010, αρκετοί από αυτούς με σφαίρες και θραύσματα ακόμα μέσα στις σάρκες τους, από την καταστολή της προηγούμενης εξέγερσής τους.

Από τον Αύγουστο και μετά, το κίνημα έχει υιοθετήσει μια πιο καθαρή εναντίωση στη μοναρχία, που εκφράζεται μέσα από τα 10 αιτήματα που περιλαμβάνουν το τέλος κάθε παρέμβασης του μονάρχη στην πολιτική, την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων, το τέλος των νόμων που κάνουν παράνομη την προσβολή της βασιλικής οικογένειας, τον τερματισμό της βασιλικής ασυλίας από κάθε δίωξη κ.ά.

Στις 19 Σεπτέμβρη, στην επέτειο του πραξικοπήματος του 2006, πάνω από

100.000 δημοκρατικοί διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Sanam Luang της Μπανγκόκ, το μεγάλο δημόσιο πάρκο δίπλα στο Βασιλικό Παλάτι. Όρμησαν πάνω στις αστυνομικές γραμμές, τις πέρασαν και πορεύτηκαν ως τις πύλες του παλατιού. Αρκετές δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι παρέμειναν στο χώρο διαδηλώνοντας όλη τη νύχτα. Ήταν με διαφορά η μεγαλύτερη διαδήλωση που είχε δει η Ταϊλάνδη εδώ και πάνω από μια δεκαετία και αποτέλεσε μια αποφασιστική κλιμάκωση του δημοκρατικού κινήματος. Ήταν τόσο μεγάλης κλίμακας κινητοποίηση που, το επόμενο πρωί, αστυνομικοί και στρατιώτες υποχρεώθηκαν να στέκονται αμήχανοι καθώς οι διαδηλωτές οργάνωσαν μια τελετή όπου εγκατέστησαν μια μπρούτζινη πινακίδα στο μονοπάτι έξω από το παλάτι. Η επιγραφή έλεγε: «Σε αυτό το μέρος, ο λαός εξέφρασε τη θέλησή του: ότι αυτή η χώρα ανήκει στο λαό και δεν είναι ιδιοκτησία του μονάρχη που μας εξαπάτησε». Οι Αρχές αφαίρεσαν την επιγραφή μετά από 24 ώρες, αφότου τα πλήθη είχαν απομακρυνθεί οριστικά. Έπειτα συνέλαβαν κάποιους από τους νεαρούς ακτιβιστές που έπαιξαν ηγετικό ρόλο στην ενέργεια. Αλλά η επιγραφή έχει πλέον ενταχθεί στην «εικονογραφία» του κινήματος, κι εμφανίζεται σε μπλουζάκια και σε αφίσες παντού. Αλλά αυτή η στιγμή επίσης οδήγησε στην αφετηρία μιας κατασταλτικής απειλήσεως, με 81 συλλήψεις αγωνιστών-στριών τον ερχόμενο μήνα.

Αν και οι συλλήψεις είναι ένα ανησυχητικό σημάδι, ισχύει εξίσου ότι το κίνημα κατακτά μικρές αλλά σημαντικές νίκες. Την ίδια μέρα που άρθηκε η κατάσταση έκτακτης ανάγκης, τα δικαστήρια διέταξαν την απελευθέρωση της διάσημης φοιτήτριας αγωνίστριας Patsaravalee «Μυαλό» Tanakitvibulphon, δηλώνοντας ότι θα έπρεπε να είναι ελεύθερη να παρακολουθήσει τις εξετάσεις της αντί να κάθεται σε ένα κελί. Είναι μια αξιοσημείωτη εξέλιξη, που δείχνει για άλλη μια φορά ότι η κατάσταση της κυβέρνησης είναι δυνητικά επισφαλής. Αναφορές στα κοινωνικά δίκτυα ισχυ-

ρίζονται ότι τουλάχιστον 78 από τους 81 συλληφθέντες έχουν πλέον αφεθεί με αναστολή.

Προοπτικές

Εν τη απουσία κάποιου τρόπου να εκτραπεί το κίνημα ή να ενσωματωθεί η ηγεσία του, το βασικό εργαλείο του καθεστώτος παραμένουν τα όπλα του. Σε αυτή τη φάση, η μεγαλύτερη αδυναμία του δημοκρατικού κινήματος είναι το γεγονός ότι η εργατική τάξη της Ταϊλάνδης είναι ανοργάνωτη. Πέρα από τις συγκλονιστικές συνεχιζόμενες μαζικές διαδηλώσεις, αξίζει να σημειώσουμε ότι οι φοιτητές έβγαλαν έκκληση για γενική απεργία στις 14 Οκτώβρη η οποία δεν συνέβη. Το φοιτητικό κίνημα δεν είναι σε θέση να οργανώσει μια απεργία, όσο πολύ κι αν θέλει να την δει να συμβαίνει. Την κατάσταση επιδεινώνει το γεγονός ότι μέσα στην μακρά πολιτική κρίση από το 2006 και μετά, κάποια από τα πιο οργανωμένα τμήματα της εργατικής τάξης είναι σε υπηρεσίες (λευκά κολάρα) των οποίων τα συνδικάτα είναι –ντροπιαστικά– υποστηρικτικά στα πραξικοπήματα και εχθρικά προς τις δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις.

Τα μικρά δείγματα οργανωμένης εργατικής συμμετοχής στο δημοκρατικό κίνημα την τελευταία εβδομάδα χρειάζεται να αποτελέσουν αφετηρία για διεύρυνση.

Όσον αφορά το ευρύτερο κίνημα, οι αγωνίστριες-ες για δημοκρατία έχουν δώσει προθεσμία στο καθεστώς να ανταποκριθεί στα αιτήματά τους. Απίστευτος τσαμπουκάς! Αλλά φαίνεται ότι ξεδιπλώνονται τρεις πιθανότητες. Το κίνημα να κερδίσει κάποιες μεταρρυθμίσεις, ελπίζουμε σημαντικές και ριζοσπαστικές. Το καθεστώς να παραμείνει ακλόνητο και το κίνημα να χάσει την ενέργειά του. Ή το καθεστώς να κλιμακώσει την καταστολή. Αν και ο αγώνας έχει μακρύ δρόμο μπροστά του και το καθεστώς δε δείχνει πρόθεση να κάνει βήμα πίσω, η εξέγερση του 2020 διασφάλισε ότι τα πράγματα δεν θα είναι ποτέ ξανά τα ίδια.

Σημαντικές λαϊκές νίκες στη

Λαϊκός θρίαμβος

Του Πάνου Πέτρου

Η απόπειρα δεξιάς παλινόρθωσης στη Λατινική Αμερική, πατούσε στο έδαφος της οικονομικής κρίσης που ανέδειξε τα όρια, τις ανεπάρκειες ή την κόπωση των κυβερνήσεων του «ροζ κύματος». Επιστράτευε ένα συνδυασμό «ιδεολογικής αντεπίθεσης» (κυρίως στο πεδίο της διαφθοράς, που συνδεόταν με μια κριτική στον «κρατισμό» που τάχα οδήγησε στην κρίση την περιοχή γύρω στο 2013) και αυταρχικού εξαναγκασμού (ωμές ή πιο εκλεπτυσμένες απόπειρες πραξικοπημάτων), ανάλογα τις ανάγκες ή τις συνθήκες κάθε χώρας.

Αλλά αυτή η παλινόρθωση είχε να αντιμετωπίσει εξαρχής δύο δυσκολίες: Την απουσία στρατηγικής διεξόδου από την κρίση, πέρα από μια (επι)στροφή στον παλιό άγριο νεοφιλελευθερισμό. Και την απουσία ηγεμονικής πρότασης κι αφήγησης: Η νεοφιλελεύθερη στρατηγική, όχι μόνο αδυνατεί να αντιμετωπίσει την καπιταλιστική κρίση, αλλά παραμένει απονομιμοποιημένη σε πλατιά λαϊκά στρώματα που αγωνίστηκαν

Σε Χιλή και Βολιβία, οι «από κάτω» επικύρωσαν -δια της κάλπης- αυτά που επέβαλε η περσινή τους δράση στους δρόμους.

για να την ανατρέψουν τις περασμένες δεκαετίες. Το κρίσιμο ερώτημα ήταν εξαρχής ο παράγοντας «κίνηση». Αν η δεξιά ρεβάνς, με τέτοιους όρους και σε ένα τέτοιο πλαίσιο, θα προκαλούσε μια αφύπνιση των κινημάτων που είχαν βρεθεί σε μεγαλύτερη ή μικρότερη «νάρκωση» στα χρόνια των ροζ κυβερνήσεων.

Το φθινόπωρο του 2019 καταγράφηκε μια μετατόπιση του κοινωνικοπολιτικού εκκρεμούς προς τα αριστερά. Εκλογικά, με την επιστροφή των περονικών στην κυβέρνηση, μετά την θητεία του νεοφιλελεύθερου Μάκρι που βύθισε την Αργεντινή σε κρίση και αντιμετώπισε σημαντικούς κοινωνικούς αγώνες. Αλλά κυρίως στους δρόμους -με σχεδόν ταυτόχρονες εξεγέρσεις: Στο Εκουαδόρ ως άμυνα ενάντια στα μέτρα του ΔΝΤ που έφερνε μια «αριστερή» κυβέρνηση, στη Βολιβία ως αντίσταση στο πρα-

ξικόπημα, σε Κολομβία και Χιλή ως επίθεση ενάντια στο κυρίαρχο οικονομικοπολιτικό πλαίσιο.

Στο Εκουαδόρ η εξέγερση πέτυχε από τότε την απόσυρση των μέτρων. Στις άλλες χώρες, κοντά ένα χρόνο μετά από αυτές τις εξεγέρσεις, η δυναμική τους συνεχίζει να παράγει γεγονότα. Στην Κολομβία, ξαναέπιασαν το νήμα των διαδηλώσεων πρόσφατα, ενάντια στην αστυνομική καταστολή.

Σε Χιλή και Βολιβία (βλ. στις δίπλα στήλες), οι «από κάτω» επικύρωσαν -δια της κάλπης- αυτά που επέβαλε η περσινή τους δράση στους δρόμους. Στη Βολιβία, το MAS βρέθηκε από τα όρια της παρανομίας και της εξόντωσης σε μια θριαμβευτική επιστροφή στην κυβέρνηση, εξαιτίας των μεγάλων αγώνων που έδωσε η κοινωνική του βάση. Στη Χιλή, μια συντριπτική λαϊκή πλειοψηφία αποφάσισε σε δημοψήφισμα την δημιουργία νέου συντάγματος από μια νέα εκλεγμένη συντακτική συνέλευση -μια κατάκτηση που υποχρεώθηκε να «παραχωρήσει» το καθεστώς απέναντι σε μια εξέγερση που απειλούσε να το ανατρέψει. Οι Financial Times ανησυχούν για την «επενδυτική αβεβαιότητα» που δημιουργεί η «συντακτική διαισθητικότητα», καθώς γνωρίζουν τις αριστερόστροφες διαθέσεις που επικρατούν στον πληθυσμό. Έφτασαν μάλιστα να συγκρίνουν τον Πινοσέτ με μια λαϊκή εξέγερση: Το επενδυτικό έντυπο παραδέχτηκε ότι το παλιό σύνταγμα δεν ήταν νομιμοποιημένο, «ως αποτέλεσμα δικτατορίας», αλλά ανησυχεί για τη νομιμοποίηση του νέου, γιατί μπορεί να προκύψει... «ως αποτέλεσμα κινητοποίησης στους δρόμους». (βλ. άθρα δίπλα)

Οι προκλήσεις είναι μπροστά. Το «δεν θα γυρίσουν!» (οι παλιές ελίτ) έγινε πράξη στη Βολιβία, αλλά πλέον το ζήτημα είναι αν η κυβέρνηση MAS θα επαναλάβει τα λάθη του παρελθόντος. Η υλοποίηση των συνθημάτων που φωνάζουν στη Χιλή: «κληρονομιά μας θα είναι το θάψιμο της δικής σας κληρονομιάς!» και «ο νεοφιλελευθερισμός θα πεθάνει στη χώρα που γεννήθηκε!» δεν θα προκύψει αυτόματα από τη συντακτική συνέλευση. Αλλά επρόκειτο για πολύ σημαντικές νίκες, που χτίζουν δύναμη σε μια εποχή που ο ταξικός αντίπαλος επεξεργάζεται «άγριες» λύσεις. Για τις προοπτικές επιτυχίας ή αποτυχίας τέτοιων λύσεων, αξίζει πάντα να παρακολουθεί κανείς την πορεία του Μπολσονάρου στη Βραζιλία (βλ. σελ. 30).

Των Καρίνα Νοχάλες, Πάμπλο Αμπουφόμ*

Την Κυριακή 25 Οκτώβρη, διεξήχθη ένα ιστορικό δημοψήφισμα στη Χιλή. Ο λαός επικύρωσε ένα δημοκρατικό αίτημα που επέμενε τα τελευταία 40 χρόνια: τον τερματισμό του Συντάγματος Πινοσέτ.

Μέσα σε λίγους μήνες, η εργατική τάξη κατάφερε αυτό που δεν έκαναν τα κόμματα που διαχειρίστηκαν τη δημοκρατική μετάβαση στα τελευταία 30 χρόνια. Να θυμίσουμε ότι αυτό το δημοψήφισμα ήταν το αποτέλεσμα της «Συμφωνίας για Κοινωνική Ειρήνη και Νέο Σύνταγμα» που υπέγραψαν τα περισσότερα κοινοβουλευτικά κόμματα στις 15 Νοέμβρη του 2019, δηλαδή 2 μέρες πριν την γενική απεργία που είχε στριμώξει στη γωνία την κυβέρνηση και υποχρέωσε το πολιτικό σύστημα να δώσει μια θεσμική διέξοδο σε μια εξέγερση που στόχευε ρητά στην ανατροπή του.

Η έγκριση κέρδισε το 78,27% των επιλογών και η απόρριψη το 21,73%. Αυτή η δεύτερη επιλογή κατέκτησε την πλειοψηφία μόνο σε 5 δήμους σε ολόκληρη τη χώρα, 3 εκ των οποίων είναι αυτοί όπου είναι συγκεντρωμένοι οι πλουσιότεροι άνθρωποι στη Χιλή.

Επρόκειτο για μια καθαρά ταξική ψήφο. Όχι μόνο επειδή αυξήθηκε εμφανώς η συμμετοχή στις λαϊκές συνοικίες των πόλεων, αλλά και γιατί σε όλες αυτές τις συνοικίες το «ΝΑΙ» κέρδισε περίπου το 90% της ψήφου. Αξίζουν αναφοράς και τα αποτελέσματα στις «ζώνες περιβαλλοντικής θυσίας», τις περιοχές που έχουν ρημαχτεί από την εξορυκτική και ενεργειακή δραστηριότητα, όπου το «ΝΑΙ» ξεπέρασε το 90%.

Πολιτικό μήνυμα

Οι δημοσκοπήσεις πριν τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος, έδειχναν ότι πάνω από το 70% του πληθυσμού ταύτιζε την επιλογή «απόρριψης» με τον στρατό, τις μεγάλες επιχειρήσεις και την κυβέρνηση. Ήταν συνεπώς και μία ψήφος ενάντια σε όλους αυτούς, αλλά όχι μόνο σε αυτούς. Η έκπληξη ήρθε από τα αποτελέσματα της δεύτερης ψηφοφορίας, όπου οι ψηφοφόροι καλούνταν να απαντήσουν «Ποιο σώμα θέλετε να γράψει το Νέο Σύνταγμα;». Το 78,99% ψήφισε για μια Συντακτική Συνέλευση, στην οποία θα εκπροσωπούνται εξίσου και τα δύο φύλα και της οποίας τα μέλη θα εκλεγούν εξ ολοκλήρου από τη λαϊκή ψήφο. Το 21,01% επέλεξε μια Μικτή Συνέλευση, η οποία δεν θα ήταν ισομερής με όρους φύλου και τις οποίας τα μισά

Ολόκληρο στο RProject.gr Βολιβία: Ηχηρό

Με την ολοκλήρωση της καταμέτρησης των ψήφων, επιβεβαιώθηκε (κι ενισχύθηκε) το εύρος του θριάμβου του MAS στις εκλογές στη Βολιβία.

Ο Λούις Άρτσε Κατακόρα κερδίζει το 55% των ψήφων, με 26 μονάδες δια-

φορά από τον δεύτερο Κάρλος Μέσα. Παράλληλα, το MAS κερδίζει την πλειοψηφία και στα δύο κοινοβουλευτικά σώματα (Βουλή και Γερουσία).

Ο υποψήφιος του MAS ενίσχυσε τη δύναμή του κατά 8 μονάδες και 505.000 ψήφους. Ο βασικός κεντροδεξιός υποψήφιος, Κάρλος Μέσα,

Λατινική Αμερική στο δημοψήφισμα στη Χιλή

Ολόκληρο
στο RProject.gr

μέλη θα εκλέγονταν από το λαό και τα άλλα μισά από ενεργούς βουλευτές.

Τέλος, πρέπει να αναφερθεί ότι εντοπίστηκε καταρχήν μια αύξηση της συμμετοχής σε αυτήν την εκλογική διαδικασία. Με απόλυτους αριθμούς, υπήρξαν 500.000 ψήφοι περισσότεροι από ό,τι στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών του 2017, μια αύξηση που στηρίχθηκε στην μεγαλύτερη συμμετοχή στις λαϊκές περιοχές. Με σχετικούς όρους, πρέπει να λάβουμε

υπόψη ότι αυτό το δημοψήφισμα διεξήχθη στο πλαίσιο της πανδημίας και αρκετούς Δήμους ακόμα σε καραντίνα.

Είναι μια από τις κορυφαίες στιγμές του κινήματος ρήξης που γεννήθηκε μέσα από την εξέγερση του Οκτώβρη του 2019. Αυτή λαϊκή ορμή έβαλε στο στόχαστρό της ως κύριο εχθρό το σύνταγμα του 1980. Η συντριπτική πλειοψηφία υπέρ ενός συντακτικού σώματος εκλεγμένου κατά 100% μπορεί να θεωρηθεί μια ψήφος ενάντια σε όλους

όσους κυβέρνησαν τις τελευταίες 3 δεκαετίες, και την κεντροαριστερά και την Δεξιά. Τέλος, ήταν ένα ισχυρό πολιτικό πλήγμα στις πιο αντιδραστικές πτέρυγες του πολιτικού φάσματος (μέσα κι έξω από το κράτος), οι οποίες οργάνωσαν την καμπάνια για Απόρριψη.

Προκλήσεις

Το δημοψήφισμα ήταν ίσως το σημείο κορύφωσης της φάσης της ρήξης, με την έννοια μιας κοινωνικής κριτικής που αμφισβητεί το πολιτικό και οικονομικό καθεστώς που κυβερνά τη Χιλή από τη δεκαετία του '70. Αυτό που ξεκινά τώρα είναι η αμιγώς «συντακτική» φάση, με την έννοια της σύγκρουσης μεταξύ κοινωνικών σχεδίων που θα παρουσιαστούν πριν, στη διάρκεια και αναμφίβολα και μετά την Συντακτική Συνέλευση.

Ένα σαφές δείγμα για αυτήν την προοπτική είναι η έμφαση που έδιναν οι εργοδοτικές οργανώσεις εδώ και μήνες στην σημασία της εργασίας πάνω από ένα σχέδιο Σύνταγματος το οποίο θα εκφράζει τα συμφέροντά τους. Με δεδομένη την προθυμία των «από πάνω» να δώσουν αυτοί περιεχόμενο στο Νέο Σύνταγμα, η βασική πρόκληση είναι να αναλάβει την πρωτοβουλία η εργατική τάξη στη συντακτική διαδικασία.

Η οικοδόμηση δύναμης μέσα από

την μεγαλύτερη δυνατή ενότητα των κοινωνικών ομάδων που υποστηρίζουν την ανατροπή αποκτά ιδιαίτερη σημασία και αυτή η συντακτική διαδικασία προσφέρει ευκαιρίες για μια πρόοδο σε αυτό το μέτωπο. Η συντακτική συζήτηση απαιτεί ο λαός να αναπτύξει, να συζητήσει και να επικοινωνήσει πλατιά τις προγραμματικές προοπτικές που θα υποστηρίζουν μια δυναμική κινητοποίηση καθώς θα προχωρά η Συντακτική Συνέλευση. Ωστε τόσο μέσα όσο κι έξω από αυτήν να υπάρχει πλήρης συνείδηση των επιδίκων αυτής διαδικασίας. Είναι ζωτικής σημασίας ο ρόλος των μαζών στη συντακτική συζήτηση, χωρίς να υποτάσσονται στα κόμματα της νεοφιλελεύθερης μετάβασης. Αυτοί που διαχειρίστηκαν για δεκαετίες το σύστημα που ο λαός αμφισβητεί σήμερα, προετοιμάζονται να υφαρπάξουν τα αποτελέσματα του αγώνα που έδωσαν άλλοι. Η υπερπόση της ταξικής ανεξαρτησίας είναι ένα πολιτικό καθήκον πρώτης τάξης μεγέθους προκειμένου να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις που έρχονται.

*Η Καρίνα Νοχάλες είναι μέλος του χιλιανού φεμινιστικού Συντονισμού 8Μ. Ο Πάμπλο Αμπουφόμ είναι συντάκτης μαρξιστικών εντύπων στη Χιλή. Το άρθρο δημοσιεύτηκε στο internationalviewpoint.org

Χαστούκι στους πραξικοπηματίες

έχασε 465.000 ψήφους και 7,7%. Ο ακροδεξιός Λουίς Φερνάντο «μάτσο» Καμάτσο, ο πρωταγωνιστής του περσινού πραξικοπήματος σε επίπεδο βίας στους δρόμους, πήρε 14% και 860.000 ψήφους.

Ήταν μια ηχηρή σφαλιάρα στα αντιδραστικά σχέδια που ξεδιπλώθηκαν μετά τις περσινές εκλογές. Η διακυβέρνηση Άνιεζ μέσα σε έναν χρόνο «κατάφερε» να προκαλέσει μια συγκλονιστική αντισυμπίεση, εξαιτίας του άγριου ρεβανσισμού της.

Οι πραξικοπηματίες που ανέλαβαν -υποτίθεται- ως «μεταβατική κυβέρνηση» με αντικείμενο να «οδηγήσουν τη χώρα σε εκλογές», επέδειξαν αλαζονεία και απληστία στην προσπάθεια να επιβάλουν «τετελεσμένα» στο κράτος, στην οικονομία, στην κοινωνία. Ο αντι-ιθαγενικός ρατσισμός και η ακραία καταστολή, η επιτάχυνση της λεηλασίας των φυσικών πόρων, η βίαιη αλλαγή στην εξωτερική πολιτική

προκάλεσαν οργή.

Ο συσχετισμός αποτυπώθηκε τελικά στην κάλπη, αλλά διαμορφώθηκε στο δρόμο. Ο μαχητικός ξεσηκωμός για ανατροπή του πραξικοπήματος πριν ένα χρόνο ήταν αυτός που απέτρεψε τον αρχικό σχεδιασμό που είχε διαφανεί για πλήρη εξόντωση του MAS και υποχρέωσε τους πραξικοπηματίες να αναδιπλωθούν. Ο μαζικός ξεσηκωμός του περασμένου Αυγούστου με τους αποκλεισμούς δρόμων, ήταν αυτός που επέβαλε τελικά τη διενέργεια εκλογών, βάζοντας φρένο στις διαρκείς αναβολές τους που είχαν προκαλέσει δίκαιη καχυποψία ως προς τις προθέσεις της Άνιεζ να γίνουν. Αυτή η πρόσφατη προϊστορία συλλογικής αντίστασης και μαζικής κινητοποίησης, «έσπασε το φόβο» και στην τελική ευθεία προς τις κάλπες -όπου αν εξαπολύονταν τρομοκρατικές απειλές σε διεθνείς παρατηρητές, μπορεί να φανταστεί κανείς το κλίμα που είχε δημι-

ουργήσει η ακροδεξιά στο εσωτερικό της χώρας. Πολλά από αυτά δεν έγιναν με τη γραμμή της ηγεσίας του MAS, αλλά παρά τη γραμμή της ηγεσίας του MAS. Μια κρίσιμη εμπειρία για την συνέχεια του αγώνα στη Βολιβία.

Επόμενη μέρα

Το MAS επιστρέφει στην κυβέρνηση, παραλαμβάνοντας πολλά «τετελεσμένα» (τις αλλαγές που προώθησε η Δεξιά στο κράτος, τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις και εμπορικές συμφωνίες που έτρεξε, τα θύματα της καταστολής). Θα «ξηλώσει» πεπραγμένα και θα αποκαταστήσει τα θύματα της καταστολής; Ή θα πρυτανεύσει το πνεύμα «εθνικής συμφιλίωσης» και «συνέχειας του κράτους»;

Αυτό αφορά την ευρύτερη πορεία της κυβέρνησης Άρτσε. Ο ίδιος κάνει λόγο για «έμπρακτη αυτοκριτική». Αλλά η δήλωση είναι αμφίσημη, μιας και υπάρχουν δύο σχολές σκέψης: Αυτή

που εννοεί «αριστερή αυτοκριτική», δίνοντας έμφαση στις δεξιότροφες πολιτικές του MAS που αποξένωσαν την κοινωνική του βάση και απονέκρωσαν κινήματα, και αυτή που εννοεί «δεξιά αυτοκριτική», ιεραρχώντας ως στόχο την «ανάκτηση της εμπιστοσύνης των μεσοστρωμάτων» που κινήθηκαν προς τα δεξιά στις προηγούμενες εκλογές. Στις συνθήκες οξείας κρίσης, που διαφέρουν πολύ από τα «χρυσά χρόνια» της έκρηξης των τιμών των εξαγωγών, θα υπάρξουν διλήμματα και σκληρές επιλογές σε αυτό το πεδίο.

Η πορεία που θα επιλέξει η κυβέρνηση MAS θα παίξει ρόλο στην τροχιά των εξελίξεων. Αλλά κυρίως, πολλά θα κριθούν από τα κοινωνικά κινήματα, που έπιασαν μετά από χρόνια το νήμα των μεγάλων εξεγέρσεων του 2003-05, «γεύτηκαν» τη δύναμή τους την περασμένη χρονιά και κουβαλούν εμπειρίες για τα όρια και τα προβλήματα της αναγνωρισμένης ηγεσίας τους.

Βραζιλία: Σταθεροποίηση του Μπολσονάρο;

Στις αρχές του καλοκαιριού, η κυβέρνηση Μπολσονάρο βρισκόταν στριμωγμένη. Η δημοτικότητα του Βραζιλιάνου προέδρου περιοριζόταν στο σκληρό πυρήνα των οπαδών του (το 25-30%), ενώ διαμορφωνόταν ένα ορατό πλειοψηφικό ρεύμα γύρω από το σύνθημα «Εξω ο Μπολσονάρο!». Η πανδημία, η οικονομική ανασφάλεια, κάποιες κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος (εκπαίδευση, γυναίκες, αφροβραζιλιάνοι) έφθειραν την κυβέρνηση. Παράλληλα, είχε διαμορφωθεί μια κρίση και «από τα πάνω». Δικαστικές έρευνες για διαφθορά και κυρίως για τη δράση παραστρατιωτικών ομάδων άγγιζαν τον στενό κύκλο του Μπολσονάρο, ο οποίος αντέδρασε με κινήσεις που προσομοίαζαν σε απειλές πραξικοπήματος: Κινητοποιήσεις των οπαδών του, με την ενθάρρυνση ή και τη συμμετοχή του ίδιου, ενάντια στα κοινοβουλευτικά και δικαστικά σώματα, προσπάθεια αντικατάστασης όλων των δικαστών, αναφορές στο στρατό ως βασικό του στήριγμα κ.ο.κ.

Στις αρχές του φθινοπώρου, η κατάσταση είχε σταθεροποιηθεί και ο νεοφασίστας ηγέτης είχε ανακτήσει το χαμένο έδαφος, τόσο όσον αφορά την πολιτική κατάσταση όσο και με μια τάση ενίσχυσης της δημοσκοπικής του αποδοχής. Στο ερώτημα «πραξικόπημα, αποπομπή ή συμβιβασμός;» που απασχολούσε τη δημόσια συζήτηση στις μέρες κρίσης του Ιούνη, δόθηκε η απάντηση «συμβιβασμός».

Συμβιβασμός από τα πάνω

Ήταν η κυρίαρχη γραμμή της μεγαλοαστικής τάξης, που δεν στήριζε πραξικοπηματικούς τυχοδιωκτισμούς αλλά δεν ήθελε και να αποσύρει την στήριξη της από ένα χρήσιμο «εργαλείο», οδηγώντας τα πράγματα στην αποπομπή του από το κοινοβούλιο. Αποφασίστηκε να μην προχωρήσουν έρευνες ενάντια στον ίδιο, ενώ ο Μπολσονάρο ανταπέδωσε βάζοντας τέλος στις κινητοποιήσεις και τις δηλώσεις ενάντια στους κρατικούς θεσμούς (η λεγόμενη γραμμή «ειρήνης κι αγάπης»), παρά τις καταδίκες των άμεσων συνεργατών του. Με εισήγηση-συμβουλή της στρατιωτικής ηγεσίας, έβαλε τέλος και στο στόχο να ξηλώσει τη δικαστική ηγεσία. Δημιούργησε μια νέα, ευρύτερη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, σε συμφωνία με διάφορα κεντρώα ομοιοπολιτικά κόμματα (το λεγόμενο μπλοκ «centrao») που παζαρεύει

μόνιμως την κοινοβουλευτική του στήριξη σε κάθε είδους κυβερνήσεις).

Ο «από τα κάτω» παράγοντας, που θα μπορούσε να εξωθήσει τις εξελί-

Στις 15 και 29 Νοέμβρη γίνονται ο πρώτος και ο δεύτερος γύρος των αυτοδιοικητικών εκλογών. Είναι ένα πρώτο «ισοζύγιο» αυτής της ταραχώδους περιόδου.

Ξεις στην κατεύθυνση της αποπομπής του Μπολσονάρο, δεν μπόρεσε να αναπτυχθεί στους δρόμους λόγω της πανδημίας, παρά το ξεδίπλωμα κάποιων σημαντικών αμυντικών απεργιών και κάποιων πρώτων διαδηλώσεων στους δρόμους (πχ Black Lives Matter). Έτσι τακτοποιήθηκε με συμβιβασμό και η κρίση «από τα πάνω».

Δημοσκοπική ανάκαμψη

Υπάρχουν ωστόσο άλλοι παράγοντες που εξηγούν ένα άλλο φαινόμενο: τη δημοσκοπική ανάκαμψη της κυβέρνησης. Βραζιλιάνοι σύντροφοι εντοπίζουν καταρχήν την «κανονικοποίηση» της πανδημίας, που έχει πολλές πτυχές. Καταρχήν η ανακοπή του ρυθμού εξάπλωσής της, που σε αυτή τη συγκυρία φθίνει. Αυτή έρχεται μετά την κόπωση από τους προηγούμενους μήνες που τροφοδοτεί μια φυσιολογική αδημονία για «επιστροφή σε κανονικότητα». Φυσικά η πανδημία παραμένει σε εξέλιξη κι εξακολουθεί να σκοτώνει στη Βραζιλία. Αλλά εδώ

μπάνει μια άλλη πτυχή -μια σχετική κυνική αποδοχή αυτής της πραγματικότητας. Έχει πολλές εξηγήσεις: Μία είναι ο βαθύς ταξικός ρατσισμός που χαρακτηρίζει τη χώρα, με ένα σημαντικό τμήμα της λευκής μεσαίας τάξης (που προστατεύεται πιο εύκολα «μένοντας σπίτι») να θεωρηθεί αδιάφορο «φυσικό φαινόμενο» τους θανάτους φτωχών μαύρων από μια επιδημία. Μια άλλη αφορά ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού και την φυσιολογική σε ένα βαθμό ανθρώπινη τάση να μην δραματοποιούνται οι θάνατοι από ασθένειες που κυκλοφορούν για μεγάλο χρονικό διάστημα, σκοτώνοντας καθημερινά. Δεν είναι μια πολύνεκρη έκρηξη ή ένας φονικός σεισμός, μια καταστροφική πλημμύρα ή μια άγρια πυρκαγιά.

Αλλά ίσως το πιο σημαντικό ήταν η οικονομική αντιμετώπιση της κρίσης. Με την επίσημη ανεργία στο 20% και την αδήλωτη, ευκαιριακή απασχόληση στον «ανεπίσημο τομέα» να σαράννει, οι συνέπειες του lockdown απειλούσαν τις φαβέλες περισσότερο και από τον ιδίο. Τα κρατικά επιδόματα που προωθούν ο Μπολσονάρο και ο νεοφιλελεύθερος ταλιμπάν υπουργός Οικονομικών Γκουέδες ήταν μικρά, αλλά υπό την πίεση και τις ενστάσεις του κοινοβουλίου αυξήθηκαν σημαντικά. Τα χρήματα της επιδότησης απέτρεψαν μια κοινωνική κατάρρευση, κάλυψαν δεκάδες εκατομμύρια οικογένειες και εκτιμάται ότι είχαν σημαντικό αντίκτυπο στον περιορισμό των ζοφερών προβλέψεων για βύθιση στη φτώχεια κυρίως των αφροβραζιλιάνων. Αν και η αύξηση της βοήθειας σε επαρκή επίπεδα υπήρξε μια ήττα του Μπολσονάρο στο κοινοβούλιο, αυτή δημοσκοπικά καταγράφηκε ως νίκη του: η κυβέρνηση μοιράζει

αυτά τα χρήματα σε τελική ανάλυση.

Για να εξηγηθεί αυτή η αύξηση της δημοσκοπικής αποδοχής του Μπολσονάρο ανάμεσα στα κοινωνικά στρώματα (ωφελούμενοι από τέτοια προγράμματα) που ωστόσο παραμένουν τα πλέον σκεπτικά απέναντί του (παραδοσιακή βάση του Λούλα και του PT) αρκεί ένας αριθμός για να κατανοήσουμε τα μεγέθη. Η βραζιλιάνικη κυβέρνηση δαπάνησε αυτούς τους μήνες όσα χρήματα πήγαν στο πολυδιαφημισμένο και λαοφιλέως πρόγραμμα Bolsa Familia του Λούλα σε 7 χρόνια. Είναι παρεμπιπτόντως μια υπενθύμιση ότι η «έκτακτη» επιδοματική πολιτική, χωρίς να υποτιμάται η σημασία της για όσους ωφελούνται για να τα βγάλουν πέρα, δεν είναι αριστερή ριζοσπαστική πολιτική.

Υπονομευμένη σταθερότητα

Όπως και η προηγούμενη κρίση του Μπολσονάρο, έτσι και η σημερινή σταθεροποίησή του, είναι ασφαλώς «στροφές της συγκυρίας». Αν και έχει συσπειρώσει την σκληρή κοινωνική του βάση, το σχέδιο συγκρότησης νέου δικού του μαζικού κόμματος («Εθνική Συμμαχία») δεν έχει περπατήσει ιδιαίτερα. Ενώ η κρίση στη Βραζιλία παραμένει. Ο Μπολσονάρο παραμένει αφοσιωμένος στο «ταβάνι δαπανών», μια ρύθμιση που... απαγορεύει μόνιμα την αύξηση των δημόσιων εξόδων! Ως το τέλος του 2020, και ενόψει του 2021 θα πρέπει να βρει αντισταθμιστικά έσοδα για το μεγάλο επιδοματικό πρόγραμμα -με τις πρώτες ιδέες να κάνουν λόγο για σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις και για επιθέσεις στο «επίσημο» τμήμα της εργατικής τάξης που έχει κάποια κεκτημένα. Αυτό μπορεί να προκαλέσει νέες κοινωνικές συγκρούσεις κι ακόμα κι έτσι μάλλον δεν θα σταθεί αρκετό για να παραμείνει η κρατική στήριξη στα ίδια επίπεδα και του χρόνου. Αυτή λογικά θα μειωθεί -και οι κοινωνικές αντιφάσεις θα παροξυνθούν.

Στις 15 και 29 Νοέμβρη γίνονται ο πρώτος και ο δεύτερος γύρος των αυτοδιοικητικών εκλογών στη χώρα. Εκεί διαγκωνίζονται «μπολσοναρικοί» υποψήφιοι, οι παραδοσιακές αστικές παρατάξεις, οι υποψήφιοι του PT και οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Είναι ένα πρώτο «ισοζύγιο» αυτής της ταραχώδους περιόδου με τα πάνω και τα κάτω της για τον Μπολσονάρο, όπως και μια ένδειξη για το συσχετισμό με τον οποίο θα μπουν τα διάφορα πολιτικά στρατόπεδα στις μελλοντικές νέες στροφές της συγκυρίας.

Ιστορικά ρεκόρ ψήφων και για τους δύο υποψήφιους Το τέλος του προέδρου Τραμπ, εν μέσω πρωτοφανούς πόλωσης

Του Πάνου Πέτρου

Στις αμερικανικές εκλογές, μια προεκλογική εκτίμηση που είχαμε κάνει -ότι θα πρόκειται για μια σκληρή μάχη- επιβεβαιώθηκε με τον πλέον δραματικό τρόπο. Αλλά η εκτίμηση που υποστήριζε αυτήν την «πρόβλεψη», έπεσε έξω: Περιμέναμε από τον Τραμπ να συσπειρώσει την ρεπουμπλικανική εκλογική βάση του 2016, ενώ αμφιβάλαμε για τη δυνατότητα του Μπάιντεν να κινητοποιήσει μια αρκετά ευρεία πλειοψηφία για να επικρατήσει όσο καθαρά θα του επέτρεπε ο πραγματικός κοινωνικός συσχετισμός στις ΗΠΑ. Τελικά, οι εκλογές του 2020 κατέγραψαν ιστορικό ρεκόρ υψηλής συμμετοχής, που «ανέβασε» και τις δύο υποψηφιότητες σε εντυπωσιακά νούμερα ψήφων. Ο Τραμπ κατάφερε να διευρύνει σημαντικά την εκλογική του βάση (από τα 63 στα 71 εκατομμύρια) σε επίπεδα που δεν έχει δει Ρεπουμπλικάνος υποψήφιος εδώ και πολλά χρόνια (ακόμα και σε νικηφόρες αναμετρήσεις), σκαρφαλώνοντας από το 46% στο 47,7%. Ενώ ο Μπάιντεν έφτασε τα 75,5 εκατ. ψηφοφόρους και 50,7%. Κινητοποίησε πάνω από 10 εκατομμύρια ψηφοφόρους περισσότερους από την Χίλαρι το 2016, αλλά και 5 εκατομμύρια περισσότερους από το ιστορικό «τσουναμί» Ομπάμα 2008.

Δημοκρατικοί

Η νίκη Μπάιντεν δεν ήταν ο «περίπατος» που φαντάζονταν οι δημοσκόποι, αλλά ήταν καθαρή. Με σχεδόν 3 μονάδες και περίπου 4-5 εκατομμύρια ψήφους διαφορά (λίγο πριν την ολοκλήρωση της καταμέτρησης) από τον Τραμπ. Κατάφερε να ανακτήσει κρίσιμες Πολιτείες που έχασαν οι Δημοκρατικοί το 2016, να διεισδύσει σε άλλες (Αριζόνα, ίσως και Τζόρτζια) και να επικρατήσει ακόμα πιο άνετα σε επίπεδο εκλεκτόρων (η γνωστή στρέβλωση του αμερικανικού συστήματος).

Είναι εξαιρετικό δύσκολο να πιστωθεί η υποψηφιότητα Μπάιντεν αυτή την ιστορική συμμετοχή. Τα δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι που έσπευσαν να ψηφίσουν πρόωρα με επιστολές (συντριπτικά υπέρ των Δημοκρατικών) δεν το έκαναν με θετική ανυπομονησία να βγει ο Μπάιντεν,

αλλά με επείγουσα αγωνία να απαλλαγούν από τον Τραμπ. Το βαθύ και πλατύ «αντι-Τραμπ» αίσθημα που χτίστηκε σε αυτήν την 4ετία τελικά πήγε μαζικά στην κάλπη. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι σήμερα αισθάνονται ανακουφισμένοι. Ο εγωπαθής τραμπούκος που νομιμοποίησε με τη ρητορική του τις πιο αντιδραστικές ιδέες, υποχρεούται να φύγει από το Λευκό Οίκο. Το πλέον κρίσιμο για την επόμενη μέρα σε αυτό το κοινωνικό στρατόπεδο, είναι αν θα επιβεβαιωθεί η αίσθηση ότι επρόκειτο για ψήφο «χωρίς αυταπάτες» (σε αντίθεση πχ με την εποχή Ομπάμα, όπου η διάψευση των μεγάλων προσδοκιών και η «φιλικότητα» απέναντι στην κυβέρνηση οδήγησε σε παράλυση τα κοινωνικά κινήματα) και αν θα αποδειχθεί αυτό

Η ιστορική συμμετοχή που ενίσχυσε και τους δύο υποψήφιους αποτυπώνει μια βαθιά πόλωση. Η επόμενη μέρα βρίσκει την Αριστερά και τα κινήματα μπροστά στο καθήκον να συγκρουστούν με την κυβέρνηση Μπάιντεν, αλλά και με τον ακροδεξιό «τραμπισμό», ένα βαθύ κοινωνικό φαινόμενο που δεν εξαφανίζεται από μια εκλογική ήττα.

στους δρόμους των ΗΠΑ, απέναντι σε μια κυβέρνηση Μπάιντεν.

Ρεπουμπλικάνοι

Η δυνατότητα του Ντόναλντ Τραμπ να κινητοποιήσει περισσότερους υποστηρικτές μετά από αυτήν την 4ετία, χρίζει περισσότερης διερεύνησης. Το παραδοσιακό φαινόμενο της «λευκής αντίδρασης» (μετά την αντιρατσιστική εξέγερση του καλοκαιριού) εξηγεί πολλά, αλλά ίσως δεν αρκεί ως πλήρης εξήγηση. Στην πρόωρη φάση της διεθνούς συζήτησης στη ριζοσπαστική Αριστερά, οι πιο νηφάλιοι αρκούνται (σοφά) στην παρατήρηση ότι «πρέπει να μας απασχολήσει». Σε αυτό το στρατόπεδο, η επόμενη μέρα αφορά βραχυπρόθεσμα και μεσοπρόθεσμα ζητήματα.

Βραχυπρόθεσμα, ο Τραμπ έδειξε τις προθέσεις του: Αυτοανακηρύχτηκε νικητής από τη νύχτα των εκλογών με το δικό του απίθανο τρόπο, κάνοντας δηλώσεις από το Λευκό Οίκο (παραβιάζοντας την παράδοση που θέλει τις

«κομματικές» δηλώσεις να μην γίνονται από την έδρα της κυβέρνησης), ζήτησε να τερματιστεί η καταμέτρηση όπου προηγούνταν και να συνεχιστεί όπου ήταν πίσω (!), ενώ δεκάδες μηνύσεις κι αιτήματα επανακαταμέτρησης θα απασχολήσουν τις Αρχές για βδομάδες. Ο Τραμπ θα δώσει ένα τελευταίο γκροτέσκο σόου στο υπόλοιπο του 2020, αλλά το Γενάρη του 2021 ο Μπάιντεν θα ορκιστεί πρόεδρος των ΗΠΑ.

Εκεί αρχίζουν οι μεσοπρόθεσμες προοπτικές. Η πετυχημένη εκλογική καμπάνια του Τραμπ ενισχύει τον ίδιο και το ρεύμα του μέσα στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Συνήθως ο ηττημένος υποψήφιος αποσύρεται και οι «πρόεδροι μιας θητείας» θεωρούνται οι πιο βαριά ηττημένοι σε μια χώρα με ισχυρή παράδοση επανεκλογής

στηκαν σε βαθμό παροξυσμού όλες οι «πολώσεις» στην αμερικανική κοινωνία. Οι χάρτες των περισσότερων Πολιτειών είναι εντυπωσιακοί: Μεγάλες μπλε κουκίδες (αστικά κέντρα) περικυκλωμένες από μια κόκκινη θάλασσα στην ύπαιθρο. Η άνοδος της συμμετοχής υπήρξε αναλογικά μεγαλύτερη στις μειονότητες (εντυπωσιακά στους ισπανόφωνους «λατίνους», δευτερευόντως σε ασιατικής καταγωγής και μαύρους), με τη «Λευκή Αμερική» να πέφτει από 71% σε 65% του εκλογικού σώματος -και αυτή η κινητοποίηση συνέβαλε καθοριστικά στη νίκη του υποψήφιου των Δημοκρατικών. Επίσης, παρά τον αναμφίβολα διαταξικό χαρακτήρα της βάσης και των δύο αστικών κομμάτων, επιβεβαιώθηκε και φέτος (όπως και το 2016) ότι οι φτωχότεροι έβγαλαν Δημοκρατική πλειοψηφία ενώ οι πλουσιότεροι Ρεπουμπλικανική.

Αντίσταση στο δικομματισμό

Οι Ρεπουμπλικάνοι, αποφεύγοντας μια βαριά ήττα (μάλλον διατηρούν την πλειοψηφία στη Γερουσία, ενώ στη Βουλή των Αντιπροσώπων οι Δημοκρατικοί όχι μόνο δεν ενίσχυσαν την πλειοψηφία τους αλλά την είδαν να συρρικνώνεται), θα επιχειρούν να μεταποτίσουν την ατζέντα και την ασκούμενη πολιτική προς τα δεξιά, με αυτοπεποίθηση και προσημονή για τις «ενδιάμεσες» βουλευτικές του 2022. Ο Μπάιντεν, ήταν έτοιμος από καιρό για «διακομματικούς συμβιβασμούς» με το δεξιό κόμμα (ακόμα και για συμμετοχή Ρεπουμπλικάνων σε υπουργεία) και θα αποδειχθεί ακόμα πιο πρόθυμος, με βολική δικαιολογία το εκλογικό αποτέλεσμα. Ασφαλώς θα υπάρξει πολύ προπέτασμα καπνού σε οξείες κοινοβουλευτικές «κόντρες» μεταξύ «προόδου» και «συντήρησης». Αλλά στην εφαρμοσμένη πολιτική, θα συνεχίσει να λειτουργεί το δοκιμασμένο μοντέλο όπου «κυβερνά ένα κόμμα της άρχουσας τάξης, που έχει δύο πτέρυγες».

Για το κίνημα και τη ριζοσπαστική Αριστερά, είναι επείγον να οργανώσουν άμεσα την πάλη ενάντια στην κυβέρνηση Μπάιντεν (που δεν θα έχει καμία σχέση με τις «ωραιοποιήσεις» που επιχειρήσαν οι αριστεροί υποστηρικτές της όπως ο Σάντερς προεκλογικά) και ενάντια στην ακροδεξιά (που παραμένει ισχυρή και θα αναζητά ευκαιρίες να κάνει αυτή «αντιπολίτευση»).

Πίσω από την εντυπωσιακή εκλογική ενίσχυση του δικομματισμού, κρύβεται μια εικόνα κρίσης. Εκφρά-

Ο αντεργατικός-αντισυνδικαλιστικός οδοστρωτήρας θα βρει απέναντί του χιλιάδες εργαζόμενους

Δεν θα περάσει το νομοσχέδιο Βρούτση

Του Νίκου Μποσινάκου

Εδώ και μήνες ο Υπουργός Βρούτσης προαναγγέλλει σαρωτικές αλλαγές στη συνδικαλιστική νομοθεσία, σε εφαρμογή του κυβερνητικού προγράμματος της ΝΔ. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός, στη ΔΕΘ και αλλού έχει τονίσει ότι θα πολεμήσει αγκυλώσεις και ταμπού που "ταλαιπωρούν" την εργατική νομοθεσία και τον συνδικαλισμό που διέπεται από νόμους από περίπου το 1982, ή το 1984, όπως είπε χαρακτηριστικά. Είναι προφανές ότι η Κυβέρνηση έψαχνε απλώς την κατάλληλη στιγμή να προωθήσει το νέο εργατικό δίκαιο και το νέο συνδικαλιστικό Νόμο. Και η ευκαιρία δόθηκε με το 2ο κύμα της πανδημίας και την επερχόμενη καραντίνα. Με τον κόσμο της εργασίας σε περιορισμό, με το φόβο του κορονοϊού να κυριαρχεί και με την επιτακτική κυβερνητική εντολή προς τους πολίτες για "δουλειά-σπίτι-δουλειά".

Αλλαγές

Οι αλλαγές που προωθούνται είναι δομικές:

Ολοκληρώνουν την αποδόμηση του χρόνου εργασίας, διαλύοντας το δωρο και ρευστοποιώντας την εργατική δύναμη. Οι επιχειρήσεις θα μπορούν να απασχολούν προσωπικό 10 ώρες ημερησίως χωρίς έξτρα αμοιβή, εφόσον εντός έξι μηνών εξοφλούν τις ώρες με αντίστοιχη μείωση ωρών ή ρεπό!

Πατάνε πάνω στις εκφυλισμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά και στη νομοθεσία που προώθησε ο "αριστερός ΣΥΡΙΖΑ" και προωθούν τις ηλεκτρονικές διαδικασίες συνελεύσεων και ψηφοφοριών, όχι ως δυνατότητα, αλλά ως προϋπόθεση για τη νομιμότητα λήψης αποφάσεων ακόμη και για την προκήρυξη απεργίας.

Θεσμοποιούν την κρατική παρέμβαση στα συνδικάτα, θέτοντας ως προϋπόθεση για την άσκηση κάθε συνδικαλιστικού δικαιώματος, ακόμα και για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, την «απογραφή στο ήδη νομοθετημένο Γενικό Μητρώο».

Σε αυτή τη μάχη κανείς και καμία δεν περισσεύει. Ήδη, αγωνιστές και συλλογικότητες της βάσης, οργανώνονται, συσπειρώνονται και συντονίζονται, ασκώντας πίεση και στις συνδικαλιστικές ηγεσίες να προετοιμάσουν και να πραγματοποιήσουν μαχητικές και κλιμακούμενες κινητοποιήσεις.

Ποινικοποιούν την περιφρούρηση της απεργίας, κλείνοντας το μάτι στους εργοδότες για τη δημιουργία απεργοσπαστικών μηχανισμών, ενώ θεσμοθετούν τη «μηδενική ανοχή» σε καταλήψεις εργασιακών χώρων.

Και τέλος, αποδυναμώνουν περαιτέρω τον ελεγκτικό μηχανισμό, αφαιρώντας την αρμοδιότητα της "εργατικής διαφοράς" από το ΣΕΠΕ και δίνοντάς την στον ΟΜΕΔ, σε έναν φορέα δηλαδή στον οποίο κυριαρχεί η εργοδοσία και που δεν έχει την επιχειρησιακή δυνατότητα να ανταποκριθεί σε έναν τέτοιο ρόλο.

Για ξεκάρφωμα, στο επικείμενο νομοθέτημα, ξαναματαπροβλέπεται η θέσπιση ψηφιακής κάρτας εργασίας, προκειμένου να ελέγχεται η τήρηση του ωραρίου εργασίας των εργαζόμενων. Λεπτομέρεια: Η ψηφιακή κάρτα εργασίας είχε νομοθετηθεί ήδη από το ...2010, αλλά ποτέ δεν ενεργοποιήθηκε από τις τότε και μετέπειτα κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ), λόγω υψηλού κόστους για τις επιχειρήσεις. Λέτε να εφαρμοστεί τώρα;

Τι έχει προηγηθεί

Οι αλλαγές αυτές, έρχονται σε συνέχεια των προηγούμενων "μεταρρυθμίσεων" τόσο της ΝΔ όσο και του ΣΥΡΙΖΑ, που άνοιξαν τους ασκούς του Αιόλου για την αποδυνάμωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, για την κατήλωση του κατώτατου μισθού, για την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, τόσο στον ιδιωτικό, όσο και στο δημόσιο τομέα, για την παρέμβαση του κράτους στον τρόπο λήψης αποφάσεων των συνδικάτων (50%+1 για την λήψη απόφασης για απεργία).

Έρχονται επίσης ως επιστέγασμα στο νέο εργατικό δίκαιο έκτακτης ανάγκης, με το θεσμό της αναστολής σύμβασης εργασίας, που μετατρέπει τους εργαζόμενους σε επιδοματούχους των 534€ και συνεταιίρους των εργοδοτών στις ζημιές. Με την απαξίωση της Επιθεώρησης Εργασίας, που έχει παροπλιστεί, καθώς το πρώτο μέτρο Βρούτση που συνεχίζει να ισχύει είναι η αναστολή της υποχρέωσης των εργοδοτών να δηλώνουν στο ΕΡΓΑΝΗ τις τροποποιήσεις ωραρίων, πριν αυτές

πραγματοποιηθούν!

Και έρχονται ως συμπλήρωμα, στη μεσομακροπρόθεσμη υπονόμευση του κράτους πρόνοιας και της κοινωνικής ασφάλισης που βαφτίζεται μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης, μετατροπή της κύριας ασφάλισης από αναδιανεμητική σε ανταποδοτική κ.ά.

Η Κυβέρνηση, με πρόφαση την πανδημία και με όπλο την ωμή καταστολή, επιχειρεί να επιβάλλει τα διαχρονικά αιτήματα του ΣΕΒ και του κεφαλαίου σε βάρος της εργασίας και των λαϊκών στρωμάτων. Για τους σφουγγοκολάριους της μεγαλοεργοδοσίας, που ποτέ δεν υπήρξαν ...εξαρτημένοι από τον μισθό τους, αλλά ρουφάνε διαρκώς τον δικό μας, φαντάζει φυσιολογικό να καταργήσουν εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις, με ένα νομοσχέδιο Βρούτση.

Αντίσταση

Για τον κόσμο της εργασίας, όμως, είναι ζήτημα επιβίωσης να αντισταθεί με όλα τα μέσα και με όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις στην επιχείρηση άλωσης όποιου εργατικού δικαίου έχει απομείνει. Πρέπει οι αριστερές, αγωνιστικές δυνάμεις σε συνδικάτα και συλλογικότητες να μπουκώσουν σε αυτόν τον αγώνα, παραβλέποντας όσα χωρίζουν και εστιάζοντας στον κοινό στόχο. Να σωθεί από τον εργασιακό οδοστρωτήρα της κυβέρνησης, το δικαίωμα των εργαζομένων να διαθέτουν προσωπική ζωή, αξιοπρεπή και καλά αμειβόμενη εργασία, να οργανώνουν αυτόνομα και δημοκρατικά τη συλλογική τους δράση και να διεκδικούν ελεύθερα τη βελτίωση των όρων με τους οποίους θα διαθέτουν την εργατική τους δύναμη. Σε αυτή τη μάχη κανείς και καμία δεν περισσεύει. Ήδη, αγωνιστές και συλλογικότητες της βάσης, οργανώνονται, συσπειρώνονται και συντονίζονται, ασκώντας πίεση και στις συνδικαλιστικές ηγεσίες να προετοιμάσουν και να πραγματοποιήσουν μαχητικές και κλιμακούμενες κινητοποιήσεις. Η Κυβέρνηση δεν θα έχει εύκολο έργο. Στο χέρι των εργαζομένων είναι να ματαιωθούν τα σχέδιά της, να μην περάσει το νομοσχέδιο Βρούτση και να αναστραφεί επιτέλους η πορεία υποβάθμισης της εργασίας της τελευταίας δεκαετίας.